

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 62

Izlazi subotom

Zagreb, 13. lipnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Za predsjednika	5
Partizani	6
Naši muslimani	11
Krvavi Maršal	14
Na istoku: Srbija	18
Poticaji	20
Trg	22
S Pantovčaka	24
Povijest i čovjek	27
Manifest	28
Bosno moja	29
Zgodopis	35
Osvrti	38
fra Martinova propovijed hrvatskom narodu	46
Živjeti NDH	47
Hrvatski jezik	48
Čitajte s nama	49
Roman u nastancima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Glasnik je
besplatan

Prijaviti se možete
na hitrozov

hrvatska.uljudba
@gmail.com

*Preuzvišeni pom. biskup Valentin Pozaić,
Macelj, Fruki, 7. lipnja 2009.*

**„ZAHTIJEVAMO ZAŠTITU NAŠIH LJUDSKIH PRAVA!” -
ŽUPA MATERINSTVA BDM HRVATSKA TIŠINA (BIH)**

**REIS CERIĆ PONOVO DODAJE MUNICIJU
NEPRIJATELJIMA BOSNE I HERCEGOVINE**

**Partizanska mironobobska žrtva: dr. LJUDVIT JURAK
PATOLOG I SUDSKI MEDICINAR SVJETSKOG GLASA**

Nova otkrića mr. sc. Luje Medvidovića: CASTUS I PRAVDA.

Kralj Arthur bio je Hrvat.

Engleska kraljevska loza prožeta je hrvatskom krvlju.

NAZOROVA 57

**DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH
HRVATA**

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

SV. ANTE, DIVNI SVEČE!

*don Ante Peroš, "Svetište sv. Antuna",
vjesnik za gradnju crkve sv. Antuna
u Zagrebu, br. 6, 1937.*

Sveti Ante, divni Sveče,
Kako plamti duša moja,
Kad promatram, kako kleče
Tvoji vjerni, djeca tvoja
U molitve vrućem žaru
Ispred Tebe na Oltaru!

Tvoje slike i kipovi tvoji
Po crkvama i mjestima svetim
Miljenke su i ljubimci moji:
K njima tužan uzdišem i letim:
Tu ja dušu izlijevam svoju,
I Ti molbu ispunjavaš moju.

Svako mjesto i svetište svako,
Gdje po Tebi Bog milosti d'jeli.

Jako ljubim; ali volim jako
Majke moje đul zavičaj b'jeli
I hram njegov kraj sinjega mora
Ispod kršnih velebitskih gora.

Tu dom Božji resi Oltar krasan,
Ponos njegov, moga roda dika:
Živ spomenik nadaleko glasan
Mog pradjeda, Božjeg svećenika:
Moj djed dobri svome stricu dragom
S baštinjenim podižega ga blagom.

Dok se dugo izlizalo doba,
Skoro punih devedeset ljeta,
Kraj njegova prolazeći groba
Već se more izm'jenilo sv'jeta,
Da u srcu u tom hramu tvome
Kroz plač Bogu pomoli se svome.

Sveti Ante, divni Sveče,
Sve molitve primi svete,
Svako jutro, svako več e
Što jatima k tebi lete
Ispred slavnog kipa tvoga
Na Oltaru djeda moga!

NA PRAGU ISTINE

Najprije.

Bili su pobjednici. Savršeni. Nedodirljivi.

Nisu to krili. Tražili su to priznanje i od drugih.

U suprotnom? Metak u potiljak. Jasenovac. Stara Gradiška. Goli otok.

Zar? Da. Bez pogovora, bez nade.

Ne vjerujete?

Nije bilo tako. Trebate se na pravom mjestu i na pravi način informirati. Morate čitati Sabrana djela Josipa Broza Tita. Možete također, negdje, pročitati i sjećanja Vladimira Bakarića, Jakova Blaževića, Moše Pijade, Edvarda Kardelja, Aleksandra Rankovića ... Izvrsna literatura.

Da, zaista. Nigdje ni traga partizanskim i komunističkim zločinima.

Svijetla revolucija. Sloboda. Bratstvo i jedinstvo.

Med i mljeko.

Čitati i čitati samo istinoljubive jugo-novine. Proučavati i proučavati spise u javnim arhivima.

Ništa loše o novim vladarima ovih prostora.

Onda počese dolaziti neki drugi glasi. Tisuće, desetine tisuća, stotine tisuća, milijuni nevino pogubljenih. Bez ikakva suda i sudišta. Samo stoga što ne bijahu njihovi.

Samo svoji.

Josip Broz Tito: "Kapitalistička i ustaška propaganda. Ne mogu podnijeti uspjehe jugo-komunističke revolucije."

Ništa ne može zatamnjeti svijetli obraz druga Tita i njegovih automata, ljudskih i oružnih.

Onda počese govoriti i njegovi pouzdanici.

Milovan Đilas, Simo Dubajić ...

Nestade partizanske vlasti. Otvoriše se arhivi. Napišale se knjige.

Zb. Zb. Zb. Je li moguće?

Da. Ne samo kao mogućnosat, nego i kao izvedba. Projektirana i osvarena. Imena. Slike. Grobovi.

I oni. Jedan za drugim. Puni mrtvih tijela. Muški, ženskih, dječjih. S odorom, ali još više bez nje.

Stjepan Mesić: "Gluposti. Laži. Revizionizam. Ostaviti se toga. Raditi za bolju budućnost."

Nu, u Teznu kod Maribora, na Kočevskom Rogu, u Hudoj Jami. Pravi kosturi. Lubanje. Plastični? Pravi ljudski. Nastrijeljeni, otpozadi. Uglavnom.

U Sloveniji preko 800 grobišta. U Hrvatskoj preko 1.000 grobišta. U Bosni i Hercegovini, U Vojvodini, u Srbiji ... Tko bi znao koliko grobišta. Uvijek masovnih.

Samo iz Lepoj Bukvi na Meceljskoj gori 1.163 u Fruki prenesena i sahranjena kostura. Nesahranjenima ... broja se ne zna.

"Ostavimo se čeprkanja po povijesti", reći će Tomislav Badovinac, predsjednik Titova društva.

Zašto? Da bismo se vratili u svibanj i lipanj 1945.?

Što, međutim, ako ne ćemo? Sada, kada smo na pragu istine.

Ni govora. Promućkajte tu svoju partizansko-komunističku ludu glavu. Možda ćete konačno vidjeti ljude, ali i monstume koji su ih uništavali samo zato jer su ljudi.

Mi svoje znamo.

Za sebe i za vas. Konačno i zauvijek!

T. Drugan

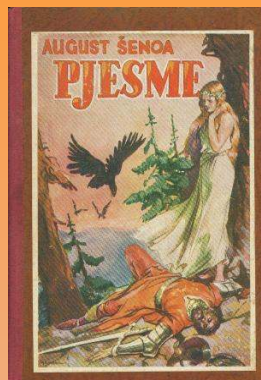
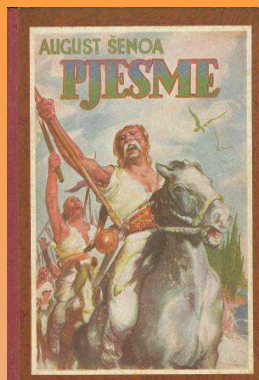

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige

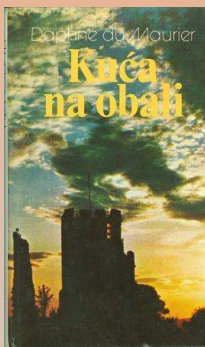
Augusta Šenoa

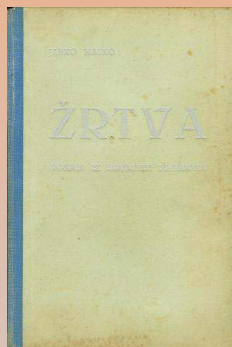
PJESME I i II

Cijena: 2 x 50,00 kuna

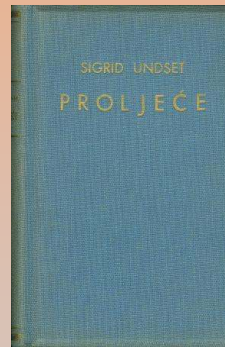
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

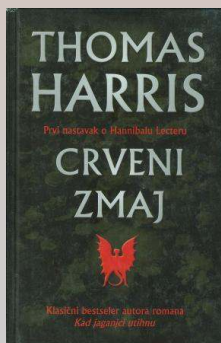
Daphne du Maurier:
KUĆA NA OBALI,
str. 349, 1977. g.
45,00 kuna

Janko Matko:
ŽRTVA,
str. 447, 1942. g.
55,00 kuna

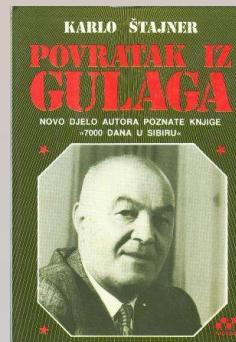

Sigrid Undset:
PROLJEĆE,
str. 328, 1933. g.
50,00 kuna

Thomas Harris:
CRVENI ZMAJ,
str. 274, 2002. g.
65,00 kuna

Karlo Štajner:
POVRATAK IZ GULAGA,
str. 293, 1982. g.
50,00 kuna

SRETAN TI IMENDAN GENERALE!

PROSLAVA IMENDANA GENERALA ANTE GOTOVINE

U subotu 13. lipnja u 19 sati u Crkvi sv. Mati slobode don Petar Šimić slavit će Sv. misu koju će uzveličati pjesmom pjevači udruge Hrvatska baščina.

Nakon mise će biti kratko predstavljena foto-monografija „Baščina“ Jasenke Polić Biliško, a prihod od prodaje knjige će ići u Fond za obranu Ante Gotovine. Tom prigodom potpisivat će se imendansku čestitku Generalu.

U nedjelju, 14. lipnja, u rodnom mjestu generala Ante Gotovina, u Pakoštanima, župnik crkve Uzašašća Gospodinova, vlč. Ivan Čolak slaviti će Sv. misu u 10 i 30 sati. Na misi će pjevati pjevači udruge Hrvatska baščina iz Zagreba.

Našeg poštovanog i voljenog generala Hrvatske vojske i Heroja Domovinskog rata molitvom i pjesmom preporučit ćemo njegovom i našem zaštitniku - sv. Anti padovanskome.

Svjesni da se danas Hrvatska brani u Haagu, zahvalni Anti i svim hrvatskim braniteljima jer su u oružanoj borbi, s kunicom oko vrata i zagledani u Križ, **pobijedili** i obranili naše pravo na život, želimo moliti vječnog Pastira i Učitelja, da nama i Anti udijeli svoj Mir i Vjeru u Pobjedu.

Jer s Antom je Istina i mi – Hrvatski narod.

HVIDR-a Zagreb, predsjednik Ivan Pandža

Hrvatska baščina, Jasenka Polić Biliško

Bazilika sv. Antuna - Padova

MACELJSKA ŠUMA, MACELJSKA GORA - GORA ZLOČINA

Macelj, Fruki, 7. lipnja 2009.

**Propovijed pomoćnog biskupa zagrebačkog
Valentina Pozaića**

Na današnju nedjelju u Crkvi slavimo svetkovinu Presvetog Trojstva. To je otajstvo od temeljnog značenja naše svete katoličke vjere. Po tome se ona razlikuje od bilo koje vjeroispovijesti.

Trojstvo je duboko otajstvo, daleko iznad naših mogućnosti shvaćanja i razumijevanja. Gledajući Isusa kako se moli, učenici su zatražili da i njih nauči moliti. Naučio ih je najljepšu molitvu, 'Oče naš' – molitvu Bogu dobrote i ljubavi, milosrđa i praštanja.

Na koncu svoga djela spasenja i otkupljenja, Isus je obećao svoji-ma posebni dar od Oca: Duha Svetoga, Duha istine, Duha mudrosti i hrabrosti, Branitelja i Tješitelja.

Kad je sv. Ivan Apostol htio ljudskim jezikom izreći ono što je u srcu nosio, tko je Bog, rekao je jednostavno: 'Bog je ljubav' (1 Iv 4,8.16). Na tu smo matricu mi stvoreni, i po toj matrici mi bismo trebali živjeti i raditi.

To je ujedno za čovjeka, za nas, stvorene na sliku Božju, bitna odrednica i našega postojanja: pozvani smo našom ljubavlju odgovoriti na Božju ljubav. To je naš

identitet.

Vjera i molitva Crkve, kroz stojeća, izrekla je to otajstvo jedinstvenom, kratkom i sveobuhvatnom molitvom hvale i slave, kojom tako rado završavamo naše molitve: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu!

Molitva na mjestima mnoštvenih stradanja i ubijanja ljudi uvijek iznova poziva na preispitivanje svjetonazora, teologije i antropologije: što to misli Bog o čovjeku, a što je to čovjek smislio s čovjekom, sa svojim bližnjim. To što se događalo nije bilo po nadahnuća Duha Božjega, već po nadahnuću nekog drugog duha, Zloga.

Obilježavanje hrvatskog Križnog puta podsjeća na najtragičnije stranice hrvatske povijesti, ali i neke od najsramotnijih stranica europske i svjetske povijesti. O tome govori i mjesto na kojem se nalazimo: Maceljska šuma, maceljska gora - gora zločina.

Ta je gora, kao i one druge brojne gore i doline, bila pretvorena u mjesto prezira Boga i čovjeka, mjesto prezira antropologije i teologije, mjesto prezira čovjekova identiteta.

Masovne grobnice svjedoče o teškom zločinu za kojega nitko odgovarao nije. **Partizanski zločinci, na čelu sa svojim maršalom-zločincem, poglavicom zločinaca, pobili su – još uvijek ne-izbrojeno mnoštvo ljudi.**

Reakcije na obilježavanje stra-

danja u Bleiburgu, u Barbarinom rovu – s pravom nazvanom 'barbarski rov', pokazale su da je dio hrvatske javnosti, od vrha na niže, još uvijek slijep i gluh za istinu, još uvijek više voli živjeti u mraku laži, nego li u svjetlosti istine.

Ne bez osobnih zlotvorskih razloga zahtijevaju da se zatvori knjiga Drugog svjetskog rata, a posebno ona poraća. Dobro im je poznata zločinačka uputa vojnim sudovima, a možda su ju i sami provodili, koja glasi: **'Kod ustanovljenja istine o djelu i krivnji optuženog sud nije formalno vezan ni za kakva dokazna sredstva, već donosi svoju odluku po slobodnoj ocjeni'** (T. V., GK 21/24.5.09).

Tako je u 'druvoj fazi revolucije', u onoj s tako zvanim 'humanim licem', započeo proces u kojem su

obezglavljivali narod, likvidirali inteligenciju, ugledne i čestite domoljube - i sve potencijalne protivnike i suparnike.

izvršiti njihovo savjesno popisivanje, (a) za što još uvijek nije kasno'.

'Imajući na umu da je komunistički režim u to doba na sustavan način pripremao, organizirao i provodio teror i represiju nad vlastitim narodima, kao tzv. 'drugu fazu revolucije', te da je na čelu tog zločinačkog pothvata stajao partijsko-vojni i, kasnije, partijsko-policijски vrh režima'.

Među naročito označenim klasnim neprijateljima bili su vjernici, Crkva Katolička, njezini istaknuti predstavnici, kao što je bio zagrebački nadbiskup, kasnije kardinal, a danas blaženik – Alojzije Stepinac.

Zajedno s izjavom komisije 'Iustitia et Pax' - Bosne i Hercegovine, Hrvatske i Slovenije - o stradanjima i prikrivenim grobištima iz II. svjetskog rata i poraća, pod naslovom 'O pravu na grob i o dužnosti pijeteta' (Zagreb, 13.05.2008. IKA D - 102876/5) moramo ponoviti:

Treba otkriti istinu o žrtvama i utvrditi njihov identitet. U završnom razdoblju Drugoga svjetskog rata (od jeseni 1944. g.), ... komunistički režim provodio je sustavne i masovne represalije nad osobama koje su proizvoljno označene 'narodnim neprijateljima i ratnim zločincima'.

Zlikovci i zlotvori još uvijek pokušavaju trgovati, i trgovinom zarađivati Judine škode, na račun ovih ili onih žrtava, a savjest poziva: 'jednako je nedostojno i nedopustivo precjenjivati, kao i podcjenjivati značenje i broj svih ovih žrtava, (i) da je jedino opravdano

To ih nije smetalo da im tada dodijele, po njihovim zločinačkim imenima: gradove, ulice i trgove. To ih ni danas, nakon šezdeset godina, ne smeta da ta imena, taj podsjetnik na zločine i teror, i danas nadalje brane i zadržavaju. Zločin je počinjen. Umjesto kazne – dobili su nagrade, počasti.

Opet iznova, diljem Hrvatske, marširaju partizanskim marševima, marširaju zločinački simboli zločinačkog režima. Ipak, vrijeme radi u prilog istine. Istina postaje sve očitija, a njihov strah i crv savjesti sve teži. Zato u naletima fobija gube razum, izjave postaju sve nerazumnije, sve opakije.

Tko nosi – tko pre-nosi, tko čuva, tko veliča, tko oživljava te povijesne zlotvorske aveti? I u Lijepoj našoj domovini sve je to u redu: jer, zakonom nisu zabranjeni; jer, **oni - donose zakone. Lustracije nije bilo. I to je vladavina prava? I to je norma za ulazak u Europsku uniju?**

I čudimo se da je hrvatska politika nazvana: dvolična politika.

U tim sramnim vremenima ponižavani su branitelji, oni koji su

postali žrtvom za krst časni i slobodu zlatnu, bilo prinosom svoga zdravlja i fizičkog integriteta, bilo prinosom samoga svoga života, svoje egzistencije, svoje budućnosti u novoj i slobodnoj Domovini.

Istovremeno, u časti su neki čudni individui. **Veleizdajnik, tužitelj roda svojega, cinkaroš i krikovletnik – ne odgovara za svoja zlodjela; naprotiv**

biva slavljen; još malo i priprema se da postane narodni heroj domovinskog rata.

A pravi branitelji nisu smatrani dostojnima da im se oda častan i dostojan sprovod.

Čast iznimkama, ali u tom carstvu zla, virusa auto-destrukcije,

na veliko služe tako zvani nezavisni mass-mediji, oni kojima u kodeksu časti stoji: 'Novinar je obavezan iznositi istinitu, uravnoteženu i provjerenu informaciju'.

Toliko su nezavisni i toliko istinoljubivi da ne uspiju prenijeti ni

međunarodne dokumente o zločinačkoj ideologiji svoga zločinačkoga režima.

Prema izjavi Evropskog parlamenta: 'miroljubiva i prosperitetna Europa utemeljena je na vrednotama poštivanja ljudskog digniteta, slobode, demokracije, jednakosti, vladavine prava i poštivanja ljudskih prava'.

- Rado bismo vjerovali da je to tako, a ne samo još jedna dvolična politička izjava u ovim sramnim vremenima.

Zar je opet slučajno da se Hrvatskoj kao tragi-komična utjeha obećaje ulazak u Europsku uniju godine 2.011. ili pak 2.012? Možda i uđe godine 2.111. – ako se

u međuvremenu ta Unija ne uruši sama od sebe zbog interne korupcije dvoličnih mjerila morala i nemorala.

Danas smo ovdje okupljeni oko oltara nevine žrtve, Krista Gospodina – nevino osuđena, od svojih sunarodnjaka lažno optužena, izdana, na smrt sramotnu izručena.

Ovdje smo okupljeni iz ljubavi prema stradalima, prezrenima, prešućenima, pomorenima. Neki su od njih gorku sudbinu iskusili zbog domoljublja i čovjekoljublja. Drugi naprosto zbog bogoljublja. Crkva Katolička, Hrvat katolik – to je njima bio klasni neprijatelj, već unaprijed osuđen, bez suda. Sateliti sotone ne mogu podnijeti Božje prijatelje. I misle

da su uspjeli. I varaju se.

Mi želimo, biti, i živjeti dostojno svetog imena kojemu pripadamo, a to je ime Isus Krist – raspeti, umrli, ali uskrsli; to je ono sveto ime po kojemu se mi nazivamo 'kršćani'. Bog je onaj koji sve zna, i Bog je sudac pravedan

ke i klasne neprijatelje; na ovome mjestu gdje je čovjek zanijskao i prezreo sama sebe i svoga bližnjega; na ovome mjestu gdje je čovjek pogazio ljudski život i ljudsko dostojanstvo: ono dostojanstvo što proizlazi iz činjenice da je ljudski život najčudesnija stvarnost na ovome svijetu, jer

je čovjek slika Božja, upravo na ovome mjestu mi smo se okupili u ime prava na život, u ime prava na čast, u ime poštivanja ljudskog dostojanstva.

Ovdje, gdje se pokušala zatrti vjera i nada u budućnost, s ovog mjesta viče u nebo glas ideala,

i nepristran svake savjesti. Samo onaj koji priznaje istinu, koji ljubi istinu, koji se kaje zbog mraka zla, i želi živjeti u svjetlosti istine i pravde – samo on može primiti dar oprostjenja i pomirenja.

Na ovome mjestu gdje su ljudi zaboravili da su ljudi, i u drugim ljudima nisu prepoznavali ljude nego ideolo-

Bogu. Po tim bespućima nađeni su dijelovi odjeće i zrnca Krunice na čast Blažene Djevice Marije. Bilo je to posljednji put da su te ruke prebirale te krunice. Možemo samo naslućivati s kojom pobožnošću i s kojim predanjem.

Pravo je, da i uz spomen na njih ovdje bude i spomen na Nju – Najvjerniju Zagovornicu Hrvatske. Njima koji su prešli rubikon vremenitosti - neka bude radost u nebu. A živima ožalošćenima, neka bude zalag utjehe i neumrle nade u pobjedu istine i pravdnosti.

glas smisla žrtve; vapaj Bogu i čovjeku; vapaj ove zemlje Zagorske, i sve zemlje Hrvatske.

S ovog mjesta diže se vapaj za novom kulturom života, ekonomije i politke, znanosti i umjetnosti. Bu-

limo da ubuduće, u Lijepoj našoj domovini, bude poštivano dostojanstvo i pravo Boga i čovjeka; da po svakom čovjeku, i u svakom čovjeku, po svoj zemlji Hrvatskoj, bude divno i

Danas smo ovdje s poštovanjem i molitvom za sve one čije je dostojanstvo pogaženo, čiji je život prekinut. Danas smo ovdje i mo-

dućnost jamči samo kultura života. Kultura života nema alternative. Narod života – narod je budućnosti.

S ovog mjesta diže se vapaj molitve k

sveto ime Boga Stvoritelja i Ljubitelja čovjeka.

To vrijeme srca i savjesti zazivamo u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

SOJ I ODŽAK EHLI - ISLAMA

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

Ovo je naslov knjige koja je tiskana u progonstvu - oprostite - "iseljeništvu", u nakladi Hrvatske revije 1974., a priredio ju je Ferid Karihman.

Knjiga je zapravo zbirka pjesama o, što i sam naslov glasi, Domu i rodu muslimana hrvatskoga koljena i jezika. Glavni cilj joj je bio iznijeti istinu o podrijetlu i nacionalnoj pripadnosti bosansko-hercegovačkih muslimana, kao protutezu tumačenjima onih jugoslavenski nastrojenih i zavedenih muslimana koji, poput Meše Selimovića, nisu znali i još ne znaju, tko su, što su i odakle su. U knjizi su objavljene pjesme i napisi od oko 45 pisaca i pjesnika, bosansko-hercegovačkih Hrvata islamske vjere, kako onih iz prošlosti, kao Savfetbeg Redžepašić Bašagić, Mustafa Grabčanović i dr., te onih iz današnjega doba kao Dr. Asaf Duraković.

Dr Asaf Duraković

Možda će netko upitati što vrijedi o ovome danas pisati kad je tu bosanska država kojoj, kako neki misle, svi ovi pjesnici pripadaju. No, vjerujem da je danas itekako važno da se rasčiste neki pojmovi

koji, očito, mnogima još nisu jasni. Još od 1878., a pogotovo od 1918., prema već davno smišljenom Garašaninovu velikosrpskom planu, raznim manipulacijama, iskrivljivanjem povijesti i upornim premazivanjem stvarnosti, željelo se u glave bosanskohercegovačkih muslimana nabiti i još uvijek se, izgleda s uspjehom, nabija "spoznaja" da su oni zapravo poislamljeni Srbi. Vidjevši da to neće uspjeti prešli su velikosrpski ideolozi novijega doba na - Plan B. - koji veli da su današnji "Bošnjaci" neka posebna vrsta južnih Slavena, najbliža Srbima. I, tu su naizgled uspjeli. Evo zašto. Najprije pogledajmo na današnji službeni "bosanski" jezik u Bosni i Hercegovini. Izuzevši jedan ili dva posto turcizma, rječnik je potpuno srpski (isti kao i onaj u tkzv. Republici Srpskoj). Nažalost, takvim se riječnikom danas služi veliki dio muslimana BiH i ovdje u emigraciji, t.j. svi oni koji se smatraju "Bošnjacima". Tako, prije godinu ili dvije, nekakav "Bošnjak" u Stoney Creek-u, predgrađu Hamiltona, izjavljuje kanadskoj novinarki da su Bošnjaci "...potomci Slovena" (pravo srpski). I naša novinarka je to lijepo u novinama - The Hamilton Spectator - prevela na engleski: "The Bosniaks are really Slovenians" - Slovenci. I to vam je taj novi SRBOSANSKI jezik. Ovo je jedinstveni slučaj u povijesti čovječanstva da netko tako dragovoljno odbaci svoj jezik, jezik svojih predaka i, s velikom dozom ponosa, prihvati jezik svojih zatornika.

To je samo jedna od tisuća gluposti koje su "Bošnjaci" činili i čine - i s time se ponose. Na primjer. Samo nekoliko mjeseca prije srpske agresije na Bosnu 1992., mi, moram reći naivni, Hrvati Toronta i okolice, pozvasmo

bosanske predstavnike iz Bosne, s namjerom da se dogovorimo o tome kako bi trebalo početi organizirati zajedničku obranu Bosne i Hercegovine od četničke agresije koja je već bila na pomolu.

Pripremili smo doček u dvorani Croacia Kluba u Mississaugi. Iz Sarajeva su došli: sarajevski gradonačelnik Muhamed Kreševljaković, nekakav Osman Brka, navodno zastupnik u vladi ondašnje Socijalističke Republike BiH, te nekoliko pjevača s Radio Sarajeva.

Od nekoliko stotina prisutnih u dvorani, bilo je oko 90% Hrvata katolika, 5% Hrvata muslimana i 5% nekakvih drugih muslimana. Kad su naši gosti stupili na pozornicu da nam opišu svoja stajališta, zbilja smo imali što čuti. Taj Osman Brka, nastavio je razglabati o tome kako u svojoj povijesti Bosna ima 444 pisca i pjesnika (uvijek baš 444 prema legendi o dolasku Turaka u njihovu današnju postojbinu), valjda je ubrojio i ove iz Ehli - Islama), te kako "oduvijek svak hoće da mi bude-mo nešto drugo a ne ono što jesmo". No, nije naveo što su to oni trebali biti jer Adil Zulfikarpašić još nije bio izumio "bošnjačku" naciju. Onda je došao Kreševljaković. I - (Bosno moja baš te niko nema), poslije nekoliko nesanih gluparija, izjavljuje: "Mi sa Srbima nemamo nikakvih problema. Ako se nađe kakav problem, mi ode-mo na kahvu i sve to riješimo". Sjedio sam za stolom u blizini same pozornice, zabezeknut sam ustao, rekao mu "Platić ćeš ti tu kahvu" i izašao sam van. Nije to bilo nikakvo proročanstvo za ono što je ukratko poslije toga uslijedilo u Bosni i Hercegovini. To je već bilo jasno svakome osim onim najzaslijepljenijim Jugomuslimanima, odrodima i smušenicima poput Meše Selimovića,

Muhameda Filipovića i drugih. Možda su neki od ovih mojih izraza previše direktni i, kako se to danas kaže, nisu politički korektni. Ipak, oni su podpuno istiniti, pa ako nekoga istina vrijeđa - SO BE IT!

Ipak, najprije treba pogledati na ono što se događalo odmah po uspostavi kraljevine SHS 1918., i kakvi su bili velikosrpski planovi. Najprije je sustavno porobljena većina bosanskih begova. Njihovi posjedi su jednostavno oduzeti i podijeljeni njihovim dojučerašnjim

Mustafa Grabčanović

slugama, Vlasima. Poslije toga trebalo je doći do implementacije druge faze u Garašaninovome "Načertaniju"- nasilno posrbljavanje, koje je Ivanu Meštroviću lijepo obrazložio predsjednik vlade SHS Stojan Protić, riječima: "Pustite vi bre muslimane nama. Mi ćemo da im damo 24, pa možda i 48 časova da pređu na veru pradedovsku. Ono što ne bude htebo, to ćemo da posećemo". Kad ga je ovaj upitao da li se on to šali, odgovorio mu je da govori vrlo ozbiljno i da tu nema nikakve šale. No, kad su ipak uvidjeli da to neće biti baš tako lako učiniti, onda se prešlo na otvorene progone, zatvaranja i pljačke, da bi bosanski Hrvati, muslimani i katolici bili u vrlo kratko vrijeme natjerani na prosjački

štap. Jasno mi je da je ovo stara novost, ali sam uvjeren da je to, danas više nego ikada prije, važno ponavljati, tako da bi ove nove generacije koje su toliko zaslijepjene perfidnim velikosrpskim smicalicama, mogle vidjeti u kojemu grmu leži zec.

Onda je došao 2. svjetski rat. Odmah prvih dana rasula kraljevske Jugoslavije, dok Nezavisna Država Hrvatska još nije bila ni proglašena, počela su, silovanja i strahovita klanja muslimana i katolika u Bosni i Hercegovini od strane četničkih bandi, najviše pod vodstvom srbskih pravoslavnih "sveštenika", Vasilija Jovičića, Sergija Mastilovića, Momčila Đujića i drugih, pod lozinkom "Do istrage Turaka i Rimljana". Čitavo stanovništvo, bez obzira na spol i dob, gradova kao što su: Foča, Vlasenica, Višegrad, Goražde, Bratunac, Srebrenica i nebrojena sela, pade od kame povampirenih četničkih bandi. Crvena od krvi nedužnih žrtava, tekla je Drina. Ti strašni zločini nastavljeni su pod pokroviteljstvom talijanskih fašističkih okupacijskih snaga, sve do dolaska Hrvatskih oružanih snaga (domobrana) pod zapovjedništvom pukovnika Zdenka Begića i, kasnije, "Crne legije" Jure Francetića, koje su potisle i razbile te hajdučke bande, koje su bile pod izravnim komandom fašističke Italije po imenom "Millizia volontaria anti-comunista".

Ono što nije bilo porobljeno i pobijeno do tada, spasivši se bijegom, završili su Titovi partizani, to jest isti oni četnici koji su jednostavno zamijenili četničku kokardu za komunističku petokraku. To je možda najbolje opisao - najprije Jugoslaven, pa kasnije Hrvat, onda

DRINA

Mustafa Grabčanović

TUTNJI Drina. Kroz divlje kanjone
vali pljušte, rasprskava pjena.
Slušaj: kroz šum pričujem gdje zvone
pjesme starih minulih vremena!

Gledaj gore! Eno pustog klanca,
povrh njeg se grane bora svile,
tud Đerzelez jezdio je vranca,
tu su njega pobratile vile!

Svaki kamen tu je stopa sveta,
svaki kamen tu je uspomena:
tu su predci u prošla vremena
krvcu lili za čast amaneta.

Šuti Kušlat: mrk grad povrh Drine,
gnijezdo slavnih ptica - sokolića,
šutke povijest krvavu nam priča
slavnih dana junačke davnine.

Huči Drina.... Mutni su joj vali
slavu Bosne pronijeli.....u lance,
tirani su bili okovali
sramno, kršne ponosne Bosance.

....Tužno vali šumili su Drine:
plač se čuo porobljenih sela,
oblak sunce skrio sa visine,
u sebi je majka čedo klela...

Tužni dani: tugom okovani,
vječni jadi i život u nadi.
Zamrije pjesma. U hropcu i gladi
umirahu ponosni Bošnjani.

Al ta pjesma praiskonska, divlja
drinskog vala budila je vjeru.
Nije dala duh da klone življa,
dok oblaci vrh sunca se steru.

....Tutnji Drina.... Mutni su joj vali
pronijeli su crne, robske dane.....
Eno, purpur povrh kršne strane,
novog sunca raskošno se pali!

I....čuj!.... Jasno sad u šumu Drine
čujem pjesmu novih slavnih dana,
krv svih pređa - krv junaka pline
u venama silno razbuktana.....

Tutnji Drina.... Dragi pobratime,
Bosna više nije sirotica,
uskrslo je hrvatsko nam ime:
sad je Drina hrvatska granica!

Musliman i na koncu Bošnjak - bivši Titov pukovnik OZNe Adil Zulfikarpašić. Te Magnum zločine opisuje Mustafa Grabčanović u nizi navedenoj pjesmi koja je objavljena u časopisu Novi behar 1941.

Svaki onaj tko pročita ovu pjesmu može vrlo lako uvidjeti kako se povijest uistinu ponavlja. Ne nazire li se kroz riječi ove pjesme onaj - de-ja-vu, ona identičnost između onoga što se u Bosni događalo 1940tih i onoga 1990tih? Nu, zašto se to moralo, po drugi put, dogoditi? Najviše za to što su naizgled većina muslimana u BiH u vrijeme raspadanja srbokomunističke Jugoslavije izgubili svaku orijentaciju i ostali obezumljeni i zabezegnuti, poput Meše Selimovića, stali na pola puta neznajući da li su "...rukavac plinom odvojen od majke rijeke, ili lude s kojima istorija pravi šale".

To se lako dogodilo i za to što su slušali savjete svojih "vaspitanih" poput Izetbegovića, Filipovića, Kreševljakovića i svih onih koji su, kako reče Selimović, "danas htjeli zaboraviti ono što su do jučer bili". Dogodilo se radi one "kahve". Dogodilo se radi one Alijine u vrijeme agresije na Hrvatsku: "Ovo nije naš rat".

Ovo se, svakako, ne odnosi na one muslimane koji su odmah stupili u obranu svojih ognjišta, uključivši se u Hrvatsku vojsku i Hrvatsko vijeće obrane, dok još Armija BiH nije postojala. No i ovdje je potrebno rasčistiti i neke stvari koje su kasnije dovele do nemilih sukoba između Armije BiH i HVO-a.

Golema krivnja za ove sukobe spada na one hercegovačke "vođe" kao što je bio Mate Boban i drugi, koji su se iza leđa muslimanima počeli dogovarati s Radovanom Karadžićem i njegovim kasapima. Komu i od kakove koristi je bilo, odjednom, preko noći, razoružati i glađu i žeđu mučiti one muslimane

koji su se do jučer, rame uz rame s katolicima borili protiv zajedničkog dušmanina? **Da, lako je prebacivati krivnju sad na ovoga, sad na onoga, na muslimanski fundamentalizam, nevjernost i tko zna što sve ne, ali nikada ne htjeti priznati svoju krivnju, svoju zaguljenost, netrpeljivost i svoj vlastiti bosansko-hercegovački kršćanski fundamentalizam.**

Nije mi namjera ovdje braniti one muslimane koji su od početka bili neprijateljski raspoloženi prema Hrvatima drugih vjera, jer to, kad bi netko i htio, nije moguće. No, kako je totalna politička i svaka druga nepismenost, vjerska zadrhtost i obična glupost odigrala veliku ulogu u onome što se odigralo među muslimanima i katolicima u BiH. Naveo bih samo jedan od stotine primjera koji jasno ukazuje na ovo što sam gore upravo naveo.

Kad se je u Zagrebu osnivao Hrvatski svjetski kongres, jedna skupina od kojih tridesetak osoba zasjedala je u staroj gradskoj vijećnici. Tu su bili prisutni: Armin Pohara, novinar i branitelj iz Posavine, prof. Hadžiosmanović iz Mostara i Mirsad Bakšić, pukovnik u Hrvatskoj vojsci. Kad je pukovnik Bakšić ustao i u kratkom i konciznom govoru obratio se nama iz Sjeverne Amerike i rekao od prilike ovo: "... Braćo, mi smo i jedni i drugi, katolici i muslimani, ogranci istoga hrvatskog stabla. Dopremite, ako možete, i nas muslimane u Ameriku i Kanadu, da otvorimo oči i domaćim i stranim slijepcima.....". I... poslije svega toga,..... što se dogodilo? Mnogi Hercegovci prešutješe gledajući u zemlju, da bi se na koncu ustala jedna vajna Hercegovka iz Kanade sa "savjetom":

"Možda bi bilo bolje da vas muslimani dopreme"! Eto vam. No žalost, nije ona bila jedina od onih koji su s njom bili na istoj razini razumijevanja. Nije ovdje riječ o onoj većini hercegovačkih Hrvata koji su uvijek bili rodoljubi i borci koji u svako doba bijahu spremni podnijeti najveću žrtvu za svoj narod i svoj hrvatski identitet. **Ovdje riječ o nekolicini onih zatupljenih egocentričnih, naoko pismenih, koji uza svu svoju naobrazbu ipak, ne vide dalje od svoga nosa.** Onih koji svojim izopačenim kršćanstvom stavljaju sve muslimane pod isti kalup. Oni Kristovu nauku o ljubavi bližnjega, toleranciji i poštivanju onih koji se na malo drugačiji način klanjaju istome Bogu Stvoritelju, tumače na način koji njima odgovara. Oni su u pravu isto onoliko koliko i ona

mizerna manjina muslimana koji svojim perverzним tumačenjem obeščasćuju Kur'an časni a Prorokovu nauku okreću naglavce, da bi je prilagodili svome kriminalnom sociopatskom razumu.

A onima koji poput Meše Selimovića još ne znaju što su i onima koji otvoreno ne-

giraju svoje hrvatsko podrijetlo poput M. Filipovića, poručio je Ferid Karihman na zadnjoj stranici ove pjesmarice ovo:

"No, b-h Muslimani, mi koji smo prebrodili kompleks i zdvojnost mrtvog 'rukavca majke rijeke' imamo drugačiji, pozitivikiji pogled na našu islamsku zajednicu: - Što smo onda mi? Ono, što su nam bili djedovi, koljenom HRVATI!....."

TITO I JA (1)

Mladen Schwartz, Zagreb - Ub-mak iz knjige: **MLADEN SCHWARTZ PROTIV MARŠALA – ANATOMIJA JEDNOG IZ-RODA TITA**, Zagreb, 2009.

I. MOJ ŽIVOT UZ TITA

Tita nisam nikada imao dvojbenu čast osobno upoznati, ali se je rano razdoblje mogega života ipak do te mjere odvijalo u sjeni svenazočnoga „maršala“, da bi se s dosta dobrim razlogom moglo ustvrditi kako sam odrastao ne samo pod Titom, pod njegovom vladavinom, nego i s Titom i uz Tita. Evo nekoliko podkrijepe za tu tvrdnju.

Mladen Schwartz

Vežan sam za Tita doslovce od rođenja: neka pravovjerna mama-teta, naime, inzistirala je da dobijem krsno ime Josip: prema jednom djedu, ali i prema Staljinu, a navlastito – Titu. Roditelji pak, iz nekog razloga, nisu bili odveć oduševljeni tim tipom argumentacije, te su se, u nedostatku nadahnuća, odlučili za slučajno ime, ono što ga je nosio liječnik koji je mamu u zagrebačkoj Zajčevoj bolnici porodilo: Mladen (Bival).

Sjećam se tek fragmentarno prvih

godina života, ali mi je među najranijim uspomnama i svjetlovid „maršalov“, što je visio na zidu naspram mogega dječjeg kreveta. Nisam znao tko je ljepušasti gospodin u odori, niti sam se o tomu posebno raspitivao, jednostavno sam predmnijevao kako je na slici prikazan netko od naših rođaka, djed, stric, ujak, što li već.

Koju godinu potom bio sam, dakako, bez pitanja učlanjen u nekakvu organizaciju mladih titovaca, to su bili oni slavni „pioniri“, „pijunjiri“, kako je to sam njihov vrhovni zapovjednik izgovarao, a uz to išla je i crvena marama s kapicom; ovu, mislim, nisam nikada navukao na glavu, a maramu za vratom pamtim tek u jednoj ili

dvije prigode. No postojala je još i značka (također sam ju zakvačio tek koji put, nisu to od nas osobito niti zahtijevali) s Titovim reljefnim profilom, ispod kojega je pisalo (u Srbiji sam prošao škole) „Za otadžbinu s Titom – napred!“. Po prilici, dakle, „Za Dom Spremni!“, samo u jugo-

partizanskoj varijanti.

Iz pučkoškolskih dana je i epizoda vezana za Titov posjet „ujedinjenim narodima“ u New Yorku 1960. Njegov govor prenosio je državni krugoval, baš u vrijeme naše poslijepodnevne nastave. Profesorica matematike, Draginja Babić, ostavila nam je na volju hoćemo li slušati „maršala“ ili otići kući, kako smo, čini mi se, svi do zadnjega i učinili. Nije to bilo nešto osobito; već u prvom razredu učiteljica (Olga Radivojević) predstavila nam se kao „gospođa“. Valja imati na umu da

je to bilo vrijeme najpravovjernije jugokomunističke diktature druga Tita. Gospođa je nosila crninu jer su joj dva sina pala u četničkoj vojsci. E, ali to je bila Srbija; u Hrvatskoj vrijedila su ponešto drugačija pravila!

Te smo, 1960 godine otišli i na školsku ekskurziju, koja nas je, uz glasovitu Postojnsku jamu u Sloveniji, te Opatiju (gdje sam zaradio svoj prvi novac, 20 „para“, pomažući ribaru da svoj truli čamčić zahrđalom limenom isprazni od vode), dakako, odvela i u mitski Kumrovec, a u njemu, „Titovu rodnu“. Kako smo putovali običnim vlakom bez kreveta za spavanje, cijele noći, za razliku od svojih prilagodljivih vršnjaka, nisam mogao u sjedećem stavu usnuti. Neispavanom mi se pomutila svijest, i svaki čas zaboravio bih riječ „Kumrovec“. Uz pomoć nešto posoljenog limuna, međutim, i uz neki mnemotehnički trik (koji ovdje nije važan), osvježio sam svijest i pamćenje, i tako bi i nesretni „Kumrovec“ uvijek iznova izranjao iz zaborava, sve dok napokon nismo sretno kročili na njegovo tlo, te posjetili i razgledali njegove znamenitosti.

Već kao dijete, međutim, počeo sam se, primjereno dobi, zanimati za politiku: znao sam imena tadašnjih vlastodržaca, njihovih zemalja, glavnih gradova... Sa zanimanjem pratio sam zbivanja kao što je bila smrt cejlonskoga (danas: Šri Lanka) predsjednika vlade Solomona Bandaranaikea (1959), dolazak na vlast nacionalnih revolucionara Nassera (1954) i Castra (1959), te generala de Gaullea (1958). Churchilla sam, u svojoj tadašnjoj neukosti, smatrao jugopolitičarem (u nekom smislu i nisam bio daleko od istine!). Kada je u Parizu, ožujka 1957, umro zloglasni Moša Pijade, u našoj se

kući pomalo i plakalo. A Tito je uvijek bio tu negdje. Ja sam tada risao karikature svjetskih državnika, spomenutih i drugih (Harolda Macmillana, primjerice); Tito je došao na red nešto kasnije. Još uvijek čuvam neke svoje crteže jugodiktatora i stripove u kojima ga prikazujem s Jovankom i, recimo, Brežnjevom (Brežnjev drži maloga uniformiranog „maršala“ u naručaju, a Tito preuzima od njega zapovijedi, i usput se zanima hoće li, kada umre, dobiti mjesto uz Lenjina u moskovskom mauzoleju).

II. DIVLJENJE MOĆNOM DIKTATORU

Tita bih vidio jednom godišnje, prigodom prvosvibanjskih vojnih mimohoda u njegovoj prijestolnici Beogradu. Otac, stjecajem okolnosti časnik Titove armade, vodio me je kao dijete na te priredbe. Nije bilo samovoza, a nije se išlo niiti gradskim prijevozom, jer je grad bio blokiran, nego kilometrima pješice sve do vis à vis svečane tribine, postavljene ispred zgrade tadašnje jugo-skupštine. Tu su se postrojili Tito i njegovi doglavnici, cijela kamarila, skupa s prigodnim gostima. Iako nas je svaki put iznenadio žestoki proljetni pljusak, možda mala simbolična Božja kazna za „maršalove“ grijehe, rado sam se upuštao u te šetnje, sviđao mi se preko puta uspravni, strogi i dostojanstveni Tito u odori, baš kao i moj otac, koji bi tada također navukao svečanu, tamnoplavu odoru Titova podpukovnika, a poslije pukovnika, sa svim ordenjem koje se tada nosilo cijelo, u originalnoj verziji, umjesto sadašnjih zamjenskih „vrpci“. Lijepo je izgledao on, lijepo njegov vrhovni zapovjednik, a ja bih se u tom vojničkom ozračju, promatrajući moćne topove, tenkove i sve rodove vojske pod oružjem, u stegovnom, mužev-

Tito u Velenju – snimio Dragutin Šafarić,

nom maršu (danas toga u Hrvatskoj, a i još ponegdje, više nema, vojska šeće, a ne maršira!), ponosan na oca u brižno ulaštenim čizmama, s pozlaćenom ešarpom oko pojasa, posve dobro osjećao. Tomu je, usputno, ponešto doprinosilo i očekivanje slasnog objeda: pohane janjetine, koju smo tradicionalno jeli na Prvi svibnja.

Više puta vidio sam Tita, prolazeći gradom, ili doveden iz škole na organizirani doček, kada je u otvorenom samovozu dolazio iz zračne luke, gdje bi pokupio nekoga gosta, recimo Nassera. Čekalo bi se dosta dugo, stvoreno je ozračje napetog iščekivanja, i kada bi se povorka pojavila nekih stotinu metara daleko od našega motrišta, u špaliru se već osjetilo zarazno komešanje i raslo je ugodno uzbuđenje – stižu polubogovi! „Narodni“ su „milicioneri“ pritom postajali oprezniji i sumnjičaviji, potiskivali su i sabijali masu, što se razlijevala prema kolniku, natrag na nogostup... U zadnjoj fazi, glave su se stale okretati, izvijati, naginjati u smjeru iz kojega se očekivao Događaj, prvo one bliže nadolazećoj povorci, onda one dalje, kao nekim valnim gibanjem. Napokon, olakšanje i sreća: Adventus! „Aplauz i ovacije.“

Ako već ne i njegov nesvrstani gost, barem je Tito, u svojoj svjetloplavoj odori, s rukavicama bez

obzira na godišnje doba, uspravna, dostojanstvena držanja i stroga, ozbiljna, vječno preplanula lica, djelovao poput Nadčovjeka. Na mene je njegova pojava ostavljala neizbrisiv dojam. Nešto od svojih najdubljih političkih uvjerenja, rekao bih, dugujem svakako nesvjesnom djelovanju ovih arhetipskih prizora moćnoga diktatora što se vozi pred masom svojih oduševljenih podanika. S prvom zrelošću, međutim, javio se kod me

ne i otpor spram Tita, njegove smiješne retorike, ogavnog srpskohrvatskog jezika, koliko i totalitarne tiranije, koja mi je tada u prvom redu značila nedopustivo i nepodnošljivo suzbijanje slobodne misli.

III. OTPOR SPRAM TITA: SRBIJA

Kasnijih godina, uostalom, često bi me obuzelo naknadno čuđenje nad okolnošću da se u takvim zgodama nitko nije odvažio na atentat: unatoč mnoštvu gusto poredanih redarstvenika, naime, bilo je jednostavno nemoguće spasiti Tita život ako bi se odlučan borac – pripravan, naravno, i na mogućnost trenutačne smrti – odlučio zapucati ili dobaciti lumbardu. Otvoreni je automobil vozio o polaganu, i nitko nije mogao znati ima li u špaliru kakvo skriveno oružje. Milicioneri smješteni iza prozora okolnih kuća ništa ne bi pomogli. Tako je stradao i Titov predšasnik, srpski kralj, u Marseillesu 1934. Razmatrajući povijest političkih atentata, uključiv i one jugo-udbaške, izvedene

protiv naših suboraca u hrvatskoj emigraciji, dospio sam zarana do uvjerenju da načelno nema tih sigurnosnih mjera koje bi zapriječile

odlučnog i sposobnog atentatora. Tita se dosta puta pokušavalo smaknuti; o tome postoji i literatura (Vjenceslav Cenčić, Marijan F. Kranjc). Ali, eto, ipak bez uspjeha.

Na mojem filozofskom fakultetu pojavio se neki, već nešto stariji student-klošar zvani Steva, koji je izvrsno oponašao Tita (pa su, po oponašatelju, i samoga Tita studenti – bilo je to vrijeme Šezdesetosme! – konspirativno znali nazivati „Steva“). Redarstvo bi ga tu i tamo uhitilo, ali ubrzo i pustilo, nakon što je i policajcima, na njihovu izričitu zamolbu i osobito zadovoljstvo, odimitirao „maršala“. Pod njegovim utjecajem, i ja sam se dao na posao imitacije, isprva bez publike, sâm u potaji svoja četiri zida, i zaključih da mi ide. Odonda bih povremeno glumio, koristeći standardne mu teme, diktatorov glas i retoriku, nu tek za odabrane pouzdanike: od srodnika pa nadalje. U obitelji i rodbini nailazio sam na zahvalne slušatelje. Njihovo negdašnje naivno prihvatanje yu-danosti već je bilo dobrano splasnulo, moja je teta, tajnica Koče Popovića, sa svojim šefom otvoreno razgovarala o Titu i Jovanki (jedna druga, daljnja teta, nakon susreta s njom, hvalila ju je kao „finu damu“ [sic!]), pa je zbog frivolnih natuknica o garderobi te dame, izrečenih za Titova državnog posjeta u Meksiku, ona prva teta zaradila prijavu na Udbi, od koje ju je potom spasio rečeni Popović; bila ju je prokazala jedna stjuardesa, u kojoj je moja teta krivo prepoznala sličnomišljenicu, pa joj se nesmotreno bila povjerila. Glede Tita, bila je sklonija povoljnim površnim dojmovima. Tako je pripovijedala o jednom službenom putovanju brodom Queen Elisabeth s Titom kao šefom izaslanstva (Tito je volio ploviti bro-

dom, trajalo je dugo i bilo ugodno). Sa simpatijama je opisivala njegov život na plovilu: ustajao bi već u 4 sata i odmah išao plivati u bazenu. A kada su jednom za večeru poslužili običan grah, „simpatični i skromni“ vladar spontano je uskliknuo: „To bi svi bogovi jeli!“.

Osobito mi je pak bilo zanimljivo raspravljati o Titu s njegovim negdašnjim bliskim suradnikom, a tadašnjim disidentom, Milovanom Đilasom, kojega sam kao student hrabro posjećivao u njegovu beogradskom stanu, znajući da Udba sve prisluškuje, snima i zna (dva su puta zbog tih dijaloga zvali na policiju mogega oca). Đilas, premda u sukobu s Titom, koji ga je i zatvarao, nalazio je za njega lijepih riječi, pa ga je zapravo morao braniti od mene, jer ja za jugokomunističkoga glavešinu nisam imao nimalo milosti. Đilas mi je spočitavao da Tita odbacujem odveć intelektualistički, te je isti-

ćao me je od te ideje, u strahu da bi stvar mogla loše završiti. Možda i bi, jer da me je Tito pozvao, svakako ne bih pred njim imao odveć dlaka na jeziku. (Znakovito je da mi se poslije Tito znao javiti u snu, bio je pristojan i s njime sam govorio dosta otvoreno. Potom sam sanjao kako je, nakon što mu je smrt već bila neupitna, oživio, uskrsnuo, i nikako da konačno ipak umre, nego i nadalje, već prastar, poput zombija vlada svojom jugovinom na sreću kukavnih joj podanika.)

Moj otpor titoizmu očitovao se neizravno i u nekima od prvih objavljenih tekstova i javnih predavanja, pa i jednoga TV-nastupa (o Voltaireu), u kojima sam dosta smiono napadao marksizam-komunizam i sugerirao za to vrijeme manje zlo – višestranačje. O razlozima protiv Jugoslavije i uopće o nacionalizmu osvjestio sam se, usred Beograda, tek s nadolaskom Hrvatskoga proljeća. Nošen i tim razlozima, dospio sam nakon dovršenoga studija u njemačku emigraciju; otišao sam u zadnji čas, saznajući preko svojih veza da mi Titova Udba kani oduzeti putovnicu.

IV. BORBA PROTIV TITA: EMIGRACIJA

U Njemačkoj sam otkrio da „gostujući radnici“, koje je Tito tako nesmiljeno najurio iz Domovine, još uvijek obdržavaju naivnu povoljnu predočbu o jugokomunističkom vladaru, štoviše i tamo vani njeguju nešto od njegova kulta. Hrvatski pravoslavac Đuro nazivao bi ga familijarno „Čika Josu“, koji „nas je učio“ ovom ili „naučio“ onom. Meho iz Bosne hvalio je Tita da ih je, muslimane, „priznao kao naciju“. Da ih je on kao naciju izmislio, eda bi smanjio hrvatski korpus, to nije bio spreman prihvatiti.

Tito u Velenju – snimio Dragutin Šafarić,

cao Titovu načitanost, osobito u području povijesti. Usput, Đilas mi je prvi uvjerljivo i argumentirano, iz prve ruke, govorio protiv pučkih legendi o „dva Tita“, koje ionako nisam uzimao odveć ozbiljno.

Kako sam posjećivao Đilasa, tako sam došao na pomisao da se javim i Titu u audijenciju, te s njime popričam „o svemu i svačemu“. Naravno, pitanje je bi li me htio primiti. Moj prijatelj Mirko odvr-

Nu, vrlo brzo sam se povezao s vodećim emigrantskim političarima (Vinko Nikolić, Ivan Jelić, napose Bruno Bušić i Franjo Mikić...), i tako je započela moja zdušna, sustavna, organizirana borba protiv Tita i partije, komunizma i Jugoslavije, a za obnovu suverene i samostalne, slobodne, nezavisne Države Hrvatske: mišlju, (govornom te pisanom) riječju i djelom; velikih propusta, nadam se, nije bilo.

Zauzvrat, Tito, ili njegova kamari-la, stavili su me na dvije svoje odstrijelne liste. Koliko su te liste bile službene ili pak neformalne, ne mogu procijeniti; naši ljudi iz Hrvatskoga Državotvornog Pokreta, kako su mi rekli, došli su do deset imena preko svojih veza u jugoudbi. Ja sam se našao na drugom mjestu, odmah nakon predsjednika HDPa- Štedula, a slijedili su i naši kameradi: Eljuga, Mijatović, Đurasović, Damir Đureković (sin već ubijenog Stjepana), Sopta, Vujićević, Milković i franjevac Darinko Leon Galić. O tome je izvjestio i prvi program njemačke dalekovidnice ARD u svojoj tjednoj političkoj emisiji „Report“ Güntera von Lojewskog. Njemačko redarstvo me je također pozvalo da mi javi o mojoj ugroženosti, pa sam se, ponijevši s sobom samokres Smith & Wesson, što sam ga dobio od kamerada Marasa, sklonio u Schwarzwald dok se situacija nije malo slegnula. Doista se i slegnula, i na mene poslije nije pokušan atentat. Možda to trebam zahvaliti i samom Titu, iz motiva o kojima ovdje ne želim nagađati. A zbog onoga oružja koju godinu poslije imao sam problema s njemačkim sudom, jer sam ga jednom zgodom, ugrožen od čovjeka kojega sam (očito krivo, ali s dobrim razlogom) smatrao titovsko-udbaškim otmičarem, uporabio bez oružnog lista.

Spram Tita nisam osjećao nimalo osobne mržnje; ako ga nisam

povremeno prezirao, ili mu se pomalo izrugivao, kao i prije u jugi, smatrao sam ga naprosto respektabilnim, ali smrtnim neprijateljem kojega valja pobijediti. Kao i moji suborci, s nestrpljenjem sam, brojeći godine, očekivao metuzalemovu smrt, koja nikako da nastupi. Nju također nisam shvaćao kao zavrijeđeno okončanje individualnog usuda ili ispunjenje neke zemaljske pravde (tim više što je živio dugo i ugodno, i nije na ovome svijetu ispaštao za svoje nepodobštine, pa ni kasna smrt ne bi na tomu ništa promijenila!), nego kao politicum: kada Tito umre, sve će biti drugačije, i otvorit će se nove mogućnosti nacionalne politike. Na zidu mi je visio vlastoručni obojani crtež-karikatura „maršala“, na koji sam dopisao, igrajući se riječima: „Lang leb(t)e Tito“ (Živio Tito / dugo je živio); uz njih, crticama sam, poput zatvorenika, označavao protekle godine čekanja na slobodu, te na sliku, pomalo morbidno, zalijepio cvijet ljubičice (Titov nadimak), koji je, kako je dugo vrijeme proticao, koliko god začudno žilav, naravno sve više venuo.

Kada su koncem 1979 bili zaredali „liječnički bilten“, što sam ih redovito pratio na tadašnjem zagrebačkom krugovalu, nabavili smo dvije boce prvorazrednog pjenušca (crvenog, respektirajući Titovu političku orijentaciju), namijenjene da se svečano ispiju na dan objave njegova preminuća. Po mojem računu, on je biološki umro 14. veljače 1980; to se moglo zaključiti po promjenama u sadržaju i tonu krugovalnih „biltena“ te radio-programa (ozbiljna glazba!) ali i nekim gibanjima u Beogradu. Nu, nakon toga započinje tobožnji oporavak: očito drugovi još nisu bili pripremili grob, pokop i proceduru naslijeđa. Već sam se pobojavao da će nam se pjenušac pokvariti: službeno je Tito umro

tek 4. svibnja, par dana prije svojega 88 rođendana. I dok smo, nakon izvanrednih vijesti na njemačkoj TV, pili dugo žučeni šampanj, nazvao je pukovnik američke vojske, negdašnji ustaški ratnik, pripadnik slavne Handžar-divizije, već spomenuti Ivan Zvonimir Maras (uostalom, brat glasovite glumice Nele Eržišnik), i samo izustio: „Mladene, krepao 'maršal'!“ On je Tita uistinu mrzio, ujedno, kao i ja, štujući u njemu neprijatelja; ali, kao vojničina, nije mogao a ne spomenuti i Titov čin, što ga je Tito sam sebi bio naljepio oponašajući svojega duhovnog oca, „generalissimusa“ Staljina, u danima svoje šumske gerile.

Usput rečeno, njemačka se TV, uz spomenutu izvanrednu, Titovom smrću izazvanu emisiju vijesti, koju godinu prije proslavila još jednim titoljubnim ispadom, vezanim za objavu jedne druge smrti: kada je, naime, koncem svibnja 1976, umro najveći njemački filozof XX stoljeća (a ne-njemačkih ionako baš nema odveć!), Martin Heidegger, u udarnim večernjim vijestima na prvom programu, ARD, glavna je vijest bila proslava Titova „rođendana“ (slavilo se 25., a rođen je zapravo 7. svibnja!), i tek nakon toga nacija je doznala o nestanku genijalnoga mislioca, koji je „bio kontroverzan zbog svojih simpatija za nacional-socijalizam“ - ništa drugo!

U razdoblju oko Titove smrti pojavilo se nekoliko važnih knjiga o njemu, koje sam tada sa zanimanjem čitao: još ranije, knjigu jugoslavenskoga novinara (poslije skupo plaćenog hrvatskog konvertita) Carla Gustafa Ströhma, punu brige za opstanak J. nakon T., a sada biografije i analize iz pera grofa Razumovskoga te Hansa Petera Rullmanna, koji mi je, prije izlaska iz tiska, bio nabavio i rukopis Đilasove knjige o Titu...

NE TREBA NAM LEPA BRENA

obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja Hrvatski Feniks, Udruga roditelja i obitelji zarobljenih i nasilno odvedenih hrvatskih branitelja "Vukovarske majke", Udruga branitelja logoraša srpskih koncentracijskih logora Grada Zagreba i Zagrebačke županije, Udruga žene u Domovinskom ratu, Udruga branitelja, invalida i udovica Domovinskog rata Podravke, organiziraju mirni prosvjed u vidu paljenja svijeća i isticanja transparenta "Zida boli" u ulici Lanšete između kružnog toka 1 i 2, povodom održavanja koncerta Lepe Brene u Areni Zagreb.

Poštovani,

Zajednica udruga HVIDR-a Grada Zagreba, Nezavisni dragovoljci hrvatski, Udruga udovica hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata Republike Hrvatske, Savez udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja, Udruga

Prosvjed se organizira od 12. lipnja s početkom u 18 sati i trajat će do 24 sata 13. lipnja 2009.

Molimo vas obavijestite svoje članstvo kako bi se okupili u što većem broju.

S nadom u Vaše razumijevanje ostajemo otvoreni za sve upite i kontakte na brojeve telefona: 01 3702 348 ili 098 279 269.

S poštovanjem,

Predsjednik Zajednice udruga
HVIDR-a Grada Zagreba
Ivan Pandža

INICIJATIVA ZA OSNIVANJE PARLAMENTARNE KOMISIJE (1)

CROATIA LIBERTAS

NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr.A nte Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina
NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

Gospodin Ivo Miro Jović
Zastupnik u Domu naroda
Mediji - svima

Mostar, 08.lipnja 2009.

NL-975-83-A-09.

Predmet: Inicijativa za osnivanje parlamentarne Komisije za nadzor rada Tužiteljstva i Suda BiH u oblasti poštivanja temeljnih i garantiranih ljudskih prava te praćenja provođenja postojećih zakona, propisa i pravila bez ikakvog miješanja u rad pravosudnih tijela u njihovom autonomnom pravosudnom, sudskom i tužiteljskom radu i postupcima

Poštovani gospodine Joviću,

Već nekoliko godina nadziremo kroz naš mandat rad pravosuđa i pravosudnih tijela te smo od strane svih pritvorenika i djelatnika Tužiteljstva i Suda BiH došli do zastrašujućih i poražavajućih podataka, dokaza i činjenica potkrijepljenih materijalnim dokazima i iskazima o grubom kršenju temeljnih ljudskih prava, nedozvoljavanju pružanja zdravstvene i liječničke skrbi za zatvorenike, nedozvoljavanju prava na saslušanje, oduzimanje prava na „jednakost dokumenata“ pri čemu Sud BiH u postupcima uopće ne dostavlja dokumente i zapisnike sa suđenja kako bi se optuženi mogli ravnopravno braniti čime im se oduzima pravo na saslušanje što je temeljno ljudsko pravo. Vršiti se retroaktivna primjena zakona iz 2003. godine za „djela“ počinjena u razdoblju 1991.-1995. godine. Nedostavljanje zapisnika Sud BiH obrazlaže nedostatkom sredstava u budžetu što ocjenjujemo skandaloznim jer se time vrši kršenje prava na saslušanje optuženog.

Ne pružanje zdravstvene zaštite Sud BiH također opravdava nedostatkom sredstava čime su ugroženi životi i zdravlje štićenika Tužiteljstva i Suda BiH. Trenutno je najmanje jedan pritvorenik u štrajku glađu (gospodin Anto Kovač) čime želi skrenuti pažnju na kršenje temeljnih prava svakog čovjeka – pravo na zdravstvenu zaštitu, a najmanje 70 pritvorenika ima odlučnu namjeru krenuti u štrajk glađu.

Kriteriji Tužiteljstva i Suda BiH postali su u najmanju ruku pristrani jer u pritvoru nema uopće pripadnika Bošnjaka-muslimana koji su statistički u razdoblju 1991.-1995. počinili najbrojnije ratne zločine, odnosno pripadnici ovoga naroda uopće se ne procesuiraju. Četvorica Bošnjaka optužena za slučaj „Bugojno“ puštena su da se brane sa slobode suprotno odluci Visokog predstavnika da osobe optužene za ratne zločine ne mogu biti na slobodi zbog utjecaja na svjedoke i okolnosti. Nejasni su kriteriji po kojima se izriču kazne, a proceduralne greške su česte. Kršenje vlastitih zakona i propisa su postali praksa Suda i Tužiteljstva BiH a glavno obrazloženje je „nedostatak sredstava“ u budžetu što ocjenjujemo neprihvatljivim razlogom za kršenje temeljnih ljudskih prava pritvorenika, te već postojećih normi, zakona, akata, propisa i regulacija koje se ne poštuju i čime je Sud i Tužiteljstvo BiH jasno i nedvosmisleno izašlo iz zakonskih okvira otvoreno ih kršeći što je za pravnu državu i vladavinu prava nedopustivo. Ocjenjujemo da ukoliko prekršimo osnovna i temeljna, Ustavom zajamčena prava pritvorenika Suda i Tužiteljstva BiH, da se naše društvo „uopće ne razlikuje od najobičnijih razbojničkih družina“.

Primili smo i osobno priznanje predsjednice Suda BiH, gospođe Medžide Kreso (prijelazno u pritvoru) kako se prvostupanijske presude uopće ne dostavljaju u zakonski predviđenom roku, a i kada se to učini, prema njenim riječima „to nije učinjeno savjesno“ već se „naknadno savjesno“ utvrđuju dokazi i iskazi svjedoka pri čemu presuda bude napisana izvan okvira optužnice što ocjenjujemo skandaloznim.

Prema iskazu jednog svjedoka i prema potpisanim iskazima pritvorenika, Sud BiH i Tužiteljstvo BiH se nalaze pod direktnim utjecajem ilegalne i paraobavještajne tajne službe AID (Agencija za istraživanje i dokumentiranje) koja djeluje i nakon osnivanja OSA-e BiH (Obavještajno sigurnosne agencije) na razini BiH što ocjenjujemo također skandaloznim. Pored nezakonitog pripremanja svjedoka i utjecaja na svjedoke, te lažiranja dokumentacije, ova služba je aktivna i djeluje protuustavno na svim područjima ali je najprisutnija u tijelima pravosuđa gdje vrši protuzakonito utjecanje na rad tijela pravosuđa, tužiteljskim istragama i sudskim postupcima. Trenutna agencija OSA BiH je sastavljena u omjeru od preko 90% od pripadnika AID-a (uključujući i direk-

tora agencije) tako da OSA kao „legalna“ obavještajna agencija pasivno promatra ilegalnu obavještajnu strukturu koja je u cijelosti penetrirala Sud i Tužiteljstvo BiH te vrši direktan utjecaj na rad pravosuđa.

Pored svih navedenih problema u nepoštivanju Ustava i zakona, primjetni su zloporabe položaja i ovlasti, savjesno nečinjenje istrage u slučajevima ratnih zločina, što predstavlja kazneno djelo, gdje nakon nekoliko desetaka kaznenih prijava za ratne zločine nije provedena niti jedna istraga iako je činjenično utvrđeno počinjenje ratnog zločina (negdje i masovni). Osjetna je nacionalna diskriminacija u odabiru predmeta, a također je prisutna nacionalna segregacija i diskriminacija sudaca i tužitelja hrvatske nacionalnosti koji uopće nisu zastupljeni kroz paritet, konsenzus i rotaciju dok su suci i tužitelji srpske nacionalnosti zastupljeni nedovoljno u odnosu na potrebni omjer. Došli smo do informacije kako ove pravosudne institucije traže „podobne“ suce i tužitelje, pa je to glavni razlog i njihovog neimenovanja što ocjenjujemo kršenjem Ustava. Primjetan je loš rad stranih sudaca i tužitelja te brojne zloupotrebe položaja i ovlasti: korištenje dvojnih državljanstava u različitim procesima te ugrožavanje neovisnosti domaćeg pravosuđa prisutnošću stranih tužitelja i sudaca čiji rad je krajnje loš i paušalan zbog prevođenja i neupućenosti u problematiku.

Iz navedenih razloga, tražimo od Vas i institucije Doma naroda, da u najkraćem roku uspostavi i formira Komisiju za nadzor zakonitog rada Suda i Tužiteljstva BiH u području poštivanja postojećih zakona, propisa, pravila i procedura utvrđenih Ustavom te poštivanja temeljnih ljudskih prava pritvorenika –

izričito bez miješanja u rad pravosudnih tijela, istraga i procesa. Ovakvu komisiju imaju apsolutno sve države u regionu i Europskoj Uniji, a mandat za praćenje zakonitog rada Suda i Tužiteljstva BiH može imati jedna Komisija Doma naroda. Smatramo kako je ovakav tehnički rad Suda i Tužiteljstva BiH potpuno uništio ugled države u očima Europe i ostatka civiliziranog svijeta jer se grubo i otvoreno krše ljudska prava pritvorenika samo jedne ili druge nacionalnosti, dok se pripadnici trećeg naroda uopće ne procesuiraju ili se istraga ne provodi, ometa ili zataškava čime se čini kazneno djelo nečinjenja istrage i procesuiranja kaznenog djela ratnog zločina čime domaće pravosuđe postaje sudionik u činjenju kaznenog djela – što smatramo apsurdnim ali činjeničnim stanjem u pravosuđu BiH. Stoga, pokrećemo inicijativu za osnivanje Komisije za praćenje zakonitosti rada Suda i Tužiteljstva BiH sukladno mandatu Doma naroda i zakonima BiH te najvažnije – poštivanje temeljnih ljudskih prava pritvorenika sukladno međunarodnim Poveljama o ljudskim pravima i Ustavu koje je BiH preuzela na sebe ali ih ne provodi.

Mostar, 08.lipnja 2009.

Leo Pločkinić, predsjednik
NL-975-83-A-09.
NVO Croatia Libertas

U privitku: Materijalni dokazi o ne pružanju zdravstvene zaštite pritvorenicima, ne dostavljanju zapisnika, iskazi i potpisana svjedočanstva o postojanju AID-a, dopis M. Kreso o „nezakonitom postupanju i nesavjesnom radu“, pisma i dopisi pritvorenika KPZ Kula i KPZ Foča.

POGOVOR MOME ČLANKU IZ GLASNIKA BR. 60

Miroslav Rovis, Zagreb

Pogovor su napisali oni ogranci vlasti u Hrvatskoj koji svoju Udrugu Croatia Fidelis i mene žele ugasiti. Pisao sam u broju 60 Glasnika:

"Imam već nekoliko sudova, i čini mi se da se svađaju pošteno i nepošteno iz onih ograna u Hrvatskoj vlasti koji su upoznati s mojim predmetima... Jedni me ne daju, drugi sve pokušavaju da mene i svoju Udrugu ugase..." (HUP br. 60, str. 13)

Taj pogovor je sudski poziv od 28.

svibnja meni kao okrivljeniku na glavnu raspravu 7. srpnja 2009. na Općinski kazneni sud u Zagrebu Ilica 207. Ako me bolest ili kakva druga viša sila ne sprječi, upoznat ću, putem malog glasa i koji moja Udruga jest, meni dostupnu Hrvatsku javnost s pojedinostima. Ukratko, u nedjelju 27. travnja 2008. je Udrugi Croatia Fidelis bilo oduzeto ukupno 694 diska s tematikom prvenstveno iz Domovinskog rata pod izlikom sumnje u piratstvo a zapravo iz drugih razloga, a ne iz razloga sumnje (o pravim razlozima jedino u slučaju

da mi se nešto dogodi). Obratite pozornost koliko se boje ili koliko nas mrze kad je po kratkom postupku -- unutar tri dana od našeg prosvjeda 25. svibnja protiv partizanskog krvnika s Macelja Stjepana Hršaka! -- pokrenut postupak premda je optužni prijedlog, radi... a čega drugog nego, jer prave osnove za progon nema, čamio u nekim ladicama preko osam (8) mjeseci, naime nosi nadnevak 22. listopada 2008.

O mojoj Udrugi možete saznati na **www.CroatiaFidelis.hr**

PO UNIVERZALNIM ZLOČINSTVIMA NI FAŠIZAM NITI INKVIZICIJE NISU RAVNE KOMUNIZMU S PERJANICOM ANTIFAŠIZMA JOSIPA BROZA TITA

**Posvećeno uspomeni na prof.
dr. Ljudevita Juraka**

mr. sc. Dragan Hazler, Basel,
Švicarska

Dokazivo je matematičkom točnošću da je komunistička industrija smrti i druga zločinstava na ljudima i svima dobrima oko pedeset puta nadmašila istu industriju i manufakturu smrti i drugih zločinstava počinjenih od komunističkog kopileta fašizma.

U sklopu te komunističke industrije smrti, vrlo istaknutu ulogu ima veleindustrijalac smrti nad svojim protivnicima, univerzalni zločinac Josip Broz Tito, deseti na međunarodnoj ljestvici najvećih ratnih i mirnodopskih zločinaca dvadesetog vijeka.

Ime toga zločinca, samozvanog maršala Tita još uvijek sramoti središnji trg kulture i umjetnosti u Zagrebu, u središtu kojega je Hrvatsko narodno kazalište.

Kad bi kojim slučajem Josip Broz Tito bio i manji zločinac, nego što je bio, sramota je za hrvatsku kulturu i umjetnost, da Trg Hrvatskog narodnog kazališta s Hramom kulture u njegovu središtu nosi ime jednog vrlo lošeg bravara.

Na što je spala hrvatska kulturna i umjetnička pamet,

kad dozvoli ispred sebe etiketu univerzalnog komunističkog zločinca, šumskog maršala Tita.

Zagrebe, skidaj ime najvećeg zločinca s trga, u središtu kojega je svetinjski Hram hrvatske kulture i umjetnosti!

**Par osvrta na Titovu industriju
i manufakturu smrti**

Kad raspravljamo o univerzalnim zločinstvima titoizma, bavimo se pretežno masovnim ubojstvima ljudi ili industrijom smrti, kojom su komunisti započeli u Hrvatskoj mjeseca lipnju 1941. i vodili do mjeseca lipnja 1945. godine, a onda su prešli na ubijanje pojedinaca i različito brojnih skupina ljudi. Dakele s industrije smrti, prešli su na zločinačku manufakturu smrti, u kojoj su se također zasnijedili u svojoj zločinačkoj slici i prilici...

Najviše masovnih grobnica počinjenih od Titove vojske potječe iz svibnja 1945.

Mjesec svibanj 1945. obilježen je s najviše masovnih grobnica pretežno poubijanih zarobljenika hrvatske vojske, ali i civila, od kojih je dosada otkriveno oko tisuću masovnih grobnica. Nažalost, taj broj danomice raste. Pred par dana otkrivene su dosad nepoznate masovne grobnice poubijanih hrvatskih domobrana i civila u Podravini, u Sloveniji i u Bosni. Svoje istraživanje i obilježavanje očekuju poznate, ali neobrađene masovne grobnice Hrvata u okolici Gospića, Slunja, komunističkog Jasenovca i Siska te napose Debela Glava, Močila, Budački, Čemernica, Krnjak i Petrova Gora... Još poneki živi ljudi govore o 14 masovnih grobnica Titovih zločinstava u Žumberku, a istražena je samo jedna: Jazovka.

Masovna grobnica Debela Glava, nedaleko Slunja je golemi bezdana, u koju su Titovi zločinci bacali ubijane žive ranjenike, oko 750 domobrana i ustaša 15. studenoga 1942. i dopunjavali je kolonama ljudi, pretežno civila iz krajeva između Ogulina i Slunja. Najveća

kolona civila iz Ogulinskog kraja, vođena koncem svibnja 1945. „na drvosječu“ završila je u golemoj bezdani Debela Glava. Pisatelj ovih redova, kao 16-godišnji pastir na pašnjaku ispod Debele Glave je očevdac te kolone ljudi, koji su ubijeni ili živi bačeni u tu strašnu bezdanu. Usudio se je pitati jednog od zločinačkih voditelja: „Kuda idu ti ljudi?“. Partizan s trorogom kapom na glavi odgovorio je dosta cinično: „U drvosječu, gore u šumi!“ Ovaj zločin je izvršen po nalogu komandanta Udbe u **Ogulinu Tome Štrukelja** pa ga treba staviti na listu najistaknutijih komunističkih zločinaca. Za ratno punjenje bezdane Debela Glava hrvatskim žrtvama najodgovorniji je komandant Udbe u **Slunju Petar Zinaić**.

Ovdje se ističe Debela Glava ne samo zbog više od 1.500 ugrobljenih ljudi, nego radi istine, da se radi o blizu polovini mirnodopskih žrtava, počinjenih koncem svibnja 1945. Počinitelji su bili vojnici iz Titove narodne armije, koji su tim zločinom kršili sve međunarodne konvencije o postupcima sa zarobljenicima u odorama i civilima pa taj slučaj podliježe najstrožim kaznama za počinitelje.

Poslije rata, oko 1960. godine komunisti u JNA su zabetonirali masovnu grobnicu na Debeloj glavi i postavili repetitorij za Vojni poligon pokraj Slunja.

U mjesecu lipnju 1945. Titova industrija smrti prelazi u „manufakturu smrti“ i traje do 1954. godine.

Od 1954. do 1990. godine zločinački titoizam je obilježen Udbinim lovom bez lovostaja na ljudske glave pretežno u redovima hrvatske

emigracije, ali ni „naši gostujući radnici na privremenom radu u inostranstvu“ nisu bili pošteđeni od odstrijela Yugo-udbinih agenata.

U lipnju 1945. Titovi zločinci dopunjuju masovna ubijanja s pojedinačnim strijelanjima i vješanjima svojih protivnika.

Spomenimo samo dvojicu: **07. lipnja komunistički zločinci vješaju ponajboljega hrvatskog književnika Milu Budaka**, o čemu je objavljeno više priloga, a **09. lipnja 1945. izriču komunisti „antifašisti“ smrtnu kaznu nad pravednikom Dr. Ljudevićem Jurakom**, istaknutim medicinskim stručnjakom i znanstvenikom. Poslužimo se u daljnjem dokumentarnim izvorom iz pera V.D. u Leksikonu: Tko je tko u NDH:

dr. Ljudević Jurak patolog i sudski medicinar

Rođen je u Zalugu, Hum na Sutli 6.X.1881. umoren u Zagrebu, lipnja 1945. godine.

Studij medicine završava 1910. u Innsbrucku, te ostaje raditi kao asistent za patološku anatomiju. Nakon što je u Zagrebu

osnovana Prosektura javnih zdravstvenih zavoda (smještena u krugu Bolnice milosrdnih sestara) početkom 1914. godine, preuzima i do kraja života vodi tu ustanovu, te je tako postao začetnikom humanomedicinske patološke anatomije u Hrvatskoj. Uz to je bio i stalni sudski vještak Kraljevskog sudbenog stola u Zagrebu. Godine 1921. postaje profesorom opće patologije i patološke anatomije na novooosnovanom Veterinarskom fakultetu u Zagrebu, te je do kraja života djelovao i na tom fakultetu, svrstavši se također u začetnike veteri-

narske patološke anatomije. Posebice se bavio komparativnom patologijom. Punih je deset godina, 1922.-32. bio i nastavnik sudske medicine na zagrebačkom Medicinskom fakultetu. Među ostalima, obducirao je 1928. i Stjepana Radića, hrvatskog prvaka koji je umro od posljedica atentata u beogradskoj Skupštini.

Jurak je stvorio zbirku preparata za patologiju Veterinarskog fakulteta, najbogatiju u Europi. Na tom je fakultetu u dva navrata bio dekan, a u jednom mandatu prodekan. Suradivao je u Hrvatskoj enciklopediji. Kao renomirani stručnjak na području patološke anatomije i sudske medicine, bio je 12. do 15. srpnja 1943. pozvan da, kao član Međunarodnog povjerenstva sastavljenog od 11 stručnjaka istraži masovne grobnice pronađene u Vinici u zapadnoj Ukrajini. Za taj su zločin Nijemci optuživali Sovjete, a Sovjeti Nijemce. Utvrđujući uzrok (hitac u potiljak) i vrijeme smrti (1938), služeći se isključivo znanstvenim metodama i djelujući sasvim nepristrano, povjerenstvo je nedvojbeno zaključilo da su Sovjeti mučki likvidirali gotovo 2.000 ukrajinskih seljaka i radnika. O tome je Jurak napisao članak Skupni grobovi u Vinici (Hrvatski narod, 25.VII.1943).

Po uspostavi komunističke vlasti (po nalogu NKVD-a) uhićen je 15. svibnja 1945. Ponuđena mu je sloboda ako povuče svoj potpis s izvještaja Međunarodnog povjerenstva i izjavi da ga je dao pod pritiskom. Kada je to odbio učiniti, presudom suda Komande grada Zagreba 9. lipnja 1945. zbog djela „ratnog zločinstva“ osuđen je na smrt. Po nekim izvorima ubijen je i prije sudske presude.

Punih 45 godina poslije sovjetske su vlasti priznale zločin NKVD-a u Vinici; na sjednici Senata Sveučilišta 15. rujna 1991. u Zagrebu je

Jurak rehabilitiran (V.D.)

Dodajmo ovome da je Dr. Jurak bio također u međunarodnom povjerenstvu za žrtve u Katynskoj šumi i to Povjerenstvo je utvrdilo da su pronađene i identificirane žrtve časnici poljske vojske, koji su strijeljani po nalogu Staljina.

Zašto su izdvojeni samo Mile Budak i Ljudević Jurak

Jedan od razloga, zašto su iz zbroja od preko 10 tisuća pojedinačno ili u manjim skupinama poubijanih Hrvata tijekom lipnja 1945. jest u tome, što su Budak i Jurak najistaknutiji predstavnici svojih zvanja i vrlo uspješnih ostvarenja. Obadvjica su poznata europskoj kulturnoj i stručnoj javnosti. Budakova književna djela prevedena su na brojne europske jezike, a roman Ognjište prerađen je ne samo za kazališne izvedbe u europskim metropolama kulture, nego su Nijemci po Ognjištu stvorili film. Taj film bismo trebali nabaviti iz Njemačke kinoteke.

Drugi razlog jest, da su ovu dvojicu hrvatskih velikana Titovi zločinci ubili u vrijeme poraća. Dakle, oni su nedužne mirnodobske žrtve zločinačkog komunizma, koji se kiti perjem antifašizma.

Treći razlog jest primjerna rehabilitacija Ljudevića Juraka od Senata Sveučilišta u Zagrebu i naziv Jurakovim imenom nagradnog odličja za zasluge na polju patologije.

Kao četvrto, ovdje se postavlja pitanje, zašto Hrvatsko društvo književnika ili Matica hrvatska ne obave službenu rehabilitaciju ponajvećeg hrvatskog književnika Mile Budaka, umorenog pravednika od Titovog zločinačkog antifašizma. Mile Budak je bio istaknutim članom HDK i Matice hrvatske pa je red da oni rehabilitiraju književnika Milu Budaka ne obazirući se na komunističku politiku, koja vlada i danas u Hrvatskoj.

ISTINA ŠTO JE TO? Ili ti PSETA POVIJESTI

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Tog lijepog sunčanog popodneva odlučih sam prošetati Maksimim. No već nakon nekoliko koraka ugledah poznato lice. Prosto nisam mogao vjerovati da je to on – Mladen Ivezić. Poznati hrvatski povjesničar u pol bijelog dana bezbrižno šeće laganim nehajnim korakom. Sustigoh ga u par skokova i veselo lajući mu se obratih Čuj stari Ti kao da imaš vremena na pretek – što se s TOBOM događa. Može li čašica razgovora. Spremam novi članak za Glasnik, pa bih volio da se i Tvoje ime tu pojavi. Mladen mrzovoljno odvraća – Ovo s čašicom bi mi se sviđalo, ali kakve to ima veze s razgovorom i s Glasnikom. No kad si već navalio - pucaj.

GRRR-izeš moga omiljenog narkomana i pijanca, Engleza Churchilla! Zamjeraš mu da je od demokracije napravio Boga?! - rafalno izvalih.

Smiri se! On je to napravio za novac Rotschilda, koji su ga i bili stvorili, a ne iz vjere. Pravome Churchillovom bogu žrtvovani su samo od 1939. do 1945. g. deseci milijuna nedužnih života a od tada do danas milijarde života umrlih od posljedica neimaštine. Za to, valjda, ne možemo okriviti ni Adolfa Hitlera ni doktora Antu Pavelića? Toliko glupo ne bi lagali ni Jakovina, Goldsteini ili Branko Lustig. Vuče Churchillov bog dugačak rep; straga i sprijeda, nosi rogove i lupa kopitom, smrdi na sumpor te je do danas pokvarenostiću zarazio i znatan dio kršćanstva svijeta.

GRRRadiš se revizionistom?

Kako Ti možeš promijeniti povijest; kako Ti možeš promijeniti ono što je stvarno bilo?

Događeno ne mogu promijeniti, nego laž o njemu; Tvoju svijest o tome. Možda Te mogu obavijestiti o pravoj istini, barem glede najtvrdih činjenica?

Na primjer. Odgovori mi na pitanja: 1. kojega je datuma i kojim činom započeo Drugi svjetski rat i 2. koje su godine i s kojim ciljem osnovane Ujedinjene nacije?

RRRado i BRRRzo! Učo sam to u Tito – Tuđman – Strčić - Goldstein - Jakovininoj školi. 1.: 1. rujna 1939. godine njemačkim napadajem na Poljsku, 2.: 1945. godine, sa zaćaćom štititi mir i pomagati ćovjećanstvu.

Evo, dragi Roi, tvoji su odgovori na razini većine intelektualaca i skoro svih profesora, doktora i akademika povijesti u Hrvatskoj, dakle ispod razine prosječna psa, a kamo li Tvoga veličanstva. Moram Te obavijestiti da si u krivu.

1.: Ne može svjetski rat biti između dviju država. Pročitaj li ikoje Zapadove novine iz 1939. g., vidiš ćeš članke s tekstovima, otprilike: 30. kolovoza - Njemačka dala ultimatum Poljskoj da dopusti uvoz hrane u Danzig (s 97% Nijemaca opkoljenih Poljacima), gdje se već umire od gladi, 31. kolovoza - Poljska odbacila ultimatum, 1. rujna - odbaćajem ultimatum nastupilo ratno stanje između Njemačke i Poljske, Njemačke sile ušle u Poljsku, 2. rujna - Velika Britanija i Francuska objavile ultimatum Njemačkoj, da mora povući sile iz Poljske, 3. rujna Velika Britanija i Francuska objavile rat Njemačkoj; POČEO DRUGI SVJETSKI RAT! 3. rujna 1939.

godine izlaze izvanredna izdanja u Britaniji, Francuskoj i njihovim puppet-states: POČEO DRUGI SVJETSKI RAT.

RRRadiš od muhe slona! Kakve važnosti imaju dva dana?

Ako nemaju važnosti, zašto se o njima laže? Naravno, zato da se izbjegnu pitanja o njemačkoj nespremnosti na rat (bila 10-ak puta slabija od Zapada), o tome tko je iz toga rata profitirao, da su Židovi već 1933. objavili rat Njemačkoj, da je mason Roosevelt 1937. zauvijek povukao američkoga veleposlanika iz Berlina i održao govor o tome da neke narode treba zatočiti u karantenu („quarantine speech“), o tome da je ludi Hitler bio rasistički zaljubljenik u Engleze i da je u vrhuncima svojih pobjeda (peti puta nakon popustljive pobjede kod Dünkirkena) pred cijelom javnošću pozvao na mir, što su Zapadnjaci uvijek prikrili...

Njemačka glasila nisu tih dana pisala da je počeo svjetski rat, a jesu pisala da su Britanija i Francuska objavile rat Njemačkoj. Doista, slijedila je kapitulacija Poljske i pola godine tzv. Telefonskoga rata, bez stvarnih borbi. Ni pukom objavom ne nastaje svjetski rat, nego rat konkretnih sukobljenih sila. Netko je Zapadovim novinarima naložio pisati o svjetskome ratu, da stvar ne bi prošla mirno, recimo povlačenjem Njemačke iz Poljske. Tako je za njih svjetski rat postojao i u pola godine (rujna 1939.-travnja 1940.), kada nije ispaljeno skoro nijedno zrno.

Netko je baš htio da do rata dođe, da se on razvije i bude svjetski. Taj netko nije mogao živjeti u Njemačkoj, koja je bila vojno mnogostruko slabija od Britanije i Francuske u svakome materijal-

nom i brojčanom pogledu, vođena suludim rasistom Hitlerom, toliko zaljubljenim u Engleze..

Sada ono drugo; Ujedinjene su nacije nastale 1. siječnja 1942. u Washingtonu, kada je Churchill svome masonskom bratu Rooseveltu predložio naziv ratnoga saveza Udružene sile („Allied Forces“), a ovaj je odlučio nazvati ih „United Nations“. Od tada ih i novine nazivaju tako. UN su bacile atomske bombe, počinile najteži pomorski ratni zločin u povijesti potopivši pravilno označeni brod „Wilhelm Gustlof“ s više od 10.000 njemačkih žena i djece u Sjevernom ledenome moru (ni o tomu Te nisu učili), počinile genocide nad Hrvatima, Nijemcima, Mađarima i mnogim drugim narodima te skrivile milijarde smrti siromaka od 1945. nadalje. One su bile vojni savez s ciljem održanja prevlasti neskrupuloznih izrabljivača i trovača svijeta. Povelja UN-a i danas jasno određuje kriminalnost te organizacije.

BRRRIjaš po povijesti, a važna je samo bolja budućnost!

Bog je nadvremenit. Nije li, ipak, jedino o čemu mi možemo imati neku sigurnu spoznaju – prošlost? Varalice traže da budemo tabulae rasae.

Znaš li Ti, da su bogati antikristi plaćali Marxa i Engelsa podizati pobunu protiv kršćanske Europe, a štitili Britaniju, Ameriku i Nizozemsku? Znaš li da su demonstracije po kojima se danas slavi Prvi svibnja povelji anarhisti, a ne ni socijalisti ni komunisti? Da je Nezavisna Država Hrvatska bila izrazito socijalna te su titoisti mnoge parole pokrali od nje?

Bi li volio gledati dokumente o tome kako su Andrija Hebrang, Većeslav Holjevac, Izidor Štok (Goranov otac), Josip Manolić i drugi ubijali, pa i klali nedužne Hrvate? A te su dokumente sastavili i potpisali sami navedeni ubojice! I nerazdvojni Tuđmanovi družići; Boško Šiljegović i Rade Bulat, koji se na ovim izborima kandidirao! Tada bi znao tko je pucao u leđa Hrvatima i pljačkao Hrvatsku, te se danas osjećamo toliko pasje.

Znaš li ti kako su javljale Titove novine o svršetku Drugoga svjetskog rata?

Kao o pravednoj pobjedi antifašizma i demokracije.

Ne! Nego kao o pobjedi Sovjetskoga Saveza na čelu sa Staljinom. Po Titu je presudan događaj bio ulazak SSSR-a u rat protiv Japana, te je zbog toga Japan kapitulirao.

Ni u kojim se novinama nije spomenulo atomsku bombu! Godinama za TITOSLAVIJU ATOMSKA BOMBA NIJE POSTOJALA! Tek je nakon sukoba sa Staljinom odobreno pisati o tome.

Kako ćeš u budućnost, ako ne znaš ništa ni o prošlosti, ni o sadašnjosti?

AV-NOJ, AV-AV-NOJ, to su antifašisti, dobričine, a samo su komunisti bili zlikovci!

Antifašizam je krinka za komunističke ubojice i pljačkaše. Već sama zasnovanost svjetonazora na onome „anti“ pokazuje njegovo zlo. Tita je vrhovnikom i ministrom vojske te predsjednikom NKOJ-a (vlade) postavio taj tvoj AV-AV, dakle antifašističko vijeće. Antifašizam je izmišljotina koja preživljava jedino u Titoslaviji. Čak je i Churchill vodio antinacizam, prijateljujući s Mussolinijem s kojim su surađivali i svjetski antikristi, Churchillovi kupci i gospodari.

Govorriš kao da je Churchill bio pas kao ja.

Vaše veličanstvo, nikada Vas ne bih toliko uvrijedio!

Komunizam su antikristi izmislili da bi stekli nadzor nad sirotinjom te uništili europsku uljudbu. U međuvremenu su antikristi zavladaali svijetom putem financija, droga, zabave, pornografije, interneta i sl. Komunizam im posta opasnim, pa sada njegovi stvoritelji i egzekutori najviše viču na nj, lajući o demokraciji.

Ipak me vrijeđaš. Mi

psi lajemo iskreno.

Oprosti!

Nadam se da si uvidio koliko je točna ona; „felix qui potuit rerum cognoscere causas“. Tek kada shvatiš što se događalo u Drugome svjetskom ratu, njegove uzroke i posljedice, moći ćeš bolje pregledati drugu polovicu 20. stoljeća.

Tada ćeš vidjeti da se 1990-ih u Hrvatskoj nije događalo ono što je 90% Hrvata htjelo; oslobađanje Hrvatske, nego borba najpokvarenijih ljudi Srbije da preotmu pljačkovinu najpokvarenijim ljudima Hrvatske. Potonji lijepim parolama u prve redove gurnuše najvrijednije Hrvate, kradući sve više. Dok su naši ginuli, antikristi su ih s leđa smicali, denuncirali Haagu i – pljačkali.

Hrvatski narod danas je prijevarom i pljačkom sveden na najnižu razinu u povijesti. Zamisli; čak i dobrohotnici, koji žele maknuti Tita s Kazališnoga trga, pozivaju se pri tome na rezolucije nekih stranih vijeća! Kako je to jadno; čovjeka koji je počinio genocid nad našim narodom, pobio najmanje pola milijuna Hrvata, smijemo pokušati ukloniti samo zato što nam netko tuđi to nalaže! A usprkos tome nalogu, mi ga ne možemo ukloniti!

GRRR! FUJ! Ja ću svaki put kada dođem na Titov trg obaviti nuždu pod njegovim imenom.

Sada si već mudriji. Vidiš koliko je povijest važna!

Mnogo su gori od Miboševića i Šešelja izdajice i podmitljivci. Naš je pjesnik njih usporedio s, oprosti na uvrijedi, psom; gospodskim Kastorom. Još stariji pjesnici govorahu o Efijaltu, izdajici, koji je za novac junačkoj domoljubnoj

vojsci doveo neprijatelje za leđa.

GRRR! Izdajice je i Dante smjestio u najgori, 9. pakleni krug. Znaš što; ja ću, kada ih vidim, i njih sve popišati...

Dobro, dobro. Ipak, mislim da oni to ne će ni osjetiti.

Zapamti; učiti povijest znači sumnjati u sve što je o njoj objavljeno; to više, što je ta povijest nedavnija.

Zapamti: svaka je znanost revizionistička. Zabraniti reviziju povijesti opasnije je nego li, recimo, zabraniti lijek protiv raka. Istina o događenu najviše se krivotvori odmah, jer ima najviše interesa za laž o njemu. Zato je povijest neophodno stalno istraživati, da bi se te laži poništile. Samo se tako može ukloniti razbojničku vlast i vlast zasnovanu na lažima utemeljenoj ideologiji.

VAU! VAU - VAU! Čak; VOW, VOW, VOW!!! Ti moraš biti ja-ko moćan, kada toliko znaš.

Upravo suprotno!

Za mene je jedan antikrist, danas redovni i posve neuki i glupi profesor na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koji me poznao 20 godina, igrao sa mnom nogomet i šah, studirao sa mnom, pio moje pivo, molio me i za pomoć na studiju, na HTV-u rekao da „osoba Mladen Ivezić ne postoji“. Od tada, kao kod Orwella, ja postajem „ne-osoba“; ne mogu se zaposliti; moje je knjige zabranjeno prodavati; novine koje sam započeo svojim novcem tiskati ne razdjeljuju na ugovorene 3.000 prodajnih mjesta, već ih skrivaju u 10-20 kioska, na podu po 200-300 primjeraka; suci 15 godina ne smiju presuditi o mojoj tužbi iako je sve jasno jer su neke novine u naslovu i članku

po dva puta objavile da sam „luđak i osoba poremećena uma“; studijski mi se kolege ne usude pojaviti na promocijama knjiga („*oprosti, znaš da sve snimaju, tko će mi hraniti ženu i djecu, dobijem li otkaz, daj da se vidimo u ponedjeljak u onoj zabitoj krčmi, kupit ću jedan primjerak i platiti ti piće*“)...

Dok sam još postojao i smio raditi, znao sam čak upitati; želite li da vas učim povijest onako kako je bilo ili tako da što lakše napravite karijeru. Prvih se godina neki čude, a većina više da hoće istinu. U maturalnim su se razredima već skoro svi opredjeljivali za karijeru i prijamne ispite. To se zove sazrijevanje.

Povijest je temelj odgoja. Nastala je kao tzv. dvorska književnost. U stvari – udvorička. Moralo se pisati sve najljepše o vladaru i miljenicima a ostale vrijeđati ili jednostavno – izbrisivati. I danas nastavna i medijska primjena povijesti djeluje onako kako je mason Gambetta opisao demokraciju (otprilike); „to je duda varalica koju dajemo sirotinji, da bi uživala u svojoj bijedi“.

Ja, trajno osuđen na nezaposlenost i bojkot, mogu biti sretan da još nisam u zatvoru i da me još nisu ubili. A istina će vječno ostati u tamnici demokracije jer istina nije duda varalica, nego istina oslobađa.

Meni ostaje utjeha vjere i prouke, te žal nad svijetom što glibi u kal tittytainmenta i shoah-businessa.

Nakon ovih riječi veliki hrvatski povjesničar se u tišini udalji, a ja, ja sam bio toliko posramljen što živim u tom vremenu i s tim ljudima, da nisam imao ni snage za njim zalajati u znak pozdrava.

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (8)

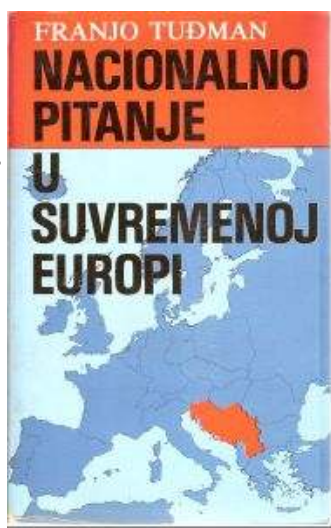
Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Ipak, svima je zajednička upravo ta crta negacije kršćanske vjere i negacija ideje nacionalne države. To se očituje rječnikom u kojem je najčešće prisutan izričaj u kojemu je vjerski dogmatizam i nacionalizam ono što je politički nedopustivo, staromodno, nadvladano modernitetom, a čak je i ono što se želi pod vidom subjektivno definiranog "govora mržnje" zakonski sankcionirati kao makar i teoretski legitimnim. Naime, trenutno to nije otvoreno zabranjeno i proganjeno, ali je u virtualnom svijetu monopolizirane kulture i medija već poduže vrijeme prisutan progon svega onoga što diše kao kršćansko i/ili kao nacionalističko.

Pogotovo ako je prisutno u skupnom obliku čuvanja katoličkog i nacionalnog identiteta, jer to onda predstavlja predmet od najvećeg interesa za virtualni medijsko-kulturni progon i svu moguću diskreditaciju u očima najširih narodnih masa, budući su upravo te mase područje interesa i područje borbe oko uspostave prihvaćenih društvenih vrijednosti. Kako je već prije napomenuto, to je iz razloga što je većina nacionalne intelektualne elite u Hrvata na ovaj ili onaj način podlegla prisutnim zamkama moderniteta, a upravo se neintelektualne narodne mase nalaze u zoni mogućeg

ideološko-svjetonazornog oblikovanja i privlačenja na jednu ili drugu stranu. Dvije najveće vrijednote prisutne unutar najšireg hrvatskog nacionalnog tijela su identifikacija s katolicizmom (kršćanstvom) i hrvatstvom (nacionalizmom). Zato i je prisutan toliki atak na ugled, ulogu i mjesto Crkve u Hrvata kao i na Franju Tuđmana i njegovo državničko djelo, jer se eksploatacijom zastranjenja, kojih je svakako bilo, želi uništiti sve ono dobro što je ostvareno, a postojanje države kao takve i nacije kao homogenog tijela je ono što predstavlja neospornu vrijednost Tuđmanovog državljanstva. Svidalo se to nekome ili ne.

Duh vladara i duh podanika – o nadahnuću naroda

Skoro sva politička elita današnjice se posredno ili neposredno stvara u sotonskim radionicama judeo-masonerije gdje se magijskim ritualima inicijacije među pripadnike tajnih društava zeziva demonska inspiracija. Politička elita stvara se posrednim putem jednostavnim podčinjavanjem političkim idejama judeomasonskog ukorijenjenja i tu uopće nije presudno formalno članstvo u nekom od tajnih društava ili revolucionarnih organizacijama. Nije presudno članstvo čak i u samim političkim strankama kao samo jednoj drugačijoj formi koja predstavlja krajnji i vidljivi stadij prethodnog tajnog revolucionarnog djelovanja. Neposredni put formiranja političke elite odvija se pristupanjem

nekom od sve sile tajnih društava kojima je zajednički nazivnik anti-kršćanska ideologija i okultnoezoterijska praksa. Nije pri tome suštinski bitno radi li se o članovima nižih stupnjeva hijerarhije, koji uglavnom nisu ni svjesni sotonskog vrha kojemu se podčinjavaju, ili o višim inicijacijskim stupnjevima.

Samim pristajanjem na inicijaciju svaki pojedinac otvorio je sva vrata svoje duše i omogućio si useljavanje zlobuha. Dok se hrvatski narod ne oslobodi takvih vladara i takve vlasti, doslovce proizašlih iz predvorja pakla, neće ni mir ni pravednost imati izgleda za ostvarenje u ovoj nedovršenoj državi. To proizlazi iz toga što vlast i vladar može na narod prenijeti samo onaj duh kojeg i sami imaju, što je neposredno vidljivo i kroz povijest.

Hitler je prenio otvorenu i discipliniranu brutalnost. Churchill je prenio licemjerje i prijetvornost kojom su Englezi sami sebi povjerovali kako su pravedni. Mussolini je na Talijane prenio napuhanost iz koje se krila malodušnost i obična pompa. Staljin je prenio čistu dozu terora i straha. Naravno da povijest nije tako banalna kako bi je se kroz ovo detektiranje duha pojedinih vladara moglo shvatiti, nego je složena iz sveukupnog življenja svih ljudi. Svaki čovjek je jedna povijest za sebe.

Tako i navedeni likovi nisu sami vladali i djelovali, nego je i svaki njihov bliži ili dalji suradnik davao i svoj pečat, svoju inspiraciju, a oni kao lideri su bili "samo" glavni nosioci, dominantni simboli određenog prostora i vremena.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (16)

Eugen of Savoia

Ovdje primijetite da, u prvom odlomku Muhamed opravdava svoju tvrdnju da ženama nedostaje zdrav razum time što tvrdi da je njihovo svjedočenje vrijedno upola manje nego svjedočenje muškaraca. Ipak, u drugom odlomku, Muhamed opravdava svoju tvrdnju da je svjedočenje žena upola manje vrijedno time što tvrdi da žene imaju manjkave umove. Ovo je klasičan primjer kružnog zaključivanja. Možemo zamisliti razgovor između Muhameda i nešto kritičnijeg ispitivača:

Ispitivač: Muhamede! Zašto je Pakao pun žena?

Muhamed: Zato jer im nedostaje zdrav razum!

Ispitivač: Kako znaš da im nedostaje zdrav razum?

Muhamed: Nedostatak zdravog razuma može se vidjeti u činjenici što je njihovo svjedočenje samo upola tako dobro kao svjedočenje muškarca.

Ispitivač: Ali zašto je njihovo svjedočenje samo upola tako dobro?

Muhamed: Zbog manjkavosti njihovih umova!

Ispitivač: Kako znaš da su im umovi manjkavi?

Muhamed: Manjkavost njihovih umova može se vidjeti iz činjenice što je svjedočenje žene upola manje važno od svjedočenja muškarca.

Ispitivač: Pa dobro, zbog čega je njihovo svjedočenje upola manje važno?

Muhamed: Zbog manjkavosti njihovih umova!

Primijetite da ove Muhamedove tvrdnje ne stoje. To znači da one mogu biti ispitane te, teoretski, opovrgnute. Lako bismo mogli napraviti pokus da vidimo da li su točne Muhamedove tvrdnje o manjoj vrijednosti ženskog intelekta.

Isto tako, mogli bismo postaviti pokus u kojoj bi grupa muškaraca i grupa žena prisustvovala istom događaju. Ako su svjedočenja prikupljena od grupe muškaraca dvostruko točnija od svjedočenja uzetih iz ženske grupe, Muhamedove tvrdnje će biti dokazane. S druge strane, ako su izvještaji iz obje grupe slični, možemo odbaciti Muhamedove ideje kao seksističke primjedbe čovjeka koji je pod utjecajem kulturnih predrasuda.

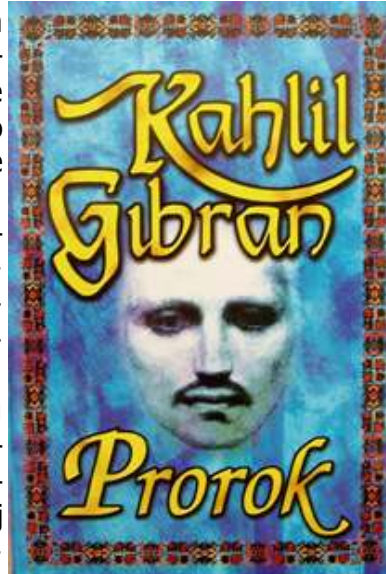
Činjenica 3.

Muhamed je ženama davao malo nade za zagrobni život.

On zaista jasno tvrdi da su većina stanovnika pakla žene koje su bile nezahvalne svojim supruzima (iako nigdje ne navodi da će nezahvalni supruzi primiti istu kaznu [12]). To znači da se samovoljne žene, nakon što su upozorene, potjerane u odvojene postelje i pretučene od strane svojih muževa, mogu nadati vječnosti u paklu:

Ibid., Number 1052.:

The Prophet (the blessing and peace of Allah be upon him) said:

"I saw paradise and stretched my hands towards a bunch (of its fruits) and had I taken it, you would have eaten from it as long as the world remains. I also saw the Hell-fire and I had never seen such a horrible sight. I saw that most of the inhabitants were women." The people asked: "O Allah's Apostle! Why is it so?" The Prophet (the blessing and peace of Allah be

upon him) said: "Because of their ungratefulness." It was asked whether they are ungrateful to Allah. The Prophet (the blessing and peace of Allah be upon him) said: "They are ungrateful to their companions of life (husbands) and ungrateful to good deeds." [13]

Prijevod sa engleskog na hrvatski:

Prorok (blagoslov i mir Allahov nad njim) je rekao: "Vidio sam raj i protegnuo ruke prema obilju (njegovog voća) i uzeo sam od njega, vi biste jeli od njega do kraja svijeta. Također sam vidio i vatru Pakla i nikad nisam vidio tako strašnog prizora. Vidio sam da su većina stanovnika žene." Ljudi su pitali: "O Allahov Apostolu! Zašto je tako?" Prorok (blagoslov i mir Allahov nad njim) je rekao: "Zbog njihove nezahvalnosti." Bilo je pitano da li su one nezahvalne Alahu. Prorok (blagoslov i mir Allahov nad njim) je rekao: "One su nezahvalne svojim drugovima u životu (supruzima) i nezahvalne prema dobrim djelima."

Ibid., Number 1462.:

REIS CERIĆ PONOVO DODAJE MUNICIJU NEPRIJATELJIMA BOSNE I HERCEGOVINE

dr. Vahid Sendijarević
Sarajevo

Pincom.info od 5.6.2009-te je objavio tekst pod nazivom „Reis Cerić traži da šerijat bude sastavni dio Ustava“. Ono što Pincom.info ne razumije je to da Cerić tobože zastupa interese muslimana u BiH, a bori se samo za legalizaciju genocidne Republike Srpske.

Pincom.info u svom tekstu prenosi izjave Cerića iz njegovog nedavnog predavanja na Katoličkoj akademiji u Berlinu o temi „Šerijat i muslimanski društveni dogovor u Europi“. Pincom.info zaključuje: „Istup poglavara Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini Mustafe Cerića o tome da šerijat treba institucionalizirati kao sastavni dio prava muslimana izazvat će veliki broj reagiranja, prije svega u otvaranju rasprave o ustavnim promjenama u zemlji“.

Ono što Pincom.info ne razumije je to da je Cerićev motiv upravo to da se izazovu reagovanja onakva kako je reagovao Pincom.info uvažavajući Cerića kao predstavnika muslimana BiH-a, koji tobože zastupa interese Bošnjaka u BiH, a ne uzimajući ga za ono što on jeste, onaj koji se odano bori za očuvanje i legalizaciju genocidne tvorine Republike Srpske.

Cerić je karizmatičan, sa visokim akademskim obrazovanjem i velikim političkim iskustvom i ogromnim iskustvom u manipulisanju medija, pa sigurno zna da građani BiH na osnovu internacionalnih zakona (konvencija) imaju pravo da traže da se vrati suspendovani ustav Republike BiH (to je jedini ustav na kojeg imaju pravo kao žrtve agresije i genocida) ili da

pristanu na genocidni Daytonski ustav (Aneks 4 Daytonskog sporazuma).

Sada, kada je i vrbacima na grani jasno da je propao pokušaj legalizacije genocidnog ustava sa nedavnim nelegalnim izmjenama, ponovno je pokrenuta inicijativa promjene ustava. Da bi obezbijedio četnicima i genocidnoj Republici Srpskoj argumente da jedinstvena BiH ne može biti alternativa genocidnom uređenju BiH, on uvodi priču o šerijatskim zakonima.

Kada drži predavanja po Evropi, a neki u Evropi mnogo vole kada hodža Cerić govori o šerijatu (Cerić je onaj kome neki u Evropi dodjeljuju nagrade), onda govori o potrebi da se odredbe šerijatskog zakona ugrade u budući ustav BiH, a kada drži hudbu (govor) muslimanima u džamiji u Detroitu (21. oktobar 2007), onda kaže da pitanje grijeha kao što je piti rakiiju i preskočiti post, i preskočiti molitvu (salat), nije tako strašno jer „Bosanski Islam je specifičan, naš“, što će reći, nije baš sto posto po šerijatu. Tako Cerić muslimanima BiH objašnjava da šerijatske i vjerske odredbe nisu baš neka svetinja, a onda taj isti vjerski zakonik podmeće kao kukavičije jaje građanima BiH.

U svakom ključnom momentu za odbranu jedinstvene BiH Cerić i drugi izdajnici uskoče sa kukavičijim jajetom. Sjetimo se kako su Alija i ostali izdajnici prekidali sjednice Skupštine Republike BiH da bi tobože klanjali džumu (podnevna molitva petkom) pred TV kamerama kako bi obezbijedili Karadžiću i četnicima dokaz da je Republika BiH "muslimanija". Tih dana klanjaše i oni koji nikada klanjali nisu, niti prije niti kasnije.

Ideja zastave sa ljljanima kao zastave Republike BiH i njen prvi nacrt su rođeni u kancelariji uvaženog Vinka Puljića, prvog kardinala Katoličke Crkve BiH u saradnji sa Stjepanom Ključićem, tada članom Predsjedništva Republike BiH. Grb bosanskih kraljeva sa ljljanima odabran je kao znak kontinuiteta hiljadugodišnje države BiH (da se potsjetimo franjevci su sačuvali sjećanje na taj grb) sa očekivanjima da će biti prihvatljiv svim Bosancima i Hercegovcima, jer su ljljani istovremeno i dio hrišćanske bosanske tradicije. Istog dana kada je Skupština Republike BiH usvojila zakon o novoj zastavi, Alija Izetbegović daje izjavu na televiziji da su muslimani konačno dobili svoju zastavu i time poručuje Hrvatima i Srbima BiH da zastava sa ljljanima nije njihova zastava i da Republika BiH nije njihova država. Nažalost Pincom.info ne vidi da Alija Izetbegović nije bio istinski predstavnik Bošnjaka u BiH i ne uzima ga za ono što Izetbegović jeste, onaj koji se odano borio za stvaranje Srpske države na teritoriji suverene Države Republike BiH.

Ima bezbroj dokaza kako su izdajnici vješti u podmetanju kukavičijih jaja. Samo nekoliko dana u 2007-oj, nakon posjete uvaženog Kardinala Vinka Puljića Srebrenici i njegovog odavanja počasti žrtvama genocida na Memorijalnom centru u Potočarima i nakon što su se pojavile fotografije uvaženog Kardinala ispred zastava sa ljljanima koje su predstavnici Udruženja građana Majke Srebrenice i Podrinja postavili na pet jarbola na privatnoj parceli u Potočarima, Cerić na susretu sa veteranima Armije BiH poručuje da treba da čuvaju sjećanje na zastavu sa ljljanima

jer su ljljani muslimansko cvijeće i da ljljani rastu oko Čabe. Tako Cerić poruči Hrvatima da se eto Kardinal fotografše pod muslimanskom zastavom i da je zastava sa ljljanima ne može biti i zastava Hrvata u BiH..

Kada su biskupi BiH svojom Izjavom od 23. marta 2006-e godine povodom pregovora o ustavnim promjenama u Bosni i Hercegovini odbili entitetsko načelo odlučivanja u Zastupničkom domu, koje bi cementiralo nepravednu entitetsku podjelu Bosne i Hercegovine i cementiralo Daytonski ustav kao našu sudbinu za sva vremena, Cerić se pojavljuje sa izjavom da su u Jasenovcu Hrvati ubijali muslimane.

Naravno, onaj ko zna istoriju NDH zna vrlo dobro da su u Jasenovcu zatvarali Bošnjake, ne zato što su bili muslimani, nego zato što su bili komunisti, partizani ili simpatizeri Narodno-oslobodilačke borbe pod vodstvom komunista. Ibro Tabaković najčitiraniji (najznačajniji) hemičar BiH pored Nobelovca Vladimi-

ra Preloga, u javnosti poznat i kao bivši rektor univerziteta u Banja Luci i ministar u Mikulićevoj vladi, rođen je u Koncentracionom logoru u Jasenovcu 1942-godine gdje mu je majka bila zatvorena pod sumnjom da je bila pripadnik Komunističke partije, a ne zato što je bila muslimanka.

Cerić od Hrvata traži da se izvinu za ubistvo Bošnjaka u Jasenovcu, a na dženazi na Memorijalnom centru u Potočarima, kaže „ovde je brat ubio brata“ sugerišući da RS nema razloga da se izvinjava bilo kome. Ništa manje nije otrovna izjava Cerića koju iz njegovog nedavnog predavanja na Katoličkoj akademiji u Berlinu prenosi Pincom.info da "za žrtve genocida u Bosni i Hercegovini je najvažnije da su ostali živi". Cerić vrlo dobro zna da je za žrtve genocida koje su ostale žive najvažnija pravda i da pravde nema dok preživjele žrtve genocida žive pod vlašću policije i vojske koja izvede taj genocid.

Cerić vrlo dobro zna da pravde nema bez slobode i on vrlo dobro

zna da je presuda Internacionalnog suda pravde pravosnažna (konačna) i da precizno definiše ko je bio agresor i počinilac genocida i koja je država bila žrtva agresije i čiji građani su bili žrtva genocida. Da je Cerić musliman za kojeg se predstavlja on bi tražio pravdu za žrtve genocida po osnovu pravosnažne presude internacionalnog suda pravde umjesto da navikava žrtve genocida da žive pod upravom institucija koje počinše genocid; a navikavati žrtve genocida na posljedice genocida je zločin. Cerić se pobrinuo da na Memorijalnom centru u Potočarima nema niti riječi da su tu pokopane žrtve genocida, niti bilo kakvog državotvornog niti etničkog obilježja žrtava genocida. Eto, koliko je Ceriću stalo do muslimana i Bošnjaka.

Nadati se da će Pincom.info nakon ovog priloga prihvatiti Cerića za ono što on jeste, za onoga koji tobože zastupa interese muslimane u BiH, a bori se samo za legalizaciju genocidne Republike Srpske.

REIS CERİĆ TRAŽI DA ŠERIJAT BUDE SASTAVNI DIO USTAVA

SARAJEVO - Istup poglavara Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini Mustafe Cerića o tome da šerijat treba institucionalizirati kao sastavni dio prava muslimana izazvat će veliki broj reagiranja, prije svega u otvaranju rasprave o ustavnim promjenama u zemlji koje bi se trebale odvijati u okviru prudske trojke.

„Šerijat je za muslimana moralni kod koji ga potiče da čini dobro i da se kloni zla. To ne samo da nije u suprotnosti s državnim Ustavom, koji ima cilj osigurati prava svih ljudi bez obzira na vjeru i naciju te da im osigura mir i sigurnost u kući, na poslu i na ulici.“

nost u kući, na poslu i na ulici.“

„Nije toliko važno kako ćemo zvati ustav, važno je da taj ustav jamči, štiti i razvija vrijednosti bez kojih nema zajedničkog života među ljudima i narodima“, rekao je reis Cerić u predavanju na Katoličkoj akademiji u Berlinu govoreći o temi "Šerijat i muslimanski društveni dogovor u Europi".

Reis Cerić je pri tome "načelno" poručio da šerijat nije državni ustav, no istodobno svoje zagovaranje institucionaliziranja vjerskog koda ponašanja muslimana u najviši akt države povezao je sa stra-

danjem Bošnjaka u Srebrenici! – „Za žrtve genocida u Bosni i Hercegovini bilo je najvažnije da su ostali živi. Zato strahovi koji se šire po Europi nemaju uporište jer u Srebrenici nije bilo šerijata“, naglasio je poglavar Islamske zajednice.

Ovo je kontinuitet promišljanja poglavara Islamske zajednice u BiH koji je ranije zagovarao da svi muslimani u Europi imaju jedinstvenog vjerskog i političkog vođu. Ovakve inicijative i ranije su bile prisutne u dijelu bošnjačke politike BiH. Jedna od najozbiljnijih je izražena i u pisanju pokoj-

nog bošnjačkog lidera Alije Izetbegovića koji je otvoreno progovorio o muslimanskome pitanju kroz Islamsku deklaraciju.

Šerijat se odnosi na skup pravila, odredbi, učenja i vrijednosti koja

upravljaju život muslimana u osobnom i društvenom životu čije je izvoriste u svetoj knjizi mu-

slimana Kuranu. Šerijat propisuje i pravila ponašanja muslimana u politici, društvu, gospodarstvu, pravu.

NAPOKON DOBRE VIJESTI IZ BOSNE I HERCEGOVINE

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Godinama nismo čuli dobre vijesti iz daytonske BiH. Ako bi se ponekad i čulo nešto dobro, to bi redovno bio samo prvi korak prevare. Krajnji rezultat bi uvijek bio porazan. Zato nismo predavali puno značaja nedavnom nizu dobrih vijesti.

Prvo je podignuta optužnica protiv Dodika za kriminal. Što je najvažnije, OHR-a je podržao tu optužnicu te Dodik nije uspio da je uništi, samo je dosta zla nanijeo Dragi Lukaču, heroju tog podviga.

Zatim je Inzko zahtijevao od Skupštine RS da poništi odluke kojim se razvlašćuje BiH u korist RS. Mediji su prenijeli slijedeću vijest:

"Međunarodni predstavnik u BiH Valentin Inzko zatražio je da Narodna skupština RS do 11. juna proglasi ništavnim svoje zaključke o

efektima prenosa nadležnosti sa RS na BiH i time spriječi njihovo stupanje na snagu. Inzko u pismu koje Srna posjeduje podsjeća da je donošenjem ovih zaključaka Narodna skupština usvojila stav Vlade RS da je 68 nadležnosti preneseno sa RS na institucije BiH i poručuje da se ovim zaključcima ugrožava sistem raspodjele nadležnosti između države i entiteta."

Uskoro je Inzku stigla podrška i iz Amerike i iz Evrope za ovaj važan potez. Istovremeno su naši izdajnici (po običaju) pokušali pomoći četnicima, na veoma perfidan način.

Prvo je Tihic oglasio da se Prudska trojka sastaje ponovo u Banja Luci. Dakle, stara igra izdajnika kojom poručuju svijetu: "Šta se ima iko mješati u unutrašnje stvari BiH, kada se mi lijepo dogovaramo?!"

Zatim je Reis Mustafa Cerić u Berlinu na katoličkoj akademiji rekao

kako bi Šerijat trebao da bude ugrađen u Ustav. Cerić nije budala i on zna da to ne može biti, ali je bubnuo tu očajničku kartu, da u ovom ključnom trenutku Evropu još jednom podsjeti da bi se trebalo svrstati uz četnike, a protiv bosanskih "islamskih fundamentalista".

Najnovija vijest je da je Inzko smijenio Radislava Jovičića iz SIPA-e, Dodikovu produženu ruku u SIPA-i. To je veoma značajan potez kada se ima na umu da je SIPA jedina policija na nivou BiH, tj. jedina potencijalna snaga koju bi OHR mogao upotrijebiti protiv eventualnog anti-OHR bezvlašća u RS.

Smjena Jovičića pokazuje da možda ovaj put naši izdajnici neće uspjeti zaustaviti akciju OHR-a kojom se jačaju državne nadležnosti BiH, suprotno željama četnika, HVO-a i četničkih agenata u SDA, SBiH i SDP.

ZAHTIJEVAMO ZAŠTITU NAŠIH LJUDSKIH PRAVA!

www.domaljjevac.com

**ŽUPA MATERINSTVA BDM
HRVATSKA TIŠINA,
NOVO SELO, TURSINOVAC,
DONJI HASIĆ, GORNJI HASIĆ**

Zahtjev za zaštitom ljudskih prava, zaštitom imovine, prava na povratak i prava na dostojanstven život na vlastitom ognjištu

Gotovo svi stanovnici župe Tišina,

kojoj pripadaju sela Tursinovac, Novo Selo, Hrvatska Tišina, Donji Hasić i Gornji Hasić, na početku rata 1992. su protjerani sa svojih ognjišta. Njihova imovina je otuđena ili devastirana. Povratak je započeo tek 2000. godine i sve do danas ide vrlo sporo, teško i nezadovoljavajuće. Naime, vratilo se tek oko 500 osoba od prijeratnih 5.000 župljana. Tu činjenicu jedni tumače tako da se ljudi ne žele vratiti i pri tome čine sve kako bi povratak ote-

žali i omeli, drugi zagovaraju humanog preselejenje, a treći u svemu tome gledaju svoju korist i računicu. Izvana i iznutra se na sve moguće načine pokušava spriječiti normalan život i suživot ljudi i građana ove zemlje.

Dok ljudi koji su se vlastitim naporima i protiv svih politika i sila vratili na svoja ognjišta pokušavaju vratiti život ovoj župi i ovim selima, u igru se uključuju novi faktori. Zadnjih

godina na terenu župe je otuđeno nekoliko boljih auta: niti jedno od tih auta nije pronađeno, a jedina informacija je bila da se može auto otkupiti. Zabrinjava ružna slutnja da policijski djelatnici ili znaju ili mogu znati o kojim je kriminalcima i pljačkašima riječ. Ili su ljudi ovoga kraja zaslužili stalno pljačkanje: kao što su u ratu opljačkani – bez ikakve restitucije – tako se pljačka nastavlja i poslije rata u ovom takozvanom mirnom vremenu. Još se dodatno za opljačkano traži otkupni na!

Pravo na povratak i prava na dostojanstven život na vlastitom ognjištu!

Slična se stvar dogodila i u župnom uredu. Prijašnji župnik nije niti mogao obnoviti, a kamoli vratiti se u župu. Kao župnik vratio sam se tek 2003. godine. Do danas nije pronađena u ratu otuđena župna arhiva, matice i sav župni i crkveni inventar. I tek što sam se malo skućio, provaljeno je u župnu kuću, odnošene su župne i crkvene vrijednosti, a policija ni uz snimak video nadzora ne može pronaći osobe koje to čine.

Kroz posljednje tri godine, svakih šest mjeseci organiziramo Susret povratnika župe Tišina. Na ove susrete pozivamo sve ljude koji nam mogu i žele pomoći. Rezultati su slabi ili skoro nikakvi. Najveći uspjeh od svega jest što se tek malo čulo za našu tragediju koja još uvijek traje. I poslije rata nastavljena je politika sprečavanja i onemogućavanja povratka. Onima koji su se, uz veliku ljudsku hrabrost i žrtve, vratili na svoje poručuje se da bi

bilo bolje da se nisu vratili.

Mi građani mjesnih zajednica: Tursinovac, Novo Selo, Hrvatska Tišina, Donji Hasić, Gornji Hasić, od svih kojima upućujemo ovaj Zahtjev, tražimo zaštitu ljudskih prava, imovine, prava na povratak i prava na dostojanstven život na vlastitom ognjištu kao i pomoć u obnovi i povratku mjesnih zajednica župe Tišina i Općine Šamac (Bosanski Šamac).

Kao prioritete smatramo slijedeće:

- Nadoknada ratne štete: srušeno je i devastirano preko tisuću kuća, te otuđena sva imovina. Ratna šteta se procjenjuje u ovih pet sela na preko 70 milijuna konvertibilnih maraka.

- Obnoviti infrastrukturu: društvene objekte, ceste, elektro i vodovodnu mrežu. U zadnjih deset godina od svega toga obnovljeno je tek ponešto. U nijednom selu nije potpuno obnovljena elektro mreža. Na sve strane su stari i srušeni stupovi. Žice leže na kućama. Ceste su u nekim selima potpuno ostale bez asfaltna površine, a mještani prije rata su ih sami svojim doprinosom izgradili. Ovo se osobito odnosi na put kroz Novo Selo.

- Omogućiti povratak i život mladim obiteljima. Garantirati i podržavati pravo na dostojanstven život i pravo na radno mjesto. Otvoriti nova radna mjesta bez podjela po nacionalnoj pripadnosti. Vlasti u Šamcu (Bosanskom Šamcu) moraju – ako žele ikakvu demokratsku potvrdu i ako se žele temeljiti na osnovnoj ljudskoj pravednosti – protjeranom stanovništvu s područja svoje općine priznati status žrtava rata i pomoći im u povratku i oporavku.

- Omogućiti rad osnovnih škola i program po izboru djece i roditelja.

Ukloniti divlje deponije i naći bolje rješenje za odlagalište smeća. Razrušena sela ne smiju postati deponije smeća.

- Ubrzati proces dodjeljivanja materijala za obnovu kao i dodjelu tehničkih sredstava za rad (traktori, motokultivatori, plastenici). U zadnjih šest godina od tih sredstava nije dobiveno ništa, a na dodjelu materijala za obnovu se čeka i po pet godina. Na popisu prijavljenih za donaciju na Općini Šamac (Bosanski Šamac) je preko tisuću obitelji koji još nemaju nikakvu informaciju, a stalno se traži da prilažu neku dodatnu dokumentaciju!

- Ministarstvu za izbjeglice i raseljena lica se obraćamo u svakom objavljivanju javnog poziva. Odgovori su uglavnom negativni ili nikakvi, tek se možda dobije kakva sitnica (na stotinu zahtjeva 1-2 plastenika).

Zato, mi dolje potpisani u ime svoje župe i sela u kojima živimo zahtijevamo zaštitu ljudskih prava, zaštitu imovine, prava na povratak i prava na dostojanstven život na vlastitom ognjištu!

LUKA MARIĆ, Tursinovac
 MARIJAN TUNJIĆ, Donji Hasić
 JURO BOŽANOVIĆ, Novo Selo
 ANTO TUFEKOVIĆ, Gornji Hasić
 IVICA CVITKUŠIĆ, koordinator mjesnih zajednica
 Fra JOSO ORŠOLIĆ, župnik Župe Tišina

Dostavljeno:

- Visoki Predstavnik u BiH
- Predsjedništvo BiH
- Ministarstvo unutarnjih poslova BiH
- Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice
- Vlada RS
- Vlada FBiH
- Općina Šamac
- PS Šamac
- CSB Doboj
- Vlada Županije Posavske
- Franjevački Provincijalat Bosne Srebrene
- Vrhbosanska Nadbiskupija
- a.a.

KAKO SE OBRENIJA OBRELA U SARAJEVU - ZASLUGA EMIRA HADŽIHAFIZBEGOVIĆA

Ministar izmanipulisao 55.000 KM za Lepe Brenu?

Iako je ministar kulture i sporta Kantona Sarajevo Emir Hadžihafizbegović nedavno negirao da je iz budžeta njegovog ministarstva izdvojen bilo kakav novac za podršku koncertu Lepe Brene, naša redakcija došla je do nezvaničnih informacija da je novac ipak isplaćen. Prema navodima našeg izvora, ministar Hadžihafizbegović je ipak izdvojio 55.000 KM i to bez znanja vlade kantona.

Tek što se stižala bura oko Breninog koncerta, i nakon što je sam koncert prošao bez ikakvih problema, dolaze nove reakcije na priču da je ministar kulture i sporta Kantona Sarajevo, inače pjevačin blizak prijatelj, ipak finansijski potpomogao ovaj estradni nastup. Izvor blizak Vladi KS nam je potvrdio da je ministar Hadžihafizbegović, uprkos svome javnom negiranju, odvojio čak 55.000 KM za nastup Lepe Brene 30. maja u Zetri.

Ova informacija navodno je poznata i premijeru Kantona Sarajevo Besimu Mehmediću koji je tražio opravdanje budžetske stavke koja je bila planirana za dvoranu Zetra, i koja je nosila ime dvorane, ali u kojoj nije bilo jasno navedeno za šta je utrošena, i to baš na dan održavanja koncerta.

Osim informacije koja je objavljena na Facebook grupi 'Bojkot koncerta Lepe Brene' da je premijer Mehmedić bio spreman platiti 23.000 KM da se koncert otkaže, a na osnovu zahtjeva Zelenih beretki upućenog direktoru ZOI-ija Nedžad Ajanadžiću, nikakvih reakcija kantonalnih vlasti nije bilo.

Iako se radi o koncertu koji nije od javnog interesa i za koji se ne bi trebale trošiti budžetske pare, niz optužujućih navoda ipak je ostavilo dovoljno prostora vlastima Kantona Sarajevo da se oglašavaju i demantiraju ih.

Podsjetimo da je ministar Hadžihafizbegović izjavio sljedeće:

'Zgrožen sam tim dezinformacijama. Moje ministarstvo nikada nije dalo pare iz državnog budžeta za Brenin koncert u Sarajevu. Čak se osjećam pomalo mazohistički što se moram braniti od takvih optužbi. To je jedna besmislica i potpuna glupost'.

No, kako se ipak radi o novcu čiji se trag može pratiti, naš izvor tvrdi da kantonalni premijer upravo to namjerava i uraditi, te utvrditi kome je tačno uplaćeno 55.000 KM i za koga je bila namijenjena stavka 'Zetra', koja je vrlo brzo realizirana.

Za očekivati je da će premijer Mehmedić na transparentan način izaći pred javnost i potvrditi ovu informaciju uz čvrste materijalne dokaze, te opravdati finansijsko pomaganje komercijalnih događaja u vrijeme kada se provode obimne budžetske uštede za sva izdvajanja.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (18)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

IZDAJE

Kakve su bile posljedice tih alternativa?

Nije uobičajeno, iz raznih razloga, govoriti o tim alternativama ni o njihovim posljedicama, ni za vrijeme rata ni poslije. Koeficijent jugoslavenstva (naravno ne unitarističkog ili monarhističkog) bio je vrlo često presudan u opredjeljivanju:

jugoslavenski orijentirani patrioti (ne samo komunisti) našli su se spontano na strani partizana, dok su se nacionalni partikularisti priklanjali ustaštvu, četništvu, beloj gardi, optužujući ove prve za izdaju nacije. Tako je bilo manje ili više u svakoj našoj sredini. (Pregledao sam različite dokumente o Dalmatincima koji su izginuli na Sutjesci: njihove biografije, stavovi, porijeklo otkrivaju, uz ostalo, prisutnost jednog karakterističnog jugoslavenškog opredjeljenja u velikom broju slučajeva.)

ŽRTVE RATA I PORATNI OBRAČUNI

Koliko posleratne prilike nose - na sebi i u sebi – pečat rata?

Poslije obračuna s fašizmom, koji je možda bio na našem tlu žešći negoli igdje u Evropi i, kao što znamo, prerastao u građanski i bratoubilački rat, došlo je do neizbježnog suočavanja računa. Nakon svega što se dogodilo, ono nije moglo biti lako. (Nije bilo ni u najciviliziranijim evropskim zemljama, gdje god je postojao antifašistički otpor: **sjetite se da su npr. u Francuskoj ili Itali-**

ji strijeljani na kraju rata kolaboracionistički intelektualci, pisci itd.)

PAMĆENJA

Žrtve rata i poratni obračuni ostavili su razne tragove u duhovima, uz ono staro palo je i novo sjeme nesnošljivosti i mržnje. Brojalo se – neki i danas broje – izgubljene ili nestale na ovoj ili onoj strani, koliko je tko koga za vrijeme ili na kraju rata ili odmah po oslobođenju. Različite načine na koje se prenosilo pamćenje o svemu tome teško je predočiti? Ono se održavalo među srodnicima, bližim ili daljim, koji su izgubili nekog svoga, „pravog“ ili „krivog“, na ovoj ili onoj strani kako

se već u ratnom vihoru stradavalo; prenosilo se na mlađe, s povjerenjem koje mladi imaju prema starijima, osobito u patrijarhalnim sredinama. U svakom događaju koji smo doživjeli kao krizni, u prilikama kada je stupila na scenu čak i omladina rođena poslije rata i odgajana u novim uvjetima, među najodlučnijim i najogorčenijim susretali smo one koji su od djetinjstva nosili u sebi takvo pamćenje, tu zatrovanu svijest: što su učinili Hrvati Srbima, Srbi Hrvatima, Muslimani Srbima ili Crnogorcima, Crnogorci ili Srbi Muslimanima i tako u nedogled ...

NEPROLAZNA PROŠLOST

Svatko je nekom ostao dužan, je-

dan pamti jedno, drugi drugo; ovaj nalazi ovakvo objašnjenje, ovaj onakvo; objašnjenja su suprotna jedna drugima kao i razlozi zbog kojih se ona traže i ističu; uzroci se odvajaju od posljedica, posljedice suprotstavljaju uzrocima. Tako prošlost ne prolazi. Svaki čovjek upropasti dio života, svaka nacija također. Takav je život, kako se to banalno kaže. Kao da tome nema lijeka.

Ispod jednog govora koji je sve to uopćavao ili zaobilazio, što mu ne možemo uvijek zamjeriti (mnogo toga se moralo odlagati za bolje vrijeme), tinjale su strasti koje su povremeno izbijale i iznenađivale nas.

BOSANSKI JEZIK (12)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **Ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Pravopisni znaci

Pravopisni znaci se upotrebljavaju uz pojedine riječi za razliku od interpunkcije koja se upotrebljava u rečenici.

U pravopisne znake se ubrajaju:

tačka, dvije tačke, nekoliko tačaka, crta, crtica, zagrada, apostrof, znak jednakosti, znak porijekla, akcentski znaci i genitivni znak.

- Tačka se kao pravopisni znak upotrebljava:

- iza skraćenica: npr., itd., sl., tj.;
- iza rednih brojeva kada se pišu arapskim brojkama: 15. mart 1991. godine.

Tačka se ne piše iza rednih brojeva napisanih arapskim brojkama kada se iza njih nadje drugi pravopisni znak (zarez, zagrada, crta ili koji drugi); npr.: O tome ćete naći informacije na 119, 120, 121 i 122. strani. Na nekim spratovima (2, 4. i 5) su pokvarene električne instalacije. Na 10-15. kilometru ćeš ugledati planinarski znak.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (5)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Osvjetlivši tako oblikovanje muslimanske skupine unutar hrvatske nacije islamske sastavnice u hrvatskoj kulturi koje su unijeli hrvatsko-bošnjački muslimani, istodobno otkrivamo i njihovo književno stvaralaštvo. Hrvatska se književnost obično dijeli na četiri razdoblja.

Prvo razdoblje predstavlja srednjovjekovnu književnost (od devetog do kraja petnaestog stoljeća) koja je isključivo pod utjecajem europskog zapada. Drugo razdoblje predstavlja klasična

književnost, od humanizma i renesanse, preko reformacije, protureformacije i baroka do prosvjetiteljstva, uvijek u okviru kršćanskog dijela Hrvatske; među hrvatsko-bošnjačkim muslimanima tada se književno stvaralaštvo odvija u okviru hrvatske alhamiada literature¹⁰ i na orijentalnim jezicima: turskom, arapskom i perzijskom (od kraja 15. do 19. stoljeća). Treće razdoblje predstavlja nov(ij)a hrvatska književnost, od hrvatskoga narodnog preporoda, poznatog isto tako pod imenom Ilirski pokret (kraj 18. i početak 19. stoljeća), do kraja drugog svjetskog rata (1945). Četvrto razdoblje predstavlja suvremena hrvatska

književnost, od 1945. godine na dalje¹¹.

¹⁰ – Izraz hrvatski alhamiada analogan je izrazu aljamia, to je tekstovima pisanim na hrvatskom arapskim pismom, kao što su se maurski tekstovi na kastiljanskom pisali arapskim pismom.

¹¹ – Donedavno se smatralo da u noviju literaturu ulazi ono što je napisano do 1918. godine, da suvremena literatura obuhvaća razdoblje između dva rata i razdoblje nakon posljednjeg rata. Ali sada, zahvaljujući dugačkom poslijeratnom razdoblju, ovo posljednje (razdoblje) samo po sebi smatra se suvremenom hrvatskom književnošću.

MESIĆEV POSJET BLEIBURGU - NE, NIKADA!

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Ni u kojem slučaju se ne slažem da Mesić posjeti mjesto Bleiburškog masakra u bilo koje vrijeme.

Neovisno o tome što je on danas predsjednik, neću reći Hrvatske, jer on to uistinu nije. Mesić je predsjednik samo onima čiji je

cilj uništenje Hrvatske. On je jedan od najodvratnijih izroda i anatema svega što je hrvatsko. Stoga, zamjeram Boži Vukušiću što sugerira da Mesić posjeti ovo sveto mjesto na Dušni dan, jer bi on time grдно povrijedio nikad ne zacijeljene rane u duši hrvatskoga naroda. Ako netko misli da bi Mesić svojim dolaskom na Bleiburg iskazao pokajanje za tolike uvrede koje je ovim žrtvama nanio, grдно se vara.

Mesić pripada onoj vrsti stvorova koji se, radi kompletnog pomanjkanja savjesti i svega onoga što se u čovjeku naziva humanim, nije u stanju pokajati za bilo što. Njemu ne treba slati nikakve pozive, nego mu dati na znanje da je prezren i u svakome smislu nepoželjan.

PROSVJED PROTIV „GAY PRIDE-A“

Šime Tolić, Hrvatski nacionalisti

Hrvatski nacionalisti su okupljena mladež (naravno uz starije pripadnike) koja se brine za tradicijske vrijednosti Hrvatske, pritom mislimo na Domovinu i narod. Mnogi će pomisliti kako smo neka grupa huligana koja želi uništiti Hrvatsku, no istina je sasvim drukčija. Mi želimo i spremni smo bezuvjetno raditi i poboljšavati Hrvatsku, te naš narod, očuvati naciju, te državu. Naša ljubav prema Hrvatskoj je neprocjenjiva, naša borba nikada ne prestaje, a koristoljublja iz toga ne želimo imati niti imamo. Na našem portalu naći se mnogi tekstovi i knjige koji se tiču radikalne desnice, te mnogih stvari iz Drugog svjetskog rata, no isti taj portal te forum, nemaju veze s ovim organiziranim prosvjedom. Zato što volimo svoje, ne znači da mrzimo tuđe, ali isto tako od tuđina ne očekujemo da se mijša u Hrvatsku državu, te naš narod i određuje nam svoja pravila življenja. Naš portal je otvoren za sve nacionaliste Europe, ali najviše za Hrvatske, jer i sam naziv kaže što i koga okupljamo. Svaka osoba i svaki pojedinac ima svoj stav, te taj isti stav i mišljenje ne možete

zabraniti, jer je Ustavom dopušteno imati vlastito mišljenje i osjećanja. Nadamo se da ćete jednom shvatiti da nismo zatucani ljudi puni mržnje, već smo zaljubljenici u Hrvatsku domovinu. Osvrnut ćemo se i na par novinarskih natpisa o našoj organizaciji, grbu i svemu ostalome. Margelov institut se osvrnuo na naš grb, te na naš portal. Poručujemo im da je naš grb u svakom slučaju legalan. Regirali su i na keltski križ koji se nalazi u sredini našeg grba, napomenuli su da je zabranjen u Njemačkoj, ali nisu napomenuli da je isti dopušten u svim drugim zemljama Europske Unije, te prekooceanskim zemljama. Što se tiče prvog bijelog bolja, to je naše pravo da imamo grb kakvi su imali naši stari od 7. stoljeća, ako vam toliko smeta grb s prvim bijelim poljem, hoće li isti institut srušiti krov crkve svetog Marka u Zagrebu? No, ovdje nismo zbog našeg portala već prosvjeda protiv "Gay pride-a." Sa slikama (koje su ilegalno uzete mnogim korisnicima) s popularnog Facebook-a, mi HN nemamo ništa, također se ograđujemo od svakog novinarskog natpisa gdje je napisano da je naš prosvjed poziv na nasilje. Vjerujemo odnosno znamo, da mnogi

protivnici HČSP-u i protivnici nama misle kako dolazimo na taj skup raditi nered, te napadati homoseksualnu skupinu. Ali ponavljamo vam još jednom, mi ćemo doći na prosvjed protiv paradijanja gradom i dostojanstveno ćemo pokazati da se ne slažemo s njihovim ponašanjem i pravima. Do prije nekoliko godina nije bilo organiziranog prosvjeda i dolazili su pojedinci, te su iskazivali svoju agresiju i neslaganje s vama, ove godine bit će prvi veliki prosvjed protiv parade gradom, miran i dostojanstven, uostalom, kakav i priliči građanima Hrvatske.

Donedavno se za homoseksualnost nije ni znalo u javnosti, a homoseksualci su smatrani bolesnim ljudima. No, zbog liberalizacije i globalizacije svijeta, homoseksualnost polako postaje najnormalnija pojava. Oni traže dozvole za isto spolne brakove, pa čak i za posvajanje djece koju bi trovali svojim bolesnim idejama. Hrvatski natalitet je ionako vrlo nizak, a homoseksualci pospješuju njegovo opadanje. Istina, po Zakonu oni imaju pravo na održavanje svoje "Gay parade", no postojanje tog Zakona ne znači da on predstavlja mišljenje svih građana Hrvatske, te da ga mi prihvaćamo. Taj Zakon je u

Hrvatskoj i liberalniji nego što bi trebao biti, zbog ulizivačke politike "naše" Vlade prema Europskoj Uniji i ostalim silama kojima je cilj ponovno staviti hrvatski narod u lance. Nama ne smeta homoseksualnost, nama smeta nametanje homoseksualnosti u javnosti. Mi ne želimo dopustiti da danas to gledamo mi, a za par godina naša djeca. Činjenica je da 90% današnjih homoseksualaca ne bi ni pomislilo na to da više voli muškarce nego žene da im takve ideje nisu nametnute u javnosti i medijima.

Da je homoseksualcima bilo suđeno da imaju djecu, Bog ili tko već određuje zakone našeg života to bi im omogućio. Odgajanje djeteta u takvoj obitelji, smatramo lošim za djecu, jer dijete nauči ono što vidi. Ako bismo nastavili trend da svaki homoseksualac ima dijete, hrvatski natalitet bi pao, te bi se borili za opstanak nacije, osim ako ne bi počeli "uvoziti" ljude. Svatko ima pravo na život, pa tako i homoseksualci, u njihova četiri zida nitko ih nikada neće osuđivati, ali da gledamo njihovo ponašanje na ulicama i trgu je krajnje nemoralno i žalosno. Vjerojatno nitko ne bi imao ništa

protiv da se skupe i marširaju do trga, normalni, ali velika većina njih oblači se vulgarno, gotovo da hoda ju goli, te još samo fali da imaju spolne. Mi bi također bili i protiv heteroseksualaca kada bi se tako vulgarno ponašali pred našim očima i očima naše djece.

Što bi, kad bi? Sigurni smo da je to najčešće pitanje homoseksualaca i svih

novinara: "Što bi napravili da vaše dijete bude homoseksualac?" Pa da Vam napokon i mi napišemo nešto o tome. Djeca koja su odgajana i učena pravilno zasigurno nikada ne bi postala homoseksualci, također djeca koja ne vide od strane "Gay parada" ili ne čuju od drugih ljudi, neki možda i samih roditelja sigurno ne pomišljaju na nešto takovo. Također takovo dijete trebalo bi biti liječeno, te sigurno ne bi paradiralo gradom i to nametalo drugim ljudima. Teško je zapravo govoriti "Što bi, kad bi?", jer također mi vas možemo pitati: "Što bi napravili kad bi vam ostalo dva dana života?" ili slična pitanja, sve dok se netko ne

nađe u takovoj situaciji, to ne može znati. Stoga opširniji odgovor nećete dobiti.

I zadnje, da ne duljimo previše. Zahvaljujemo se HČSP-u što su pristali s nama surađivati oko ove akcije, zahvaljujemo i policiji koja nam je dopustila da to održimo. Mi znamo da što se tiče "Gay parade" policija već godinama obavlja svoj posao, a također vjerujemo da policija zna da ćemo i mi isti prosvjed odraditi dostojanstveno, kako smo to bezbroj puta do sada naglasili. Na ovaj prosvjed ne pozivamo samo desničare, već sve građane Republike Hrvatske koji imaju zdravo razmišljanje i svoj stav. Budimo iskreni, zabrani li se prosvjed, tek će se onda pobuniti masa, a to ne bi voljeli ni mi, a ni vi. Stoga, vidimo se 13. lipnja na trgu bana Jelačića u 15 h. Otac Domovine, Ante Starčević davno je rekao; "Nekoji kažu, da treba mučati, kada se ne može stanje promijeniti, ni narodu pomoći. Tako govore oni, koji znadu, da su krivi i da o zlu rade." Mi ne radimo zlo, te nećemo mučati, odnosno šutjeti. Ovaj put čut će se i naš glas!

HOĆU IZGRADITI SEBE U LJUBAVI PRESVETOG SRCA ISUSOVA!

Poruka patera **Antuna Cveka**,
Zagreb

Moto:

**"DOĐITE K MENI SVI KOJI
STE IZMORENI
I OPTEREĆENI I JA ĆU VAS
ODMORITI".**

(Spasiteljski poziv, Matej: 11,28)

U današnje vrijeme kada se sve okrenulo prema materijalnim dobrima a duhovne vrijednosti sve više zapostavljamo i okrećemo se egoističnom nazoru koji čovjeka gura sve više u beznađe nezado-

voljstva usprkos blagodatni materijalnih dobara što ih čovjek stvara. Stoga sve više ljudi doživljavaju sve više raznih stresova. Za koje se ne može naći objašnjenje. Čovjek nije samo materija koju može se oblikovati po nekom nalogu, nego čovjek je i duševno Božje biće kome je u ovom vremenu itekako potreban duševni odmor. To može samo postići samo molitvom i dobrim djelima. Osim toga približava se svetkovina Srca Isusova kao i Srca Marijina, stoga u sklopu navedenih svetkovina s molitvom nađimo

duševni mir u tako opterećenom društvu. Soga Vam svima Vama ovim putem prenašam misli patera Cveka koji svakom priskače u pomoć u skromnim materijalnim dobrima a velikim duhovnom značenju kojima je najpotrebnije.

Danas se mnogo govori o raznim ulaganjima kako bi se što više postiglo i dobilo tim ulaganjima. Kako kršćanin vjernik se odnosi u vezi takvih ulaganja? Što se tiče ovoga pitanja, kršćanin-vjernik ima sve upute u Evanđelju odnosno u prvoj i najvećoj zapovjedi ljubavi i dok razmišlja o tim upu-

tama i u život ih provodi, živimo našu posvetu i dok ju živimo mi se i posvećujemo, mi se mijenjamo na bolje i držimo pod kontrolom što mislimo i što govorimo i što činimo. Mi postajemo drugi ljudi čiji je život otvoren za dobro prema svakome čovjeku bez zavisti, ogovaranja, klevete, mržnje i tako stvaramo oko sebe jednu atmosferu mira, ljubavi i zadovoljstva.

A to je glavni cilj naše posvete da rastemo u miru i ljubavi. Samo u takvom smo stanju kadri prihvatiti svakog čovjeka kakav on jest i pomoći mu kako mu se može pomoći a tako se gradi bolji i pravedniji svijet. To mora biti cilj svakog građanina a posebno svakoga kršćanina vjernika.

Današnji svijet umire bez humanosti, bez ljubavi, jer se udaljio od izvora ljubavi Presvetoga Srca Isusova. Kršćanin vjernik mora upoznati svoju zabludu jer više ne živi životom po Evanđelju. On vjernik ne poznaje što znači za njega prva i najveća zapovijed ljubavi. Što znači ljubiti Boga iznad svega a Blžnjega svojega kao samoga sebe.

Ljubav prema Bogu i prema bližnjemu sadržana u zapovijedi ljubavi koja u sebi sadržava svih deset zapovijedi Božjih što moramo a što ne smijemo činiti. Međutim već je sve to sadržano u našoj savjesti koja nam govori što se smije a što ne smijemo i što moramo činiti kao i ono što ne smijemo.

Ali unatoč toga mnogi priguše i otupe svoju savjest, izgube vjeru a onda misle da je sve slobodno činiti i da ih više ništa na ovome svijetu ne obvezuje. Tu je dakle brodom vjere i života kršćanina vjernika, a pri tome gubimo one osnovne ljudske kvalitete života.

Srce Isusovo, beskrajni ocean ljubavi iz kojega mi možemo primati toliko koliko se otvorimo i koliko primamo toliko moramo pretvoriti u našu ljubav i prenositi na drugoga na one koji su ovisni o našoj pomoći i ljubavi a s tom primljenom ljubavlju moramo koristiti da se međusobno učvrstimo u zajedništvu i ljubavi. Tek onda možemo u potpunost drugima pružati pomoć i ljubav.

BOSANSKA DOLINA PIRAMIDA

Đivo Bašić, Dubrovnik

Moram pohvaliti predavanje o rezultatima istraživanja bosanskih piramida (razdoblje 2005.-2009.) koje se nalaze u Visokom (BiH). Dr. Semir Osmanagić je 3. travnja 2009. u ljepoj i velikoj dvorani hotela "Libertas-Rixos" puna dva sata briljantno i spektakularno izložio problematiku tih, ali i ostalih svjetskih piramida (kojih nema baš malo u različitim dijelovima svijeta). Čovjek se jednostavno ne može oteti dojmu i zaključku da tamo stvarno leže piramide (Sunca, Mjeseca, bosanskog Zmaja, Hram Zemlje, piramida Ljubavi, te podzemni tuneli). Postoji i Fondacija "Arheološki park: Bosanska piramida Sunca" (www.piramidasunca.ba; www.icbp.ba). Bosanska piramida Sunca po svemu je tako najveća piramida na svijetu, ali joj predstoji čišćenje, slično kao što je učinjeno s nekim drugim (piramidama Maja). Znanstvenom

svijetu će trebati još neko vrijeme nećkanja, znate kako to već ide, jer je otkriće senzacionalno. Čak je nađen i jedan mali (iako mlađi, neolitički) uradak piramide od keramike, zatim urezani simboli i dr. Kao arheolog ipak moram konstatirati da autor predavanja na kraju nije trebao spomenuti "Daorson" (Ošaniće kod Stoca) i Asseriju (Podgrađe kod Benkovca) jer u Ošanićima stvarno postoje megalitske gradnje, ali to je ipak (zasad) kasnije razdoblje (pogotovo Asserija), tako da se može govoriti o kontinuitetu gradnje, ali ne piramida, već gradnje općenito, kao što je to slučaj i u ostalim dijelovima svijeta.

Autoru ovim iskazujemo sve pohvale i potporu (makar ovim malim zapisom). Bravo. Pretpostavljam da će u budućnosti postati jedan od poznatijih arheologa svijeta, a Visoko će postati velika turistička atrakcija. Naravno, ako u Bosni (daj Bože) ne bude rata. Tako

preporučam turističkim agencijama iz Dubrovnika i Hrvatske da se što prije u većem (najvećem!) broju uključe u ovo buduće turističko čudo (jer već postoji Među-gorje), pa turističku ponudu valja proširiti i poslušati bilo turističkog svijeta kojem (u svojoj odrješitoj nakani) nema recesijskih prepreka (slično kao i u slučaju važnih znanstvenih okrića). Za Dubrovnik bi rekli da nema piramida (osim što brdo Petka svojom prirodnošću donekle podsjeća na taj geometrijski lik), ali svjetske piramide još čuvaju svoju drevnu tajnu. Možda ipak stariju nego što mislimo, te dokud (i otkud) nam seže (najstarije) civilizacijsko sjećanje i tehnike izgradnje tog "sjećanja". Za Egipat se govorilo da je "slika neba", a za piramidu zamišljenu ispod zemlje mogli bi reći da seže prema (religijskom) podzemlju jednako kao što piramide na zemlji (jer ima i stubastih) sežu prema nebesima. Slično kao i ostali vjerski hramovi.

HRVATSKO PRAVOSUĐE MORA OSUDITI SVE ZLOČINE JOSIPA BROZA TITA

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske
Hrvatskom saboru i Vladi Republike Hrvatske
10000 Z A G R E B

Hrvatsko pravosuđe mora osuditi sve zločine Josipa Broza Tita i sprovesti nad njim, njegovim još živim zločinačkim suradnicima i odgovornim komunistima načelo lustracije propisano od Europske Unije i usvojeno od Hrvatskog sabora.

Po profesionalnoj dužnosti i državnoj obvezi, po stručnom kodeksu pravde i morala, (i) slijedom zahtjeva Europske Unije o Lustraciji komunista, Hrvatsko pravosuđe mora post humano osuditi sva zločinstva Josipa Broza Tita i rehabilitirati sve nedužne žrtve, koje su počinjene po zapovjednoj odgovornosti ratnog i mirnodobskog zločinca Josipa Broza Tita. Štoviše, Hrvatsko pravosuđe mora i sa sebe skinuti hipoteku grijeha, koje je moralo činiti po zapovjedi diktatorskog zločinca Josipa Broza Tita.

Hrvatsko pravosuđe treba slijediti Hrvatski sabor, koji je primjerice rehabilitirao pravednike - žrtve Titovog zločina Andriju Hebranga, nadbiskupa Alojzija Stepinca i obznanio Zakon o sprovođenju Lustracije komunista po zahtjevu Europske Unije, uključujući distancu od univerzalnog zločinca Josipa Broza Tita.

Hrvatski sabor će kao ispunjenje uvjeta za ulazak Republike Hrvatske u Europsku Uniju morati spro-

vesti u djelo sve, na što ga obvezuje načelo Lustracije Europske Unije.

Pred Hrvatskim pravosuđem je još veći i obsežniji zadatak, nego pred Hrvatskim saborom i vi gospodo pravnici - znanstvenici i stručnjaci znadete, što vam je činiti pa to i učinite bez poticaja iz naroda.

Napose vas podsjećamo na dva čina iz nasljeđa Josipa Broza Tita, koja sramote Hrvatsko pravosuđe i mora ih se zakonski poništiti:

1. Josip Broz Tito je naredio sudcima, da se ne drže zakona kao slijepac štapa, nego trebaju suditi po potrebi i sudili su tako.

Basel

2. Titovi komunisti su u Pravosuđu čitave Jugoslavije obznanili Zakon o zaštiti kulta ličnosti, imena i djela Josipa Broza Tita.

Hrvatsko pravosuđe mora suzbijati ova dva titoistička tumora koji podri- vaju pravosuđe i štite kult ličnosti zločinca Josipa Broza Tita i njegovu zločinačku baštinu te sprovesti u dje-

lo načelo lustracije komunista u skladu s rezolucijama Europske Unije, te zakonski učinkovito spriječiti patronsku zaštitu titovštine od sitnih do najviših političara RH.

Podnesak upućuje Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u Dijaspori.

Basel, 08.06.2009.

Tajnik: **Ilija Šikić**v.r.

Predsjednik: **Dragan Hazler**v.r.

NAŠI ZNAČAJNI DOKUMENTI U MODENI: KAKO JE HERCEGOVINA POTPALA POD TURSKU VLAST

Đivo Bašić, Dubrovnik

Jorjo Tadić 5. siječnja 1964, str. 18, kaže (ponešto kroatizirano): "Državu hercega Stjepana (1435.-1466.) Turci su postupno osvaja- jali i konačno preoteli gotovo sve njezine dijelove. Ovo polagano nestajanje slobodne Hercegovine

trajalo je punih petnaest godina. Na kraju je herceg Vlatko, poslije očeve smrti, držao samo [Herceg] Novi u Boki kotorskoj s neposrednom okolicom. Zauzi- manjem i te oblasti, Turci su po- stali potpuni gospodari ove sred- njovjekovne države.

O definitivnom padu Hercego- vine dosad [1964.] se malo znalo. Tvrdilo se, uglavnom na osnovi dubrovačkih izvora, da se to do- godilo krajem siječnja 1482. Pos- ljednje borbe su vođene oko No- vog koji je branio Vlatko, a uz pomoć nešto vojske i mornarice koju su uputile Ugarska i Napulj-

NAŠA MAJKA BOSNA I HERCEGOVINA

Mile Prpa, Zagreb

Nad Vrbasom mjesec sija,
Banja Luka grad se bijeli.
Dušmanska se sila svija
- mi stupamo, hrabro, smjeli!

Sarajevom grme gromi
- olovo se srcem topi!
Obruč smrti sad se lomi,
da zauvijek oči sklopi.

Ustaj, Tvrtko, konja jaši,
nek pod tobom sav se pjeni!
Kulin bane, sablju paši
- na dušmane sada kreni!

Drino vodo, samo tečno!
Romanijo, goro rosna!
Neka živi, živi vječno
- naša majka ponos Bosna!

sko Kraljevstvo. Turcima je zapovijedao Ajaz-beg, hercegovački sandžak[-beg].

Prije nekoliko godina bio sam [J. Tadić] upozoren da se u Modeni, u arhivu ferrarskih vojvoda, čuvaju pisma koja su neke osobe iz Dubrovnika slala u Ferraru od 1479. godine pa nadalje. Prilikom rada u tom arhivu pregledao sam oba pisma i među njima našao dva, koja sam nedavno objavio [J. Tadić, Nove v[ij]esti o padu Hercegovine pod tursku vlast, Zbornik Filozofskog fakulteta, VI-2, Bg, (1962), str. 131-152], a koja se odnose na tursko osvajanje Herceg-Novog, prema tome i na sam pad Hercegovine. Tek sada smo u mogućnosti barem donekle osvijetliti događaje koji su s tim u svezi.

O čemu piše dubrovački vlastelin Baro Lukarević

Pisma je pisao Baro Lukarević, dubrovački vlastelin koji se 29. studenog 1481. vratio iz Ferrare, a upućena su vojvodi i jednom njegovom dvorjaninu. U prvom pismu, 14. prosinca, izvješćuje da u Dubrovniku vlada velika uznemirenost i pomutnja zbog mnogobrojnih Turaka koji su preplavili dubrovačku zemlju, a došli su opsjedati [Herceg-]Novi. Istovremeno su stizale vijesti da su Ugri sa sjevera prešli Dunav i Savu, pa 'mnogo svijeta bježi iz Srbije i Romanije sa svojim imetkom i dolazi se nastaniti u Dubrovnik'. Borbe se vode i oko Smedereva, gdje su Ugri podigli bastione na rječici Jezavi, dok su u Mačvi izvršili veliki pokolj timarnika [posjednika] i njihovih obitelji.

Turski napadi na Novi su započeli u studenom, vjerojatno prvih dana mjeseca, i to prije nego je onamo stigao Ajaz-beg. Donju novsku kulu, pri moru, branio je herceg Vlatko, a onu gornju jedna ugarska posada od oko 400 vojnika. Njima su, krajem studenog, lađama iz Dalmacije stizala nova ugarska pojačanja kojim su Dubrovčani dali nešto novca i ljudske i stočne hrane, što je, možda, predstavljalo onu pomoć za koju Lukarević kaže 'i mi smo potajno nešto pomogli'. Ajaz je zbog ovog pomaganja prijavio Dubrovčane sultanu, pa im je Bajazid II. polovicom prosinca uputio oštru prijetnju i zatražio da pomažu Ajaz-bega.

Tijekom turske opsade Novog, Vlatko je, uglavnom, bio prepušten sebi. Pomagali su mu oni ugarski vojnici u gornjem dijelu grada i dvije napuljske galije s mora. Ubrzo se, međutim, uvjerio da je uzaludan svaki daljnji

otpor, pa je odlučio predati se Ajaz-begu. Izgleda da je ovu odluku donio iznenada, pa nije ni pričekao naknadna ugarska pojačanja koja su se u dubrovačkoj luci zadržavala 17. prosinca.

Naime, već 14. prosinca javljao je Baro Lukarević ferrarskom vojvodi 'da je vojvoda Vlatko poklonio Turčinu svoj Kaštel-Novi'. 'Na onoj strani blizu mora je kula u kojoj je stajao ovaj slabić'. A to što je 'ovaj prokleti vojvoda Vlatko poduzeo' Lukarević dovodi u vezu s njegovim najmlađim bratom Stjepanom koji je živio u Carigradu, prešao na islam i kao Ahmet Hercegović dobio za ženu kćer Bajazida II. Međutim, zbog oštećenja papira nisam [J. Tadić] bio u mogućnosti pročitati nekoliko riječi iz Lukarevićeva pisma i zato ne mogu utvrditi u kakvoj je vezi bio Ahmet s Vlatkovom predajom Novog.

Vrbas

U svom drugom pismu od 17. prosinca, Lukarević javlja da je Vlatko promijenio svoju odluku da brani Novi, 'izšao je van svoje tvrđave i pustio je da unutra uđu Turci. Tvrđavu u kojoj su Ugri (ostali) opsjeda 2.000 Turaka', a njima je u pomoć 'kralj Ugarske poslao 1.000 što Ugra i Hrvata'. Lukarević je dalje upozoravao 'ako Turci, zbog naših grijeha, budu držali ono mjesto, bit će to loše susjedstvo. Ali se nadam u Boga da kršćani neće biti onako slijepi kao u

prošlosti'. A ukoliko 'Turčin dobije ovaj kraj, imat će najbolju luku u Jadranskom moru'.

Pošto je Vlatko predao Turcima dio novskog grada, bilo je otežano ili čak onemogućeno da se morskim putem pritekne u pomoć preostalim, ugarskim braniteljima Novog. Odmah poslije predaje, Vlatko je, možda po savjesti svog brata Ahmeta, odlučio prijeći u Tursku. Tome se, međutim, suprotstavila njegova žena Talijanka Margarita da Marciano, pa Lukarević javlja 'žao mi je gospođe Margarite koja je, jadnica, vrlo nerado pošla živjeti u zemlju onih prokletih barbara'. Od dubrovačkih poklisara se saznalo 'kako je Margarita plakala, dok ju je vojvoda Vlatko udarao u nazočnosti Ajaz-bega i naših poklisara, te su izgovorili mnogo riječi i teških uvrijeda. Ovaj pataren (Vlatko) je govorio kako smo mi Dubrovčani od naše strane doveli Ugre protiv Turaka'.

Po predaji Vlatko je 'jučer (13. prosinca) prošao preko naše (dubrovačke) oblasti u Tursku s cijelom svojom pratnjom'. Odatle je poslao u Dubrovnik svog poslanika Ivana Grupkovića s nekom porukom. Dubrovački senat je 21. prosinca odlučio da mu se 'za lijepe riječi odgovori lijepim riječima', iako je, vjerojatno, Vlatko očekivao neki konkretniji i efikasniji odgovor, možda i pomoć. Ova fraza iz dubrovačkog dokumenta koja se više puta citirala u našoj literaturi, sada nema onaj raniji prizvuk kada se još mislilo da su je Dubrovčani zapisali u trenutku dok se Vlatko borio za slobodu svoje zemlje i, možda, molio svoje najbliže susjede da mu priteknu u pomoć. Prema tome, Dub-

rovčani i nisu mogli nego ga samo utješiti 'lijepim riječima'.

Ne zna se ni gdje ni koliko se Vlatko zadržao u Turskoj. Kasnije je prešao u Dalmaciju, nastanio se na Rabu, gdje je i umro 1489. godine.

Sveta Sofija, Istanbul, Turska

Kad je prestala postojati slobodna Hercegovina

Ugarska vojska, međutim, počela se povlačiti iz Novog već prvih dana siječnja [1482.]. Vjerojatno se uvjerila da je uzaludna daljnja borba poslije predaje hercega Vlatka. Prolazeći pored Dubrovnika dobijala je od Dubrovčana pomoć u novcu i hrani, a tako isto i one dvije galije koje je poslao napuljski kralj. Ima se dojam, na osnovi dubrovačkih izvora, da je Dubrovčanima bilo dosta važno da se strani vojnici što prije povuku iz njihova susjedstva i s dubrovačkog teritorija, te da se što prije uspostavi mirno stanje na njihovim granicama. Konačno se Dubrovčanima javio i hercegovački sandžak-beg Ajaz. Na njegovu tvrdnju odlučio je dubrovački senat 28. siječnja 1482. ponuditi mu tri lađe 'za prijevoz Ugara za koje je Ajaz-paša javio da su mu predali Kaštel-Novi'. Istog dana su

Dubrovčani zaključili da vijesti koje su dobili iz Novog prosljede dalje i da njihovi poklisari pođu posjetiti Ajaza. Na osnovi ovih senatskih odluka dosad se zaključivalo da se Novi predao Turcima tek krajem siječnja 1482., što se smatralo i kao pad Hercegovine pod tursku vlast.

Pisma Bara Lukevića, međutim, bacaju novu svjetlost i na to pitanje. Sada znamo da su i Vlatko i Ugri branili Novi i da su se jedni predali Turcima u prvoj polovici prosinca [1481.], a drugi krajem siječnja 1482.

Postavlja se, dakle, pitanje: da li je Hercegovina pala onog dana

kada se Turcima predao njezin posljednji vladar sa svojom posadom ili kada je kapitulirao strani [ugarski] odred [pojačan Hrvatima!] koji mu je pritekao u pomoć? Mislim da je za određivanje toga mnogo važnije ono prvo jer je predajom hercega Vlatka u stvari prestala postojati i slobodna Hercegovina. Čak i u slučaju da su se Ugri mjesecima održali u jednoj novskoj kuli, ne bi se smjelo govoriti o daljnjem postojanju hercegovačke države. Upravo takav je slučaj bio s ugarskom posadom u Košu, na ušću Neretve kod Opuzena. Iako su Ugri ovu tvrđavu držali do oko 1490., ipak se ne smatra da je time bio produžen život slobodne Hercegovine. Zato ni datum njezinog pada pod tursku vlast ne bi trebalo vezivati za kraj siječnja 1482., već ga prebaciti na prvu polovicu prosinca 1481. godine", smatra Jorjo Tadić.

ZNANJE JE UVJET ZA SAMOODRŽANJE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Sloboda savjesti je temeljno ljudsko obilježje, pa prema tome mora biti i temeljno ljudsko pravo. Po slobodi savjesti svaki građanin svoje nacije ima pravo, ne samo znati šta mu politička 'vrhuška' sprema kao podlogu za svakidašnjicu i za budućnost našeg potomstva, nego i – reći slobodno i javno po savjesti šta misli o svom položaju i o stanju u zemlji.

Premda Hrvatska u svojoj sadašnjoj vladajućoj ekipi ima dobro školovanog i u svijetu poznatog učenjaka na području genetike, Dr-a Dragana Primorca, koji je sa svojim kolegama iz uglednih zemalja u kojoj se znanosti ne diktiraju ideološke predrasude, dokazao da su Hrvati sjedilački narod na svojoj zemlji i da im je tu povijest stara najmanje 25.000 godina, 'naučni radnici' - svi odreda komesari bivše Kompartije, i dalje po našim knjižarama, školama, institucijama i po svijetu, osobito putem diplomatskih veza i sad evo i 'Interneta' i dalje "muzu jarca u rešetou" - razvijaju dokazanu zablude o panslavizmu i premundurenom jugomarksizmu. Nevjerojatno je da ministar koji načelno o tome odlučuje ne može ništa mimo, a kamo li protiv tih – jugoslavenskih fanatika, ustvari izroda i izdajnika roda svoga - ti crvi koji rastaču nezavisnost doma našega.

Dne 07.06.2009 treći kanal francuske (državne) televizije objavio je izuzetno stručno pripremljenu emisiju o intenziviranju znanstvenih istraživanja identiteta i kulture njihovih jedinih istinskih predaka - Gala. Sprema se u blizini galskog utvrđenja u kojem je Cesar opkolio i prisilio na predaju galskog vođu

Veringetorixa – Alesije (vercin-geto-rix na keltskom znači vrhu-četa-redar) monumentalna središnjica za izložbu i proučavanje odista veličanstvene galske kulture. Zanimljivo je da je sustavno i znanstveno proučavanje galske i galoromanske kulture prvi službeno i intenzivno započeo francuski imperator Napoleon III., svijestan da tako pojačava samosvijest podanika svoje Imperije i osposobljuje ih da se ne prepuste političkoj propa-

U plitkom reljefu - Kralj Tvrtko I., prema srebrenjacima iz njegova doba

gandi pangermanista koji koriste samo ime Franci da bi svu Galiju Transalpinu prisvojili i podvrgli autoritetu germanskog vrhovnog vladara.

A šta reći o tvrdnjama danas vodećih francuskih povjesničara, kao što je npr. Jean Markale, koji tvrdi da i Kelti i Gali i Franci potječu iz naših krajeva, sa - srednjeg Dunava? Dok se drugi hvale činjenicom da potječu s naših krajeva (uz Grke i Francuzi, te Irci, Švicarci, pa i dobar dio Talijana), naši naučni radnici sve čine što mogu da spriječe napredak znanosti i uporno nastoje da nas sasjeku na našim izvornim osobito ilirskim korjenima.

No naša skupna memorija nikad nije prestala ponavljati da smo svi mi u biti i dalje većinom ilirski po-

tomci s dobranim priljevom krvi raznih skupina došljaka u toku naše duge povijesti. I sama Katolička crkva je, sve do Drugog vatikanskog koncila (ustvari do 'Protokola o suradnji' između Beograda i Vatikana) službeno naš jezik nazivala – lingua illyrica. Nakon toliko latinaskih nasrtaja na naš jezik u bogoslužju, Ilirski jezik je službeno priznat na Tridentskom koncilu (1542-1545, za pontifikata Pavla III.), kao jedan od sakralnih jezika u službenoj uporabi i u liturgiji Rimske crkve.

Prvi naši jezikoslovci: gramatičari, sastavljači rječnika pa i sakralnih tekstova, osobito u Bosni, nazivali su naš jezik - jezik ilirički.

Potomak Kotromanića i Šubića-Bribirskih, ban i kralj Tvrtko I. je poveo prvu vojnu za obnovu ukupnosti hrvatskog kraljevstva od mora do Drave i uspio bi da ga nije zadesila prerana smrt. Franjevci u Bosni su za svo vrijeme od zadnjeg Kotromanića do danas ostali - čuvari tradicije bosanske države u jedinstvu ukupnosti hrvatskih zemalja!

Kao što god Francuzi ne govore franačkim jezikom, tako ni mi Hrvati ne govorimo slavenskim jezikom. **Ne potječe naš jezik od slavenskog, nego - naprotiv! - slavenski jezici potječu od ilirskih jezika** - bar tako zapisa stari ukrajinski redovnik Nestor (živio je u vrijeme kralja Zvonimira) a i suvremena 'Velika sovjetska enciklopedija' (v. članak 'Iljirske jazyki').

No, epicentar udarnog raslojenja svih vjestačkih imperija i kompozitnih nacija na europskim prostorima počeo je u Francuskoj revoluciji. No, samo desetak godina kasnije Napoleon Bonaparte je zaustavio sječu glava pametnih ljudi u rupi 'guillotine' i odbacio ateizam kao

formataciju svijesti o istini i pravdnosti. Ono jeste da je Napoleon opljačkao Vatikan (ni danas Francuzi Papi nisu vratili baš sve što je odatle kolonama zaprežnih vozila odvezeno u Francusku), ali Imperatoru je bio potreban novac, odnosno zlato i on se nije skanjivao da ga uzme tamo gdje ga ima, jer je htio red među nacijama, za opće dobro. No Papa je ipak išao u Pariz da u katedrali Notre Dame blagoslovi Napoleonovo krunjenje za Imperatora.

Podvrgavajući državu za državom, zemlju po zemlju, Napoleon je ušao u Veneciju i time je Serenissima prestala postojati a tome i intrigirati oko Jadrana i Mediterana, zarađujući bogatstva trovanjem međudržavnih i međuljudskih odnosa.

Mletački duždovi su sve činili da u našim ljudima uguše svijest o svojoj posebnosti i išli su tako daleko da

Auguste de Marmont

su bacali u tamnicu i svećenike radi domoljublja i ljubavi prema istini (pa i mletački 'agregat' i vojni kapelan fra Filip Grabovac, zbog svoje knjige pjesama 'Cvit Razgovora').

Podvrgnućem Venecije, Napoleonove vojskovođe, Marmont i Bertrand su sišli sve do Boke da svu Jadransku obalu uzmu pod svoju kontrolu, ali uz pomoć lokalnog pučanstva da je i obrane. Tako su nastale Ilirske provincije, a u njima unovačeni momci bili su uniformirani u razne postrojbe Ilirskih regimenti - jedne su ostale braniti teritorij od moguće provale neprijate-

lja Imperije, a drugi su išli u Velikoj vojsci sve do Moskve.

Najsposobniji od vojskovođa iz Hrvatske u Napoleonovoj Velikoj vojsci bio je barun i Marko Šljivarčić, koji je, u povodu junačkog samopožrtvovanja kod Berezine, promaknut u čin generala Imperije, a u tom činu je ostao u službi Francuske vojske i nakon pada Napoleona, za vrijeme 'Restauracije', kao zapovjednik pomorsko-kopnenog vojnog uporišta u luci Antibes, na Azurnoj obali. Umro je 27. kolovoza godine 1838, kao general u mirovini, nastanjen u gradicu Erignac sjevero-istočno od grada Montpellier, gdje mu se i danas nalazi grob koji svake godine lokalni municipij službeno posjećuje, štuje i kiti na godišnjicu generalove smrti.

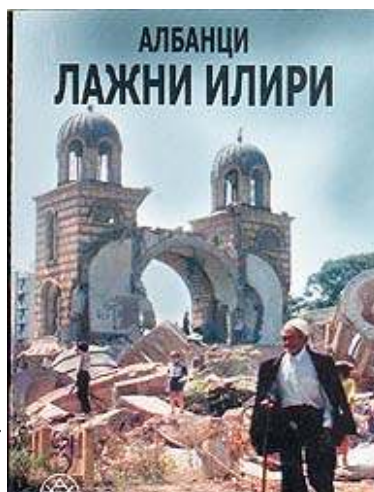
POZOR! Ilirske provincije bile su pod francuskom kontrolom od 1805. do 1813. U Zadru je odmah 1805. pokrenuto prvo glasilu na domaćem jeziku 'Kraljski Dalmatin', francuski stručnjaci su prikupili obilje podataka o domaćem pučanstvu, posebno iz folkloru, načina odjevanja i vojne tradicije. Prekrasne muške odore iz Dalmatinske Zagore su stilske usavršene, postale - odorama najvećih francuskih časnika - maršala. Taj procvat svojstva domaćeg čovjeka neizbrisivo je obilježilo mentalitet naših običnih ljudi pa i intelektualaca, a još više od toga, otvorio je široku i snažnu frontu obrane od romanizacije, germanizacije, mađarizacije pa i srbizacije.

Za živoga generala Marka Šljivarčića, koji je u hrvatskom časničkom zboru i u Austrijskoj vojsci bio uzo-

rom junaštva i mudrosti, u užem krugu mladih intelektualaca u Zagrebu oko grofa Janka Draškovića (autora 'Disertacije' kao programa za ocjelovljenje hrvatskih krajeva i obnovom hrvatske državnosti s po Saboru imenovanim Banom na čelu države).

Prvi znak nacionalnog ponosa službeno se je očitovao u Hrvatskom Saboru. Kad je novi ban Juraj Ručkavina Vidovgradski, imenovao za svog podkapetana baruna Vlasica, ovaj se je, dne 11.11.1832, Saboru zahvalio i to na hrvatskom jeziku, uz burno odobravanje nazočnih zastupnika. Prvi put od kad Sabor zasjeda kao misaoni organ Hrvatske države, u Saboru se je oglašila hrvatska narodna riječ, a ne latinska! (v. Dr F. Šišić: "Pregled povijesti hrvatskoga naroda", prvo izdanje 1916. s. 400).

Dne 09.03.1936 hrvatski zastupnik na Požunskom saboru, Herman Bužan pročitao je svečanu izjavu, da se "ne će odrediti od svojih otaca, već narodnost svoju čuvat će svim dopuštenim sredstvima, a municipalna prava njihova da, na

osnovu zakona, nikad ne mogu biti predmetom rasprave u Ugarskom saboru, koji nema prava da se miješa u unutrašnja prava Hrvatske" (Id. s. 403).

Tada stupa na javnu i povijesnu hrvatsku scenu, licem prema narodu i prema inozemstvu - mladi

Ljudevit Gaj. On je uz dozvolu kralja Franje, dne 15.06.1834, pokrenuo u Zagrebu 'Novine horvatske' i književni tjednik 'Danica Ilirska'. Dvije godine kasnije, Gaj 1836 je odlučio da od jezikoslovno najrazvijenijeg govora - u Bosni i Dubrovačkom primorju, načini jedan

"opći književni jezik" koji bi bio službeni jezik u Hrvatskoj i jezik na kojem bi se trebala razvijati hrvatska književnost ubuduće. Gaj je taj jezik nazvao 'Ilirski jezik', jer je time simbolizirao široko narodno jedinstvo (Id., str. 403).

Tu ideju je potvrdio i kralj Franjo, pa je Hrvatski Državni Sabor donio, dne 10.08.1840, odluku da se u sve gimnazije u Hrvatskoj uvede 'čisti narodni jezik', štokavsko-ijekavski (id. s. 407). Dvije godine nakon toga, 1842 svečano je otvorena MATICA ILIRSKA, čija je zadaća bila - unaprijeđenje književnosti.

No, kako je rasla samosvijest nikad ugašenog ponosa iz vremena Ilirskih provincija, pojačao se je i pritisak napasnih vukova grabežljivaca oko tora, a i naših pasa izroda u samom toru. Tako se je u Saboru stvorila prva polarizacije po pitanju: hrvatska posebnost ili povezanost s tuđinom. Madžari i madžaroni (braca Rauch i turopoljski šljivar A. D. Josipović) u Saboru su osnovali Hrvatsko-Ugarsku stranku, a nasuprot Matici ilirskoj, otvorili su u Zagrebu svoj 'Kazino'. Ilirci u Saboru su ih prozvali "madžaromanija-ci" (odatle pučki naziv madžaroli i madžaroni). Njihov politički program bio je, u prvom redu, ukidanje ilirskog imena kao i štokavsko-ijekavskog jezika. Išli su tako daleko da su zahtijevali da se Hrvatska ujedini s Madžarskom i da se na cijelom prostoru od Jadrana do Dunava uvede kao službeni - madžarski jezik.

Nasuprot madžarolima, Ilirci su u Saboru osnovali svoju ILIRSKU STRANKU s programom - ujedinjenja svih naših etničkih i povijesnih pokrajina u jednu cjelinu, uključujući tu i Bosnu kao posebnu državnu jedinicu (v. Id. s. 410).

Iz Ilirskog pokreta proizišao je - posebnim zalaganjem grofa Draškovića i organizatorske osobnosti

Ljudevita Gaja, kolosalni lik Josipa Jelačića-Bužimskog. On je bio savršeno svijestan da je njegov narod željan slobode, da je nemoguće da se pojedinac osjeća slobodnim u potlačenoj Domovini i da nema izgleda se i jedan dobro smišljeni plan osamostaljenja pa i veže autonomije u Hrvatskoj zavrigne bez - dostatne vojne sile.

NATO

Nedvojbeno je da su iskustva Ilirskih provincija nahranila i starije i mlađe učene, plemenite,iskusne i djelatne rodoljube u Hrvatskoj. Jer, Ban Jelačić je ustrojio Hrvatsku vojsku, u njoj posebne bojne ustaša i operacione regimente točno po shemi po kojoj je maršal Bertrand ustrojio 'Ilirske regimente' u Napoleonovo doba. General Šljivar, Napoleonov stožerni časnik, bio je uzor plemenitosti, mudrosti i zapovjedničke karizme Banu Jelačiću, koji je imao veliko poštovanje prema Napoleonu pa i osobne prijateljske veze s Napoleonovim potomkom i nasljednikom, Napoleonom III.

Da nije bilo Ilirskih provincija i buđenja hrvatske narodne i državotvorne svijesti - nasuprot i Beča i Pešte, teško bi bilo zamisliti i junačko djelo bana Jelačića i političku mudrost koja je proizišla iz Jelačićeve epopeje - Ante Starčevića. Imajmo u vidu da je Eugen Kvaternik u Prizu uspostavio dobre odnose s Jerolimom Bonaparteom i da je učlanio Hrvatsku stranku prava u Prvu internacionalu. Kad se je Prva internacionala raspala na socijaliste i na komuniste, HSP je zadržao - srednji napoleonovski

kurs - legalizam i društvenu pravdu. Nije li Napoleon odbacio ateističko ludovanje 'revolucionara' i vratio Francusku u područje legalizma i povijesnog prava proizišlog iz ustroja Europe za vrijeme Rimskog carstva? Nije li i projekt Iliraca ujedinjenje svih hrvatskih etničkih i povijesnih krajeva bio - obnova Dioklecijanovih Panonskih dijačeza svugdje gdje je pučanstvo govorilo nekim dijalektom ilirskog jezika?!

No, uz praktički nikad ne zamrle napore obnove Hrvatske u etničko-povijesnu cjelinu, ni vanjski nasrtaji i pritisci nisu prestajali, premda su se smjenjivali: kako s Istoka, tako i sa Zapada, kako sa Sjevera, tako i sa Juga. No, nas čovjek ima duboko korjenje i nikad ga nitko nije mogao ni trajnije rastjerati, ni zaluditi ni odroditi!

Nakon Latina, Germana, Madžara i Turaka, javiše se kao krampus iz feder-kutije - Srbijanci. Sto godina muke i s njima dok se nisu stekli uvjeti da se opet obnovi i strukturira Hrvatska vojska. Točno po tradicionalnoj povijesnoj shemi samonikle vojske proizišle iz duše i snage svog junačkog hrvatskog naroda.

Mi se danas nalazimo u završnoj fazi liječenja našeg patriotskog ponosa - otresanjem izroda i izdajnika. Hrvatska vojska je porazila JNA, oslobodila se je smrtnog zmijskog zagrljaja Tita, Partije, Udbe i Armije, ali ne i partijskih suludih komesara koji i dalje - narodni kruh jedu a protiv naroda i protiv, opet nezavisne, države hrvatske djeluju iznutra, premda znadu da je to puka ludost! Hrvatska vojska je tu i ona je sastavni dio NATO Saveza! Nema te sile na svijetu koja može dokinuti hrvatsku državnu nezavisnost, a otresanje od vampira i pijavica je tekuci čin konsolidacije naše države.

Kao što god je u Hrvatskom držav-

nom Saboru nastala polarizacija između rodoljuba i izroda - iliraca i madžarola, tako i danas imamo vrlo sličnu situaciju u odnosu između Hebrangovaca (kojima ni na kraj pameti nije palo da tuđinu daju šakom i kapom - rrvatske krajeve!), i Bakarićevaca (koji su se domogli vlasti izdajom državne nezavisnosti i raskapanjem NDH).

No, svijetu, a najviše Europskoj Uniji je stalo do toga da se stvorin solidna i trajno stabilna strateška

situacija nad istočnom jadranskom obalom.

Onaj koji već tridesetak godina vodi složene napore oko postizanja tog kapitalnog cilja poručuje svima: Ne bojte se! Porazili smo vanjske prenaoružane neprijatelje, porazit ćemo i posljednje izrode i izdajnike - Titove komesare, zaostale na ključnim mjestima na kojima oni i dalje djeluju pod autoritetom SANU i TANJUGA:

Mi im viteški najavljujemo - odlazak u mirovinu.

Pamet mora zamijeniti ideološke ludorije. Na svim položajima u Hrvatskoj, na kojima se donose odluke i daju zapoviedi - bit će imenovani dobro školovani, iskusni i ugledni profesionalci. Koji moraju imati i čistu savjest i čiste ruke.

Sav svijet će se uzradovati činjenici da s pozicija vlasti u Hrvatskoj odlaze mitomani i kleptomani.

KAZNENA PRIJAVA PROTIV MARINKA ILIČIĆA IZ BJELOVARA

Branko Stojković, Bjelovar

Kaznena prijava radi kaznenog djela „oblika nesnošljivosti“ iz članka 39. Kaznenog zakona upućena je Općinskom državnom odvjetništvu u Bjelovaru. Naime, ja sam član Narodne knjižnice „Petar Preradović“ iz Bjelovara već 30-tak godina i nakon dugogodišnjeg članstva, ravnatelj Marinko Ilić, donijeo je odluku o prestanku svojstva (za mene) kao člana knjižnice. Smatram da je ta odluka proistekla iz osobne mržnje prema meni i političkih razloga. Vlasnik dotične knjižnice je Grad Bjelovar, tj. Gradska uprava koja njome upravlja.

Dana 8. lipnja 2009. došao sam u Narodnu knjižnicu oko 13.30 sati, na Trgu Eugena Kvaternika u Bjelovaru. Htio sam kao i obično koristiti usluge te državne ustanove, no djelatnik knjižnice Vojislav Tomašević (iz Bjelovara) saopćio mi je da mi je ravnatelj Marinko Ilić zabranio ulazak u tu zgradu, i da ne mogu tu više dolaziti. Gospodin Vojislav predao mi je u ruke kopiju odluke. Taj isti primjerak kao original dobio sam preporučenom pošiljkom na kućnu adresu.

Slijedi prikaz sadržaja Odluke:

Connor Vlakanić i Branko Stojković

„Temeljem članka 33. Pravilnika o kućnom redu Narodne knjižnice Petar Preradović Bjelovar, donosim odluku o prestanku svojstva člana knjižnice članu Branku Stojkoviću, A. B. Šimića 3, Bjelovar, zbog toga što je svojim ponašanjem u prostorijama Knjižnice narušavao red i mir te ugled Knjižnice.“

Ravnatelj: Marinko Ilić,
viši knjižničar
(osobni potpis i pečat)

Zamoljavam i tražim od Općinskog državnog odvjetništva u Bjelovaru, da preispita i istraži sve navedene radnje i okolnosti vezane uz ovu Kaznenu prijavu, odnosno - ovako neprimjereno ponašanje Marinka Ilića.

Očito je, da nas ovakva pismena odluka jako posjeća na neka davno

prošla vremena, na primjer - kada se je Židovima zabranjivao ulazak u javne trgovine i lokale, ili bolje rečeno ulazak u državne ustanove. Ovakve sankcije i mjere donesene su u mračnim sustavima - segregacije i fašizma. Što još na kraju budem morao nositi žutu šesto-kraku na rukavu ili na prsima.

U Odluci o prestanku svojstva člana Knjižnice ne piše u obrazloženju - što sam ja to učinio da mi se izriče takva mjera.

Mislim da nisam ničim učinio tešku povredu Statuta Knjižnice, a još manje neko teško nedjeljo. (Iako znam da su se u toj ustanovi dešavale totalno nemoralne i strašne stvari, koje nisam nigdje javno iznosio - a o njima bi se moglo jako puno pričati.) Samo ću spomenuti nekoliko primjera: Jedan čovjek (zna se ime i prezime), udario je jednog mladog knjižničara, u dotičnoj knjižnici, kišobranom po glavi. Ravnatelj Ilić nije nikada takvom prestupniku zabranio dolazak u knjižnicu. No, on je to učinio meni - jer ja jako dobro znam sve što se u toj ustanovi dešavalo, dobro i loše.

Gradsko vijeće Grada Bjelovara imenovalo je Marinka Ilića za ravnatelja Narodne knjižnice dana 14. 9. 2006. godine na mandat od 4 (četiri) godine (do 14. 9. 2010.). Kao ravnatelj Knjižnice Ilić je

„šikanirao“ i proganjao druge djelatnike koji su mu se nešto protivili ili nisu za njega glasali, pa tako neki su poslije morali otići (Zorka Renić), koja je također tada bila kandidat za ravnatelja. Ta žena je magistar i ima pravovaljanu stručnu spremu za to radno mjesto. Marinko Ilić je „vječni ravnatelj“ knjižnice, koji mijenja političke stranke – one koje su na vlasti. Pitam čija je Narodna knjižnica: od građana ili od par pojedina koji nam samovoljno kroje budućnost i zakone.

Marinko Ilić je u jednom sporu na Sudu lažno svjedočio protiv mene. Ja sam mu poslije to prigovorio – da bi onda potom uslijedila ovakva Odlika. Djelatnica knjižnice Sanja Jozić jednom prilikom je „kriknula“ na ravnatelja Ilića – „zabranite dolaznje u knjižnicu Stojkoviću!“ I to samo zato - što sam toj djelatnici rekao - da svoje računalo dade drugim korisnicima knjižnice da se s njime služe, jer druga računala su tada bila pokvarena... Ravnatelj je skrivio prometnu nesreću.

Ogromna sredstva Grada Bjelovara troše se na financiranje knjižnice, u koju, očito malo ljudi zalazi. Dnevna statistika mog zaključka i konstatacije to dokazuje. Pa ne treba nitko i dolaziti, i ovako ima veliki broj zaposlenika, koji ništa ne rade – a radno vrijeme im je dnevno 7 sati. I to u dvije smjene (od 08 - 19 sati).

Ravnatelj knjižnice Marinko Ilić ne može glumiti Policiju i Prekršajni sud, kada se on poziva - na to, da sam narušavao red i mir... Ja sam čovjek koji volim puno čitati i informirati se, u knjižnici me nitko nije vidio - da sam tu došao pijan ili da sam tu spavao. Još manje da bi nekoga fizički napao... Jednom prilikom sam čuo kako djelatnik knjižnice Vojislav Tomašević priča drugoj djelatnici o meni: „On tu dođe od jutra i cijeli je dan ovdje, kad mu žena ide s posla - ona dođe po nje, tko zna gdje su mu djeca i tko o njima brine... Njemu je tu drugi dom...“

Jednom se je desilo u Drugoj osnov-

noj školi u Bjelovaru, da je moje dijete Matea Stojković, gurnuo na stepenicama drugi učenik, koji je problematičan – tom prilikom je moj Mateo zadobio posjeklinu usnice, dijete sam odveo doktoru i uzeo liječničku dokumentaciju, a slučaj sam prijavio policiji i drugim nadležnim službama. Novinarka Večernjeg lista Mirjana Rosić – Zrinski posao novinarka radi uglavnom po „Ugovoru o djelu“, a inače je zaposlena kao nastavnica I. osnovne škole u Bjelovaru – iskoristila je taj slučaj kako bi se osvetila Blanki Ilić, koja je bila ravnateljica II. Osnovne škole, a tko zna iz kojih razloga.

Ona je napisala kako u toj školi vlada nasilje. Ja s tim člankom nisam imao nikakve veze – čak sam dao i demanti na neke dijelove s kojim se nisam slagao. Ali novinarka Rosić nije htjela napraviti ispravak, jer njezin brat Čedomir Rosić je glavni urednik dopisništva Večernjeg lista u Bjelovaru.

Blanka Ilić u to vrijeme je imala isto predizbor u II. osnovnoj školi - za ravnatelja, na razredničkom vijeću nastavnici su izabrali drugu osobu za ravnatelja. Mene je poslije Marinko Ilić okrivio - da je to sve bilo smišljeno protiv njegove žene Blanke. Što uopće nije bila istina.

Na Dan Bjelovarsko-bilogorske županije, 8. lipnja 2009., zabranjen mi je pristup u Narodnu knjižnicu „Petar Preradović“, odnosno u sve njene odjele... Ja sam otac petero djece: Andrea, Aleksandar, Andriana, Mateo i Antiša, od kojih su četiri – još maloljetna, zbog ovakve sramotne odluke ispisat ću djecu iz Knjižnice, te ću tražiti povrat novca

za plaćene članarine. Moram i to spomenuti da su moja djeca primjerna i da su dobri učenici, i nikada nisu bili u bilo kakvom prijestupu. Dok je od ravnatelja Marinka Ilića kćer bila u društvu od 24 mlade osobe, koje su u ranim noćnim satima svi bili privedeni u policiju, zbog toga što je u privatnoj prostoriji, gdje su se zabavljali nađena droga. Između ostalog tu je bio i sin Zdravka Pevca, poznatog poduzetnika, ali sve je tada uspješno prešućeno.

Ravnatelj Marinko Ilić je jednoj djelatnici dao otkaz (Ivani Pintar), koja je u knjižnici radila privremeno. Ta djelatnica ima dvoje male djece

– ja sam tada komentirao – da to nije u redu – jer na njeno mjesto je izabran čovjek, koji nema obitelj. Meni je sve to izgledalo na korupciju i mito, jer taj novi djelatnik već je imao posao u Medicinskoj školi. Netko može birati posao a netko nema nikakav. Zgrada Narodne knjižnice obnovljena je pred nekoliko godina i u zgradu su utrošena ogromna sredstva i u (novu) opremu.

I na kraju bih htio kazati da Marinko Ilić, nikada nije neke svoje djelatnike pozvao na odgovornost, a kamoli ih kaznio za neke određene propuste i greške... A ni u ovom slučaju mene nije pozvao na razgovor da bi mi obrazložio takvo svoje postupanje. Moram reći da smo moj otac, moja obitelj i ja odvajali za kulturu grada Bjelovara, za tu zgradu i knjige. Opisao sam samo malo karakter ravnatelja, i to zbog toga da pojasnim – zašto on „donom“ ide na mene, da zgazi moje dostojanstvo i čast – koji mi pripadaju, da bi me prikazao kako sam ja „problematična osoba“.

Još jednom zamoljavam Općinsko državno odvjetništvo u Bjelovaru da postupi po mojoj Kaznenoj prijavi u skladu sa Zakonom i Ustavom Republike Hrvatske.

Dragutin Šafarić

FRA MARTIN GOSPOĐI MAJI (1)

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčići, 7. listopada 2004.

Cijenjena Gospođo!

Jutros sam „nabasao“ na Vaš razgovor s don Antom Bakovićem i s Vašima gošćama. Tema je bila o pravu na pobačaj.

Nisam pravnik. Svećenik sam kao i don Anto, ali ne znači da nešto ne mogu reći i glede prava. Mogu barem reći: ne može biti pravno što nije moralno, a pogotovo što je nemoralno. Krade se, krabo se i krast će se. No, unatoč toj opipljivoj svagdanjoj činjenici, nikome ne pada ni napamet ozakoniti krađu. Krađa nije ozakonjena.

Isto je i glede pobačaja. Budući da je to ubijanje ljudskoga bića, ne može se ni to ozakoniti, unatoč njegovoj svagdanjoj i jednako opipljivoj praksi. Što će tko raditi, neka radi, a zakonodavac mu ne bi smio odobriti ni ozakoniti ono što je u skladu s njegovom/njezinom željom nego samo ono što je u skladu s moralom. Slažem se, dakle, s don Antom Bakovićem: pobačaj je ubojstvo, a ubojstvo, jer je ubojstvo, ne može se ozakoniti. Navest ću dva primjera koja nam mogu baciti malo svjetla i na taj problem:

1. Tone brod. Imam pravo na pojas za spašavanje. A imam li pravo oteti pojas slabijem od sebe? Nemam. Jer, moram radije potonuti u morskim valovima i prihvatiti nuždu smrti negoli oteti

pojas slabijemu. Može li mi netko, zbog svojih nekakvih razloga, pokloniti pojas? Da, može! Imam li pravo primiti taj pojas iz njegove ruke? Da! Po tom je načelu o. Maksimilijan Kolbe otišao u bunker gladi, kad je rekao da ide u smrt namjesto oca s brojem djecom.

2. Ovaj će primjer prvotno razumjeti bivši vojnici, ali će biti razumljiv i ženama. Znamo što je straža. Poznate su nam dužnosti stražara na stražarskom mjestu. Napadnuti stražar ima pravo na obranu. Ima li pravo na bijeg u slučaju napada? Ni u kom slučaju. Kad bi stražar pobjegao sa stražarskoga mjesta i našao se pred sudom, ne bi se on mogao

dok imaš pravo, iz ljubavi prema svome djetetu, ili umrijeti s njime ili umrijeti da bi ono živjelo, ponosno na majku koja je umrla i za nj i namjesto njega.

Iz drugoga pak primjera treba izvući poduku. Što je vojnik na straži, to je i majka u društvu. Ona život začinje i život čuva. Život joj je povjeren kao stražaru stražarski objekt. Zato je dužna, u skladu s ovom slikom, radije umrijeti negoli dignuti ruku na povjereni joj život, a pogotovo kad zna i kad je sigurna da je to život njezina djeteta.

Što će žene raditi? Stvar je njihova izbora, a ja, poput don Ante Bakovića, ne smijem, ni u ime

morala ni u ime svoje propovjedničke službe, pobačaj odobriti, s njegovim se ozakonjenjem složiti ili njegovo ozakonjenje predlagati.

Tko će krasti, neka krade, ali mu nije dopušteno. Tko će ubijati, neka ubija, ali mu ni to nije dopušteno. Tko će činiti pobačaj, neka ga čini na svoju odgovornost, spreman/

spreman snositi posljedice svoje odluke, ali mu/joj to ne odobrava niti mu/joj može odobriti ni moralnost ni propovjednička služba.

Što sam izložio dužan sam zastupati kao svoje uvjerenje i propovijedati kao sadržaj poklada svete vjere (2Tim 1,13-14).

ni pravdati ni opravdati frazom: „Ja sam morao bježati da spasim život!“, jer će mu sudac, u „prvim opancima“ odgovoriti: „Dužan si bio radije na stražarskom mjestu umrijeti, negoli stražarsko mjesto napustiti.“

Primijenimo sve to i na trudnu ženu. Prvi joj primjer kaže. Nemaš pravo dignuti ruku na svoje dijete ni da bi spasila svoj život,

SARAJEVSKO DRŽAVNO KAZALIŠTE - GODIŠTE 1943.-44. (2)

„Gluma“, Hrvatski mjesečnik za kazališni život i slikopis, Zagreb, br. 11/1944.

U drugom polugodištu s uspjehom je izvedena komedija Alije Nametka „Zabavni odbor“ (23. II.), zatim „Za obraz“ od A. Kuzmanovića. Sarajevsko kazalište prvo je uvrstilo u svoj raspored talentiranog mladog dramatičara Z. Veljačića s komedijom „Mala zvijezda“ (5. IV.). Od hrvatskih djela izvedena je još „Biela kuga“ od Ivše Bošnjaka-Dragovačkog (30. IV.) i Donadinijeva jednočinka „Gogoljeva smrt“ (7. V.), te Vojnović-Rabadanov „Gundulićev san“, s kojim je proslavljena godišnjica Nezavisne Države Hrvatske (10. IV.).

Uz ovaj domaći raspored iznielo je sarajevsko Hrvatsko državno kazalište još dvije klasične komedije i to: „Čašu vode“ od Scribea (premijera 16. listopada 1943.), „Ženitbu“ od Gogolja, te mađarsku salonsku komediju od Pa-la Barabasa „Lako mužkarci-ma“ (premijera 30. listopada 1943.), zatim Goldonijevu „Mirandolinu“ (8. III.), Schönherrovu dramu „Žena

vrag“ (29. III.), Molierove „Kaćiperke“ (7. V.), Schillerovu „Spletku i ljubav“ (3. VI.) i Ibse-novu „Noru“.

Od repriza i obnovljenih domaćih drama davale su se u ovom polugodištu dvije drame Ahmeda Muradbegovića „Husein beg Gradašćević“ (historijska drama u tri čina) i na „Božjem putu“ (družtvozna drama u tri čina), zatim psihološka drama od Milana Begovića „Bez trećega“, slavonska folklorna drama od Joze Ivakića „Majstorica Ruža“, Gene R. Senečića „Slučaj s ulice“, Muradbegovićeve folklorna drama s pjevanjem „Rasemin sevdah“, pučki igrokaz Alije Nametka „Omer za načvama“, družtvozna drama Abdurahmana Nametka „Blagdan života“, romantična igra Ademage Mesića „Ismet i Almasa“, družtvozna komedija S. Alečkovića „Zulfagine pohode“. Od stranih obnova davana je M. Realea i M. Fernerova komedija „Tri seoska svetca“, Molierova komedija „Škrtac“ i Shakespeareov „Hamlet“.

Od glasbenih izvedaba izvodile su se ponovno operete „Barun

Trenk“ od S. Albinija i „Zemlja smieška“ od Lehara.

Ukupni broj priredbi u sarajevskom Hrvatskom državnom kazalištu iznosio je u ovom godištu 320 predstava, od toga 267 redovnih kazalištnih, a 53 strane priredbe.

Uvedene su pored besplatnih vojničkih predstava nedjeljom prije podne, još i svakog utorka redovno odlično posjećene predstave za službenike državnih i samoupravnih ureda i ustanova sa sniženim ulaznicama, a isto tako vrlo dobro posjećene predstave svakoga petka za hrvatsko radništvo uz isto tako snižene cijene. Pored ovoga, svakog slobodnog ponedjeljka, na koji dan kazalište ne održava svojih redovnih predstava, omogućeno je sarajevskom društvu Hrvatskih kazalištnih umjetnika, da daju svoje predstave većinom domaćeg folklornog repertoara. Tim načinom je riješeno pitanje sudjelovanja kazalištnih članova po raznim neumjetničkim priredbama „Vedrim večerima“ i t. d. u svrhu zarade, koju u velikoj većini slučajeva ponizuju samu glumačku umjetnost i kvare disciplinu među članovima.

AHMED MURADBEGOVIĆ

hr.wikipedia.org

Ahmed Muradbegović
(1898-1971)

Ahmed Muradbegović (Gradačac, 3. ožujka 1898. - Dubrovnik, 15. ožujka 1972.), hrvatski književnik, dramaturg, novelist, pjesnik, pisac kazališnih djela i pripovjedaka.

1945. su ga komunističke vlasti osudile na kaznu, a pravi i jedini razlog te osude je bio taj što se očitovao Hrvatim i muslimanom.

Poslije radi kao redatelj i upravitelj u tuzlanskom kazalištu. '50-ih radi radi u dubrovačkom kazalištu, a od sredine '50-ih je voditelj kazališta u Banjoj Luci. Potom se umirovio i otišao živjeti u Dubrovnik, u kojem je ostao do smrti.

Napisao je djela: Haremska lirika, Zagreb, 1921., Haremske novele, Zagreb, 1924., Nojemova ladja, novele, Zagreb, 1924., Majka, dra-

ma u tri čina, Zagreb, 1934., Na Božjem putu, drama u tri čina, Novi Sad, 1936., Svijet u opancima, pripovijetke, Beograd, 1936., U vezirovim odajama, novele, Sarajevo, 1941., Husein-beg Gradašćević, drama iz tri čina, Sarajevo, 1942., Omer-Paša Latas u Bosni 1850.-1852., Zagreb, 1944., Ljubav u pladini, drama iz tri čina iz narodnog života s s igranjem i pjevanjem, Sarajevo, 1944. Za svoju ekspresionističku dramu Bijesno pseto je 1926. dobio nagradu Dimitrije Demeter.

Pozivnica na promociju knjige **"Stoljeće ljevičarskih laži hrvatskom narodu"**

koju predstavljamo u subotu, 13. lipnja, u 12 sati,
u knjižnici "Bogdan Ogrizović", Preradovićeve 5

a govorit će

mr. sc. Emil Čić, urednik i recenzent knjige,
mag. hist. Antun Abramović, mr. sc. Dafne Vidanec,
mag. phil. Kornelija Pejčinović, i Geza Zake, autor knjige

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA - BRIŠE SE HRVATSKI JEZIK

prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

S deklaracija proizvoda hrvatski se jezik briše – javlja nam Romana Kovačević Barišić u Večernjem listu 27.5.2009. Ubuduće na proizvodima umjesto na hrvatskom obavijesti će biti izpisane i na drugim jezicima ili znakovima – kako piše u amandmanu saborskog Odbora za zakonodavstvo na predložene izmjene i dopune Zakona o zaštiti (hrvatskih?) potrošača (sic!). Hrvatska udruga za zaštitu potrošača ne će prihvatiti takav amandman, nu Premier ne može puno učiniti ako misli Hrvatsku uvesti u EU, jerbo uvjeti jedinstvenog europskog tržišta čija pravila je RH preuzela Sporazumom o stabilizaciji i pridruživanju propisuju da je za takve deklaracije obvezatna uporaba samo jednog europskog jezika. Kojeg? Njemačkog, engleskog, francuskog, mađarskog, danskog, rumunjskog, grčkog, talijanskog, i t.d.? I tko o tome odlučuje? Koliko naših ljudi razumije neki strani jezik? Malo! Ili koji je od europskih jezika lako razumljiv Hrvatima? Slovački, slovenski, poljski, češki, bugarski? A stručnjaci iz svih područja upućuju kupce da čitaju te deklaracije koje, da bi ih hrvatski kupci razumjeli, moraju biti jasno i vidljivo izpisane na hrvatskom jeziku, inače – ne budu li na hrvatskom jeziku – velik dio hrvatskih kupaca ne će ih razumjeti. Naravno, to će u mnogih Hrvata izazvati veliko nezadovoljstvo, ogorčenost i odbojnost prema EU, pa će možda i to biti jedan razlog više da na referendumu Hrvati glasuju protiv ulazka Hrvatske u Europsku Uniju.

S druge strane, međutim, žalostno je što su protiv tog šikaniranja hrvatskog jezika u EU ustali samo ljudi iz Hrvatske udruge potrošača, a od hrvatskih vrlih jezikoslovaca, akademika, sveučilišnih profesora – od sto glasa glasa čuti nije. Političare nije vredno ni spominjati kada se radi o ugledu i čuvanju hrvatskog jezika, zar ne? Koja stranka s hrvatskim imenom ima u svom programu obranu, čuvanje i promicanje hrvatskog jezika? Kako onda možemo očekivati od europskih birokrata i komesara ili haažkih sudskih pisara i prevoditelja da oni brinu brigu o hrvatskom jeziku?

Doduše, od svih glasila koje čita šire obćinstvo u Hrvatskoj jedino u Večernjem listu nedavno su tiskana 2 članka glede hrvatskog jezika u kojima su samo konstatirane činjenice da hrvatski jezik jedno stoji i doma i vani, ter da gubi tlo pod nogama u ponižavajućem, da ne kažemo kolonijalnom položaju koji mu je Bruselj namienil u Europskoj Uniji. Prvi članak je od gosp. Josipa Pavičića tiskan je 12.5.2009. s naslovom: "S kakvim jezikom u EU" i nadnaslovom "Situacija s jezikom u Hrvatskoj ozbiljnija je nego ona vani" (sic!). Drugi članak je od gosp. Denisa Derka tiskan je u Obzoru Večernjeg lista 23.5.2009. s naslovom: "Hoće li Hrvatska u EU sa srbskim jezikom?" Dakako u oba članka spominju se poznate floskule što bi bilo kad bi bilo i kako bi trebalo biti a nije – glede hrvatskog jezika u EU. Zapravo kad ta dva članka pročitate, ostaje vam gorak okus u ustima, jerbo pravo reći oba članka liju suze nad tužnom sudbinom jezika u Hrvatskoj i vani.

Iako taj jezik prvi pisac ne spominje hrvatskim imenom, dok govori o jeziku u Hrvatskoj i vani, mi predpostavljamo da je u tim žalopojkama rieč o hrvatskom jeziku. Iz jadikovki vidimo da se kroatistika u okviru katedara za slavistiku ne predaje kano poseban predmet ni na jednom sveučilištu u Europi. Drugi govori o velikoj opasnosti koja doduše hrvatskom ne prieti više iz Beograda, ali prieti iz Bruselja i Haaga gdje se uvriježila inačica BSH za nekakav mišmaš od bošnjačkog, srbskog i hrvatskog jezika. Tuđinci su to sklepali u jedan nezgrapen splet jezika koji se njima čine sličnima, vele zbog štednje i tim nenaravnim umjetnim ružnim defektnim jezikom godinama gađaju naše generale u sudnicama Haaga i političare po hodnicima Bruselja. Na tu nas pojavu gosp. Denis Derk ozbiljno upozorava rečenicom: "Govomici su utvrdili da postoji velika opasnost da hrvatski jezik u nekoj proširenoj Uniji ne bude i službeni i to zbog trivijalne štednje. (podcrtao M.K.). Zbog štednje! Sirota Europska Unija!

O kakvoj to štednji bulazne? Bošnjački i srbski su jezici drugih naroda, drugih država. Premda se strancima mogu činiti da su slični, ali

oni ne imaju nikakve srodnosti jerbo hrvatska jezična uporaba vuče svoje korijene iz čakavštine, a srbski i bošnjački vuku svoje korijene iz novostokavštine pod jakim utjecajem balkanizama. Razlike među njima su zato goleme i možemo ih grubo svrstati u dvije vrste: (a) one koje čuje uho (auditivne) i (b) one koje vidi oko (vizualne). Među auditivne, primjerice, spadaju glasoslovlje, jekavski izgovor, naglasci rieči, duljina samoglasnika, intonacije rečenica i t.d. Među vizualne ide latinično pismo, bogat tronarječni leksik, tvorba rieči, oblikoslovlje, slovnička pravila, skladnja i hrvatski tradicionalni korienski pravopis s osnovnim pravilom: piši za oči i čitaj za uho!

Dakako, zbog bezvoljnosti i obamrlosti službenih državnih tiela RH kada je u pitanju otvorena borba za očuvanje ljepote i bogatstva materinskoga im hrvatskog jezika, među ogorčenim Hrvatima zanimanje za najvidljiviju i najosebujniju značajku hrvatskoga jezika koje se ne možemo odreći ni zbog Haaga ni radi Bruselja – za hrvatski tvorbeni ili korienski pravopis – biva sve veće. Tako kada je nedavno na internetskim stranicama www.hrvatskauljudba.hr objavila moj "Sažet pristup hrvatskom tvorbenom pravopisu", to je pobudilo toliko zanimanje čitateljstva da sam zamoljen da taj svoj Sažet pristup hrvatskom korienskom pravopisu objavim još jednom razrađen u nekoliko nastavaka (lekcija) kako bi ga zainteresirani čitatelji mogli što lakše zapamtiti i naučiti pisati.

Ne radi se tu o nacionalizmu! Ne radi se tu o nikakvu strančarenju. Sjetimo se rieči našeg kardinala Franje Kuharića koji nije strančaril, već je govoril o pravu naroda da bude slobodan i učil nas domoljublju, jerbo jedna je domovina i da je treba čuvati i za nju se žrtvovati bez obzira tko je na vlasti.

I jedan je hrvatski jezik i trebamo ga čuvati i za nj se žrtvovati da nam ga nitko ne može poganiti i brisati. Zato bez obzira tko je na vlasti, pišimo hrvatskim korienskim pravopisom. Hrvatski korienski pravopis je naš hrvatski!

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (1)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Evo nam knjige od auktoru upućene „nepoznatom i provokativnom licu stare Dalmacije“.

Slijedimo ga.

DIDAKOVE PRIPOVIJESTI

I. Stručno-znanstveni simpozij

„o liku, djelovanju i djelu fra Didaka Buntića – oca Hercegovine i hercegovačkog Mojsija, prigodom obilježavanja 90. obljetnice spašavanja od gladi naroda u Hercegovini – održan je u petak 22. veljače 2007. s početkom u 12 sati u Gornjogradskoj vijećnici, Čirilometodska 5, u Zagrebu.“

Govorilo se o fra Didaku i vremenu u kojem je živio. Tako je spomenuto da jedna ulica u Zagrebu još od 1932. godine nosi njegovo ime. Fra Didak rođen je 9. listopada 1871. u mjestu Paoča kod Čitluka. Umro je 3. veljače 1922. u Čitluku u 51. godini života. Filozofiju i teologiju studirao je u Innsbrucku i Rimu. Bio je profesor književnosti. Jedna je od najutjecajnijih osoba u Hercegovini potkraj 19. i početkom 20. stoljeća.

„Prema fra Didakovo dvočlanoj metodi – 1. da je svatko u stanju drugoga naučiti ono što sam zna i 2. da se narod mora što više privući i priučiti na što življe sudjelovanje u radu prosvjete i vlastitog napretka, biljke koja niti raste niti cvjeta ako se ne zalijeva znojem i suzama, ali i

krvlju – provedeno je opismenjivanje Hercegovine.“

Posebno mu je vrijedna akcija spašavanja od gladi 17.000 hercegovačke djece. Godine 1917. prešelio ih je u Slavoniju.

II. Moj djed

„Stjepan Kunarac, jedan od svjedoka u korist fra Didakove kanonizacije, poput mnogih drugih svoj život zahvaljuje fra Didaku.“

Zavladala je suša. Došla je glad.

„U kući, govorio je, 'nije bilo ništa za jelo, ni sjemena ni kruha ni klenove kore od koje se kuhanjem dobivala kaša i mijesio poseban klenov kruh. Oko kuće sve je bilo pojedeno. Nije više bilo ni voća, ni

povrća, korijenja, koprive, ni zelene trave. Starci su klonuli, žene iznemogle, djeca naočigled umirala. Pomoći niotkud.“

„Oni moraju živjeti“, zapovijedio je fra Didak.

„Moj djed bio je jedan od tih siromaha kojeg je nevolja kao dijete, na put za mirisom priželjkivanog kruha, dovela do skuta fra Didaka.“

Fra Didak je shvatio da narod može ono što država ne može. Okupio je konvoj – 17 tisuća gladnih duša. Trebalo je sedam dana potucati se, dok se nije došlo u Slavoniju.

„Ja sam živ! – i to je moj govor o fra Didaku Buntiću i Slavoniji, riječi su što ih je pokojni djed često ponavljao.“

„To je bio sveti čovjek, fra Didak. Hodio je svijetom čineći samo dobro!“, dopunjavala je baka. „Bog se u njemu proslavio.“

III. Poklonstvo zemlji

„najjasnije se, paradoksalno, izražava u malim razmiricama oko međe, poglavito u velikim prijemorima koji se zovu još i agrarne reforme.“

Slavonija pamti jedne i druge, poglavito reforme.“

Sanacija ratnih šteta i nagrada ratnim pobjednicima! Slavonija 1918.

Dr. fra Andrija Nikić

Fra Didak Buntić

HRVATSKI I CRKVENI VELIKAN

Mostar, 2004.

PROF. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (2)

SAMIZDAT, Washington, 1988.
– str. 631

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

„U poglavlju 3. moje knjige Diplomatska i politička povijest Hrvatske, pod naslovom 'Ime Hrvat', znanstveno sam dokazao da su Hrvati bili poseban arijski narod, različit od Iranaca i Indijaca čija povijest zasijeca u arijsko i predarijsko doba, dakle u razdoblje oko 2.000 godina prije Krista i da im se tragovi gube u predpovijesti.“

Odnosno:

„Hrvati onih zemalja, povjesne Harahvaiti ili Harahvatish, ostavili su te zemlje, po prilici današnju Perziju, na prelomu 1. i 2. stoljeća poslije Krista i iza boravka na Azovskom i Crnom Moru od toga vremena pa do preloma 4. stoljeća stvorile ogromno zajedničko carstvo s Antima u zemljama današnje Ukrajine-Poljske-Rusije i okolnih zemljišta.“

Nakon pobjede Avara nad Antima, na prijelomu 6. stoljeća, Hrvati stvorile ogromno carstvo Velika Hrvatska s Hrvatima, kao glavnim gradom, današnjim Krakovom. Vladao Hrvata zvao se u staro doba „kral“.

Dominik Mandić dokazao je da je 753. Hrvatska bila kraljevina. Vladao Budimir te je godine pomazan i okrunjen za kralja Hrvata. Stranci su Trpimira I. zvali „kralj“, a on je svoju državu zvao „kraljevinom“.

„Ja dakle postavljam tezu da su se hrvatski vladari od Tanaisa (200. g. po Kr.) pa do 1918. nazivali kraljevima, dakle vladari u

Tanaisu, kasnije u Velikoj Hrvatskoj (isto i za dinastije Slavnika) do nestanka toga carstva oko 1.000 godine i u današnjoj Hrvatskoj od 625. dalje, dakle do 1918.“

Franački kralj Pipin Mali pomazan je za kralja tek nešto malo prije kralja Budimira (751.), kao prvi pomazani kralj u današnjoj Zapadnoj Europi.

„Ovo je možda daljnji dokaz da je Hrvatska bila kraljevina od davne davnine prije Tomislava i da su se vladari Hrvatske od iste te davnine nazivali kraljevima. Dakle, ti vladari su bili kraljevi još u Tanaisu, zatim u Velikoj Hrvatskoj, a zatim i u današnjoj Hrvatskoj od 625. g. dalje. Dakle: Kralj Hrvat, prvi vladar Hrvata na Jadranu, zatim kralj Porin, Budimir, Trpimir I. i dakako Tomislav i dalje.“

„A znamo, da se prvo krunjenje hrvatskog kralja po obredima Rimske Crkve odigralo 753. godine i da imamo oblik hrvatske krune iz prve polovice devetog stoljeća, za vrijeme kraljevanja kralja Trpimira I. (845.-863.)“

Navedene spoznaje posljedica su i nove znanosti koju su u hrvatsku povijest unijeli Stjepan Sakač, Dominik Mandić, pa naravno i Ivo Omrčanin.

Povijesne povelje kažu da je dotadanji kralj Tomislav, na Duvanjskom polju, 925. „proглаšen i okrunjen za hrvatskog kralja“, ali nigdje i nitko ne kaže da je Tomislav tek tada okrunjen za kralja. Tada je on zaista okrunjen za kralja, ali jednom bizantskom krunom.

Sabor održan 753. trajao je dvanaest dana. Na njemu je raspravljano i o podjeli države na tri velika područja (hrvatska kronika Methodos):

„Potom prema sadržaju povelja, koje bijahu pročitane pred narodom, napiše (kralj Budimir) povelje, podijeli oblasti i krajeve svoga kraljevstva i njihove medje i granice ovako: po toku rijeka, koje teku s planina i utječu u more prema jugo nazva Primorje; rijeke pak, koje teku s planina u sjevernom pravcu i utječu u veliku rijeku Dunav, nazva Surbija. Zatim podijeli Primorje u dvije oblasti: od mjesta Duvna, gdje je tada boravio kralj i održao se sabor, do Vinodola nazva Bijelom Hrvatskom, koja se naziva i Donjom Dalmacijom ... Isto tako od istoga mjesta Duvna do grada Bambalona, koji se sada zove Drač, nazva Crvenom Hrvatskom, koja se zove i Gornja Dalmacija ... I Surbiu, koja se zove Zagorje, podijeli u dvije oblasti: jednu od velike rijeke Drine u pravcu zapada do planine Borove, koju, naime, nazva Bosnom; drugu pak od iste rijeke Drine u pravcu istoka do Lipnja i Laba nazva Rašom.“

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (2)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

SIRENSKI ZOV BALKANA. NARODNO VIJEĆE SLOVENACA, HRVATA I SRBA U ZAGREBU (1918./1919.)

Zlatko Matijević, Hrvatski institut za povijest, Zagreb

„Autor je na temelju arhivskoga gradiva te relevantne znanstvene i publicističke literature rekonstruirao nastanak, djelovanje i nestanak NV SHS u Zagrebu tijekom posljednjih mjeseci postojanja Austro-Ugarske Monarhije, kratkotrajne Države SHS te prvih tjedana Kraljevstva SHS (ožujak 1918. – siječanj 1919.). Osnovna značajka NV SHS i njegove samoproglašene države bila je hotimična privremenost. Cilj NV SHS nije bilo samo rušenje Austro-Ugarske Monarhije i uspostava samostalne države izvan njezinih granica, nego žurno ujedinjenje Države SHS s Kraljevinom Srbijom i Kraljevinom Crnom Gorom te stvaranje šire južnoslavenske državne zajednice na jugoistoku Europe.“

Povoljno stanje za Centralne sile na europskim bojištima početkom 1918. godine uskoro se prometnulo u nadmoć Antante. Bližila se njena pobjeda.

„Nakon četiri godine ratovanja članice Antante nisu bile suglasne o tome tko je zapravo glavni neprijatelj. Za Italiju je to bila

Austro-Ugarska Monarhija, a za ostale savezničke zemlje – Francusku, Veliku Britaniju i Sjedinjene Američke Države – Njemačka. Niti jedna od njih nije kao svoj ratni cilj imala potpuno uništenje Monarhije kao suverene države. Drugim riječima, vodeći politički krugovi u državama Antante odnosili su se vrlo suzdržano prema planovima o rušenju Monarhije i stvaranju jugoslavenske državne zajednice od nekih njezinih dijelova.“

U svezi s tim, međutim, Vlada Kraljevine Srbije pripremila je dva rješenja:

1. odvojiti ona područja u kojima su obitavali „južnoslavenski narod“ (Hrvati, Sloveni i Srbi) i ujediniti ih sa Srbijom, ili
2. stvoriti Veliku Srbiju od svih dijelova Monarhije u kojima su Srbi, navodno, imali „izrazitu“ ili „pretežnu većinu“.

Na terenu pak sve glasnije su se počeli isticati zahtjevi za ujedinjenjem Hrvata, Slovenaca i Srba, „triju plemena jednoga naroda“, u zajedničku državu. Pritom, bez posebnog određenja na što se zbilja misli.

„Na čelo se akcije povezivanja stranaka, skupina i pojedinaca u banskoj Hrvatskoj stavila Starčevićeva stranka prava (milinovci), koja je zastupala jugoslavenski politički program.“

Uslijedio je sastanak 2. i 3. ožujka 1918. na kojem je donesena rezolucija. Sastanku nisu pribivali predstavnici vladajuće Hrvatsko-srpske koalicije i Hrvatske pučke seljačke stranke.

„Drugog dana zasjedanja donesena je rezolucija u kojoj se, između ostalog, kaže da je 'narod Srba, Hrvata i Slovenaca jedinstven narod' koji traži 'nezavisnost, ujedinjenje i slobodu u svojoj jedinstvenoj narodnoj državi'.“

Na sastanku predstavnika oporbenih stranaka iz banske Hrvatske, održanom u Zagrebu 23. kolovoza 1918., odlučeno je bilo pristupiti ustanovljenju zajedničkog predstavništva neodvisnih narodnih elemenata u Hrvatskoj i Slavoniji. Koje bi kao cjelina slabo svoje predstavnike u Narodno vijeće.

Dne 5. listopada 1918. Ante Pavelić (zubar) otvorio je konstituirajuću sjednicu NV SHS.

ERNST FISCHER I FRANZ MAREK: ŠTO JE LENJIN STVARNO REKAO (2)

„Minerva“, Subotica-Beograd, na i štetna igrarija.
1970 – str. 187

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

PARTIJA

„Ispred nas“, pisao je Lenjin, „uzdiže se u svoj svojoj moći neprijateljska tvrđava iz koje po nama pršte hici. Mi moramo ovu tvrđavu da zauzmemo na juriš, mi ćemo je zauzeti ako ujedinimo sve revolucionarne snage u jednoj partiji.“

U svakoj situaciji treba pronaći odlučujuću kariku kojom se može povući cijeli lanac.

„Iskra“, središnji sveruski list, počeo je izlaziti u prosincu 1900.

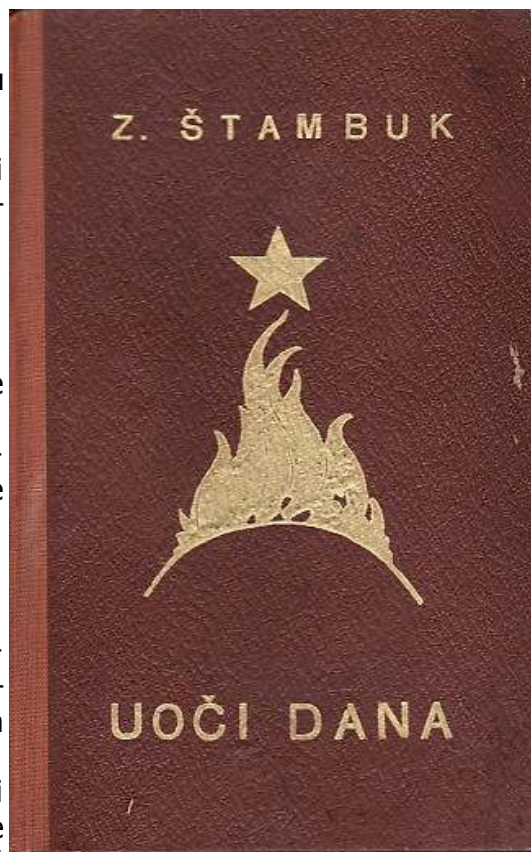
„Ovaj list trebalo je da bude ne samo kolektivni propagator i agitator, već i kolektivni organizator, jer se za njegovo izdavanje i širenje morala stvoriti čitava mreža poverljivih ljudi, 'stalna armija isprobanih boraca'.“

„Mi idemo, kao kompaktna grupa, strmim i teškim putem, držeći se čvrsto za ruke. Mi smo sa svih strana opkoljeni neprijateljima i moramo gotovo uvek ići pod njihovom vatrom. Mi smo se ujedinili, po slobodno donesenoj odluci, baš zato da se borimo protiv neprijatelja i da ne odstupamo u susednu močvaru, čiji su nas stanovnici od samog početka kuldili zbog toga što smo se izdvojili u posebnu grupu i izabrali put borbe, a ne put mirenja.“

Revolucionarna iskustva i organizacijsku sposobnost. U obzir dolaze samo profesionalni revolucionari. Demokratizam je samo praz-

„Jedini ozbiljni organizacioni princip za aktivne radnike našeg pokreta mora biti: najstroža konspiracija, najstroži izbor članova, spremanje profesionalnih revolucionara.“

Lenjin je 1904. napisao „Korak naprijed, dva koraka nazad“. Uz „Što da se radi“, to je ideološki i ustrojni temelj boljševizma.

„... Ja time izražavam potpuno jasno i tačno svoju želju, svoj zahtev da partija, kao avangarda klase, predstavlja nešto što organizovanje, da partija prima samo takve elemente koji garantuju bar minimum organizovanosti.“

„Partija je anangarda radničke klase, zbog čega se mora praviti razlike između onih koji pripadaju partiji i onih koji njoj se priključu-

ju od slučaja do slučaja;“

„Birokratizam versus demokratizam, to i jeste centralizam versus autonomizam, to i jeste organizacioni princip revolucionarne socijaldemokratije prema organizacionom principu oportunističke socijaldemokratije.“

„Za Lenjina je godine 1904. bilo važno da svoje ubeđenje da odlučnost i rešenost za borbu moraju realizovati objektivnu zakonitost društvenog razvoja, pretvori u organizaciju. Ne postoji nikakav automatski društveni razvoj, posle jednog koraka unapred mogu uslediti dva koraka unazad.“

„Proletarijat nema drugog oružja u borbi za vlast osim organizacije.“

„Prigovor zbog jakobinstva je Lenjin smatrao za čast, - pa je i on bio za strogo i centralistički rukovođenu partiju koja je sposobna da u teškim uslovima ilegalnosti povede velike mase u borbu.“

X. kongres boljševika, godine 1921., zabranio je stvaranje frakcija i skupina s vlastitim polazištem u okviru partije. Isto je vrijedilo i za članice Komunističke internacionale.

Treba, prvo, proučiti bit različite stajališta i, drugo, razvitak borbe u partiji.

„Mora se proučavati i jedno i drugo i bezuslovno zahtevati potpuno tačna, štampana dokumenta koja moraju biti svestrano proverena. Ko veruje u reč, taj je beznadežni idiot koji se može učutkati pokretom ruke.“

BAZALO (2)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

2.

Doista ga nije nitko nagonio, da se ženi.

Već je momak u godinama, u vojsci je bio samo kratko vrijeme, a onda se povratio posve tiho, mirno i niemo kao što je otišao, pa nije bilo ništa naravnije ni potrebnije nego da ga žene. Kata Maletina je prva došla na tu misao jer je ona planinka, pa je onda njezino i pravo i dužnost da misli i na to. Rekla je svom Maletu, što misli. On se je malko trznuo, uzpravio se, kapke široko razmaknuo i netremice je dulje šutke gledao kao da se je iznenadio. Uistini mu je sievnula odmah daljnja misao, pred kojom se je zaustavio i zamislio. Poslije odulje stanke reče na silu mirno:

- Veliš: ženiti ga?!

- Nemamo što čekati - odgovori mu žena.

- A nu --- Tako i est. Nego --- Ja ne znam - govorio je Maleta kao da veoma mučno i oprezno nastoji, kako bi govorio baš sve ono, što ne želi govoriti, samo da ne reče, što misli.

- Ženiti ga, veliš?!

- Što bi drugo s unakom momčinom?!

- Est to, nego ---

- Nude, nude!

- Vidiš ga, kakav je ---

- Est to --- Nije ka drugi momci.

- E. I ne će znati ženu zauzdati, pa ćemo se podiliti - reče Maleta skoro šaptom, a na titrajima mu se je glasa osjećala strava i bol pod pritiskom te misli. - To ti je uno ---

- Pa znaš: est un čudan, al je duševan, pa ne će - odgovori Kata, al ne baš posve sigurno i uvjerljivo.

- Ne bi un, al oće vrag i žensko.

- Dovest ćemo za nj pravu divojku iz prave kuće, pa ne će ni una. Za nj će svaka poći ka u raj.

- A nu - odvrati Maleta, popuštajući pred ženinim razlozima. - I ne moremo, man ga ženiti. Nego, moraš divaniti s Matijom i Jocanom prije neg što njemu spomenemo.

- Već je to gotovo! - odgovori Kata kao iz puške i veselo, no odmah se nekako lecne, brzo metne ruku na usta i skoro prošapće: - I nek ti ne bude ža, što sam najprije divanila s Matijom, al morala sam. E l' mu mate il nije? Morala sam.

- A da, man tako - odgovori on mirno. - I dobro si učinila, jer kako bi mimo matere mu? --- A što veli Matija?

- Znaš i sam, što more reći! --- Ne moremo ga puštati, da tud buče ka bakovita junčina.

- To mu zna i mate, pa što bi, man ga ženiti.

- Est to, nego ---

- Nude, nude!

- Moramo reći didu Perjasu. Ne moremo brež njega. Est uno: mi smo i podiljeni i ja sam gospodar naše zadruge, a did Perjas svoje, al je un vindar još vaik starešina svi naši zadruga ---

- E, e. Un je Kresojića starešina - potvrđuje Kata bez promišljanja i mucanja. - I ja sam mam pomislila, da moramo s njim o tom --- I tako --- -- uprav, da un i reče Ivanu ---

- A koju si odumila zvati? - upita Maleta umjesto odgovora.

- Ti je ne poznaš, al joj znaš rod i soj, pa me ne 'š psovati - govorila je

Kata oprezno i polako, izbjegavajući nagli i izravni odgovor, dok ga pripremi. - Pravo j' čeljade i od zdrave krvi i kosti. Moga bi sa svakim iz njirove kuće razbijati pećine, a jope ne znaš, esu li lipši il poštniji.

- Nude, nude?!

- Ako si ti za to, ja mislim - reče Kata, zastade, pa poslije kratke stanke nastavi: - Eto: ne moreš ni bolje ni zamisliti!

- Da čujem! Progovori već ednom! - reče Maleta nestrpljivo.

- Ti znaš Peršiče?!

- Ima i' mnogo.

- Viduku Peršića, što mu je kuća uprav pod Resnikom?!

- E.

- Uz ognjište mu je cura ka vila. Kaja joj je ime.

- I misliš nju zvati za Ivana?!

- Na moj račun, nema bolje za našu kuću.

- A ako j' momak baci je oko na koju još bolju? - reče Maleta očito u šali.

- Ne poznam tu Kaju, al od roda est, ako Ivan nije naša još bolju i za sebe pogodniju.

- Nije un na to još ni pomislile!

Sam je Maleta rekao didu Perjasu svoju i ženinu nakanu, da Ivana ženi.

Ta je viest Perjasa dvostruko obradovala: prije svega je bio neobično razveseljen Maletinom pažnjom. Bilo je didu posve naravno, da ga svi smatraju starješinom i gospodarom svih Kresojića, al je ipak bilo ugodno doživjeti, da se prema tome i ostali vladaju, kad se radi o krupnijim događajima u životu Kresojića velike obitelji. Maleta je bio veoma oprezan i pažljiv, pa je didu rekao,

da bi on i žena bili za to, da Ivana žene, a i Ivanova je majka Matija sporazumna kao i otčuh Jocan, no sve ovisi o tom, da li je za to i did Perjas. Starcu se je od veselja razširilo lice i oči se upalile mladenačkim žarom i zbog te pažnje i zbog same vesti, pa reče sav za-nešen:

- Uprav vas je, sinko, sam naš Sve-mogući naveje na te misli! I ja sam već sve smišljao, da vam to rečem, jer vidim, da se š njim nema više što čekati. Godine prolaze, un stari, a poslenika i dice triba, vala Bogu, ka duši raja nebeskog!

- Nego, striče Pere, očeš li ti reći strini Barici il da joj idem ja kaza-ti i pitati je, što ona veli na to?!

- Ti, ti, rankane! Ajde joj ti reci i pitaj je. Bit će mojoj staroj drago, kad čuje, kako je pitaš i za to! - govorio je Perjas i zadovoljno se smijuljio. - Nego, ne divaniš, na koju je nevista Kata bacila oko?

- Una veli, striče Pere, da bi Kaju Viduke Peršića. Ja cure ne poznaj, al joj znam rod i soj ka i ti, pa znaš, da unda ne more ni una bit man unaka, kakva joj je krv. Ne more se u sokolovu gnizdu izleći vrana - e l' ovako?!

- A nu! dobro divaniš. Ja joj poznaj ćaću ka i tebe, al diteta mu ne znam --- Al ni ne triba, kad znam, čija je.

- Očeš li ti, unda, striče Pere, divaniti Ivanu?

- Ja se ne branim. Ako ti ne ćeš ---

- Bolje j', da ti ujme svih nas. Ja ću divaniti još sa strinom Baricom, a ti unda s Ivanom, pa da ne zatežemo, kad smo odlučili.

- I ja tako mislim - odgovori Perjas. - Kakav je danas, unaki je, od kad ga ja pamtim, a taki će i ostariti, dok ga krpica bude tekla, pa nemamo što čekati.

Ivan je bio s majkom sve dok ga ne upisaše u školu. Tad je jednog jesenskog dana okrenuo preko Obse-nice Nad Vodu, umjesto preko Krušnice u Egeljac. Ušao je posve sigurno i odrešito u kuću strica Malete, pozdravio ukućane, izprtio torbicu s knjigama, objesio na klin i sjeo kraj vatre kao da je jutros otalen ustao. U kući je našao strinu Katu i nekoliko djece iz ostalih kuća, koja su se sjatila oko njega kao na čudo, jer ga već dugo nisu vidjela.

- Rano, kako su svi kod kuće? Esu li svi na nogami? - pitala ga je strina.

- Dobro su svi. Zdravi su - odgovori on mirno.

- Već vas dugo nije nikog bilo kod naši kuća - govorila je strina, obilazeći najnaravnije pitanje, po što su ga poslali. Nije htjela, da udari momčića među oči tim pitanjem.

- Tako - odgovori on. - Svak se zabavi je svojim poslom.

- I blago vam je zdravo?

- Est, vala Bogu.

- A tebe dali u školu?!

- A nu! Ja im nisam kriv - odgovori on kao kakav starac.

- Uprav i est lipo, da ideš u školu!

- Tako veli i moja majka!

- E, e! Lipo j' to i pametno - govorila je strina Kata, očekujući, da će momčić reći po što su ga poslali, jer je već sunce bilo poprilično zavagnulo na zapad. Ona baci pogled na sunčevu zraku, koja je padala u kuhinju kroz neku pukotinu na zabatu, pa reče: Uprav će i noć brzo, a tebi, rano, daleko kući --- Nego, moga bi kod nas noćiti.

- Nisam ja ni kanije u Egeljac - odreza mali posve samosviestno. I što ću tamo?!

- A po što te j' rano, majka poslala? - upita Kata, jer je držala da

sad može bez uvrede postaviti to pitanje.

- Sam, sam ja doša - odgovori Ivan.

- E, e: znam i ja, da si sam doša, s ovom drugom našom dicom, al su te po ništo poslali, e l' nu?!

- Ne, ne! - uzprotivi se on odlučno.

- Ja sam doša, a nisu me poslali ---

Tako je on došao prvi put. Sutradan je pošao u školu i opet se vratio Nad Vodu.

- Znaš, strina, tu mi je lipše - pentao je on, želeći nekako raztumačiti svoj postupak, dok je uistini smišljao, kako je to najsigurniji put, da uobće izostane iz škole. Bojao se ići kući, k materi i otčuhu, jer je osjećao, da njima ne bi mogao lako izmaknuti, kao što će to moći ovdje, kod strica. Prve su nedjelje poslije njegova dolazka raztumačili kod crkve zabrinutoj Matiji, da je djetetu bliže ići u školu iz Nad Vode nego iz Egeljca, a i tako je njegova kuća, pa je onda svejedno, da li ga opremaju iz ove ili iz one kuće, što se tiče brige, a djetetu je lakše ovako, pa - zašto ne bi bilo ovako?! Tako je to pitanje za neko vrijeme riješeno.

Ivan je pokazivao posve neobična svojstva, a napose je bilo napadno, kako je brzo pamtio što bi čuo u školi od učitelja il od župnika. Dovoljno mu je bilo, da jednom nešto čuje, pa da bez pogreške zapamti sve i jednu riječ, bez ikakova obzira, da li je razumio o čemu se radi il je samo ponavljao rieči kao jeka. Nije bilo pažljivijeg đaka od njega, ali ujedno - nije htio učiti ni čitati ni pisati. Nije bilo moguće izvući iz njega odgovora, zašto to tako čini, al ujedno nije bilo moguće nagnati ga ni kaznama ni darovima ni molbama, da radi drugačije. Kako je bio pažljiv u školi, isto je tako, i još više, pazio na svaku plovonovu riječ u crkvi i sve pamtio, kao da

urezuje u mozak. Poslije mise se je redovno zadržavao u blizini dida Perjasa i slušao razgovor mudrih staraca, koji su se s njim sastajali. Kad bi ga predmet razgovora zanimao, napeo bi ušesa kao luk i upijao svaku riječ.

Tri je godine tako išao vazda u prvi razred, a da nije ni za jednu jedinu crtu napredovao u pisanju, dok je znao napamet sve, što je učitelj govorio u školi kroz to vrijeme u svim razredima, jer su sva djeca bila u isto vrijeme u jednoj prostoriji. Dok bi se učitelj bavio s jednim razredom, drugima bi zadao da što pišu, računaju il bi ih poslao u školski vrt da kopaju il da se igraju. Tako je Ivan pratio predavanja svih razreda, a da nije učio zadaća ni jednog. Kad mu se je učinilo, da je naučio već sve, što đaci mogu naučiti, jednostavno je izostao. Stricu je Maleti rekao, da više nema po što ići u školu, jer da je sve naučio.

- A nisi naučije, moj junače, ni čitati ni pisati! - odgovori mu stric. To nije lipo. Esi vidi je drugi naši dičaka, kako uče?!

- Niko treba ovo, niko uno! - odgovori on mirno. - Meni to ne treba.

- Bit će ti ža, kad narasteš! Esi vidi je, kako Martin uči?!

- E l' Bilać?

- E, e: Bilać!

- Neka uči, kad mu triba. Meni to ne triba.

Uzalud su bile sve opomene i sva svjetovanja. Nije se dao ganuti sa svog stanovišta, koje je zauzeo sviestno kao najstaloženiji mudrac i uporno kao mazga. Kad mu je brat Martin svršio pučku školu i kao najbolji učenik poslan u vojničke srednje škole, Ivan se malko lecne i zamisli, no ni tad ne požali svog postupka.

- Moga si i ti ovako, da si bije za što! - rekla mu je priekorno majka Matija, brišući suze radosnice za sinom, koji je krenio, po njezinom najdubljem uvjerenju - po generaciji!

- Nije mi pisano u zvezdama! - odgovorio je mali mudrac kao s oštice nabrušena noža.

- Tu ćeš se pribijati na ovoj našoj jadnoj prljuzi ka zmija na trnu, misto, da pašeš carsku sablju i da sidiš caru uz kolino! - brojila je majka, ne znajući više, da li je veselija zbog Martinove sreće il žalostnija zbog Ivanove nesreće. A samo je tako posve jasno i određeno gledala budućnost svojih sinova.

- Što bi, jedna, kukavni car od nas toliki, da mu svi sidemo uz kolino?

- odgovorio je Ivan vragoljasto i ne krijući poruge, no odmah se uozbilji, časak zamukne, a onda nastavi nešto povišenim glasom: - I kako bi ti reka?! - Ovaj: i nije svaki rođen da bude tuđi najmenik!

- Bog bije s tobom i Sveti naš Rok! - reče Matija i izrogači oči od čuda.

- Uprav ti nisi na svoj šesti, Bog mi te obćuva i Blažena naša Gospal!

- Carski službenik i general j' tebi najmenik?!

- Znaš, kako j'?! - odgovori Ivan kao da bi gutnuo vode: Car daje svojim najmenicim u ruke sabljicu i puščicu, a mi graničari svojim turnemo u ruke sikiru i motiku. Samo ti je ta razlika!

- Samo ti tako, mudračie!

- Nikako drugačije.

Odkad je izostao iz škole, bio je vazda kod kuća Kresojića, te se je posve uživio i srastao s ukućanima. Matiji je bilo žao, što joj se je oduđio, jer ga je voljela, a i jer bi joj bio veoma koristan u gospodarstvu, no nije mogla opravdano pri-

govoriti u njegovom postupku i to tim manje, što je on sam, posve samostalno, odlučio, da više ne bude u otčuhovoj kući. Zabavila se je svojim poslovima, s kućom i djetcom, koju je imala s Jocanom, pa je za Ivana ostajalo samo mnogo misli i uzdaha. Ipak, uglavnom, Matija nije bila zbog Ivana zabrinuta, a kamoli tužna, jer nije imala za to povoda. On je bio vriedan momčić, svakako pametniji od svojih vršnjaka, uz dobro ognjište na dosta zemlje, pa se nije trebala za njega bojati, al joj je bilo teško, što nije pod nadzorom njezine ljubavi i pažnje. Inače ništa.

Kad bi preko ljeta došao Martin na školske praznike Matija bi nastojala, da i Ivan bude kod nje barem svake nedjelje, a isto je s jednakom pažnjom i razumijevanjem dopuštala, da njezin "kadet" tako je zvala Martina i ona i drugi! - bude na Nad Vodom barem jednom na tjedan. Ivan se je nerado odzivao na majčine pozive i vazda je nastojao naći bilo kakav izgovor, dok je Martin nastojao, da bude što dulje i što češće Nad Vodom, pretvarajući se, da vjeruje, da tim izvršuje majčinu želju.

Donekle je - i samo u malom dielku - isti uzrok ovog različitog držanja tih malih momčića: osjećali su, krv im je šaptala i razbor neprekidno držao pred očima uvjerenje kao razvijenu zastavu da su oni samo Nad Vodom kod svoje kuće, bez ikakva obzira, gdje im je majka. Zemlja i ognjište su jače i od majke! To je bio i najači i jedni razlog, koji je ravnao i određivao držanje malog kadeta, dok je Ivanovim upravljala još i želja, da bude što dalje od majke, kad je blizu i kadet, jer je onda svaki čas morao slušati ukore, što nije htio ići u školu, pa da bude danas i on - kadet! Ta su ga majčina predbaciva-

nja smetala i vriedala. Nije osjećao krivnje, koja bi - po njegovom shvaćanju tog pitanja - majku opravdano gonila na vječno žaljenje, koje on osjeća kao najobičnije i posve nepotrebno bockanje i karanje. U njemu se budio i još jedan, posve novi osjećaj, koji je rastao onako, kako je njegov brat Martin napredovao u vojničkim školama: počela se je buditi u njemu zavist! Bilo bi teško reći, da li je malo pomalo počimao žaliti, što nije i on pošao istim putom, ili, što je brat tuda krenuo. Razlika je pretanka, a da bi je bio on mogao razraditi i valjano uočiti, pa se nije ni gubio u takvim razmatranjima. Jednostavno je osjećao, da brata ne voli baš s toga, što je - kadet! To je ujedno bio prvi osjećaj na kom se je posve svjestno uhvatio, kog je odmah smatrao grijehom. Smetala ga je ta spoznaja i nastojao je, da dušu očisti i da se prema bratu vlada bratski, toplo i ljubazno, kako bratu dolikuje. Vanjski bi ga izgled još bio i mogao zadovoljiti, jer je sve

bilo tako, da ne upućeni nisu mogli primietiti ni sjenke žalbe i nerazpoloženja, al je Ivan osjećao, da se u svojoj duši nije nimalo promienio, već da pada sve dublje i dublje. Borio se je s tim osjećajima od prvog časa, kad ih je svjestno našao u svojoj nutrinji.

Brat mu je Martin češće htio pripoviedati o svom životu i radu u "tuđem svitu", no to njega nije zanimalo i nije htio slušati. Brzo bi i vješto preskočio na drugi razgovor il' bi, najčešće, šutio i nenapadno se udaljio. Šutnja i samoća su bile njegove najmilije drugarice života, a osim neobičnog pamćenja imao je još jedno čudno svojstvo i više posve neobičnih navika: imao je znatno razvijeniji njuh nego to ljudi redovno imaju, a češće su ga uhvatili drugovi kod blaga. kako razgovara s pticama, pa i sa zmijama otrovnicama, a da mu se nije nikada ništa zla dogodilo. Što je razgovarao s travama i drvećem, smatrali su običnim aćanjem i prenemaganjem, dokgod ne izraste sa

svim svojim sposobnostima i odlikama.

Već je izmalena naučio, da bude oprezan pred drugovima, a pogotovo pred starijim ljudima, jer je znao, da se svakoj njegovoj opazci i izjavi, koju ne razumiju, podrugljivo smiju i rugaju. Nije trebalo njegovoj bistrini mnogo pa da opazi, da je on veoma različan od drugih. Ta ga je spoznaja gonila na samoću i povlačenje između ljudi. Nije se usuđivao govoriti o onom, što bi mislio i osjećao, jer je vazda očekivao, da će prasnuti u smieh, koji ga slušaju. Postao je posve nesiguran, jer nije znao, što misle drugi, a napose, da li misle kao i on o pitanju, koje njega zanima i o kom bi baš želio s njima razgovarati. Dok je bio još dječak, nije bio sposoban, da prosudi, u čemu je razlika između njegova načina mišljenja, osjećanja i prosuđivanja i onog, ostalih ljudi, ali je vidio, da postoji. Osjetio je tu razliku na porugama i smiehu, kojim je bio često izvrnut.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (2)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...On samo leti na osjećajima na krilima svoje duše, koja je prepuna slutnja nepoznate sreće i bezkrajnog blaženstva. On ne zna, zašto ide na Sveto Brdo; nije ni od koga nikad čuo, što je i kako je gore, niti zna, što se odozgo vidi. Ništa on nije znao, - osim - da mora, mora i mora izići na taj najviši vrh, kojega su ikad vidjele njegove oči, a kog su narodna usta kroz stoljeća patnja, nadanja, stradanja, ljubavi i molitava ovila pričama vječnosti i svetosti---

...Sve je drugačije: ljepše i čarobnije, kad se promatra iz ove visine, iz predvorja nebeskih ljepota i čudesa, sa naše velebne planine --- Naš Sveti Rok,

na priliku, čudo je ljepote, milja i čistoće, kad ga Ivan promatra sad iz ove visine, s ovih nebeskih proplanaka, a kad je dolje, onda svaki čas zagazi u blato, svakog mu trena udare u nos teški, kiseli mirisi neuređenih đubrišta i ustajalih lokava --- A ovdaleni vidi dolje - samo zelenilo, samo bjelinu, samo ljepote, da ti duša poigrava od veselja i zanosa ---

--- Zašto, onda, ne bi i sunce bilo drugačije, kad ga promatraš s tog visokog stolčića, na kom je naš Svemogući, nego kad ga gledaš iz one žabokrečine?!

...Sveto Brdo je bilo okićeno tom velebnom građevinom kao svetačkom kruhom

Čim se je Ivan više odmicao, tim je slika bivala divnija: ljudsko tielo na uzgoru, veličanstveno, uzpravno, s razširenim rukama kao da blagoslivlje. Gledano iz daljine to je slika križa, no to je ovdje, na ovom svetom gorju veličanstven hram Božji svih vjera, svih pobožnosti, svih zavjeta, svih čestitih sinova, koji se na sve strane oko Velebita spustiše i ostadoše, da u znoju i krvi, u sreći i nesreći, u pobjedama i porazima, u slavama i tugama nose dušu i ponos, vjeru i snagu celog svog naroda.

To je zavjetni hram Vjera, Ponosa i Slobode, na vidiku Hrvatstvu sa sve četiri strane svijeta kao blagoslov i kopnu i moru narodu i svemu živom na zemlji i pod zemljom i u zraku i u vodi ---

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

„I SMO HRVATI I RADIMO ZA SVOJE“

S vjerom u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i sa ljubavi prema svome narodu, a bez novčanih naknada, sponzora ili nekih većih priznanja, moja supruga Jagica i ja proizveli smo posljednjih 30 godina više od 250 dokumentarno-povijesnih filmova, televizijskih emisija, priloga i TV intervjuova na hrvatskom i engleskom jeziku u hrvatskim zajednicama diljem Sjedinjenih Američkih Država i Kanade.

Svojom marljivošću, kršćanski orijentiranim programima koji su hrvatski i obiteljski usmjereni, moja supruga Jagica nudili smo zajednici ono što na drugim programima nisu mogli vidjeti. I oni ostaju za povijest! Ostaju video zapisani.

Vrijedno ih je vidjeti, spomenuti i sjećati se tih događaja i to su jedini događaji koji su profesionalno i veoma kvalitetno zabilježeni filmskom i TV kamerom u riječi i slici u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima! Mi smo Hrvati i radimo za svoje. Da smo bilo koje nacionalnosti radili bi istu stvar za tu nacionalnost. To je Božja ljubav!

Iskreno se molimo i nadamo od sveg srca da će domovinski i iseljeni Hrvati pokazati više zanimanja, pozornosti saznanja o ovim dokumentarno-povijesnim filmovima, TV emisijama, priložima i TV intervjuima, jer oni govore o nama iseljenim Hrvatima. Kako smo živjeli, zašto tako puno volimo Hrvatsku, zašto smo tako nesebično radili, nesebično od sebe davali, nikada nismo tražili ništa za uzvrat.

Stvarali smo za domovinu, ostavljali tragove, prenosili generacijama koje dolaze iza nas. Znali smo vjerovati da takve stvarnosti zaista nikada ne mogu propasti, one možda mogu kasniti, ali ne mogu propasti, jer stvarnosti u kojima snaga duha i snaga ljubavi koja nije sebična, jesu zajedno, one zaista ostaju zauvijek!

Zvonko i Jagica Ranogajec

P.S.

Na ovoj YouTube internet adresi nalaze se deset (10) naših priloga koji svjedoče istinu o čemu smo ovdje govorili:

The Croatian perspective TV
zranogajec1

DRAGI MOJ BRATE U KRISTU, GOSP. DRAGUN!

28.5.2009.

Srdačan pozdrav. Pročitao sam danas ujutro vaše "Prosvjedno pismo", u svezi s člankom gospodina Marinka Čulića "OPSADA HRŠAKOVE KUĆE-BIJEDA HRVATSKE DESNICE".

Dragi moj brate u Kristu, gosp. Dragun, vaš odgovor gospodinu Marin-

ku Čuliću potpuno je u skladu s Božjom riječi. Molim vas pročitajte još jednom Božje riječi našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista (koje sam vam poslao da pročitate na "Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata,"), koje nas uče kako da se ponašamo s onima koji nas kleveću:

"Vladajte se lijepo među poganima da bi u onome u čemu vas sada kleveću kao zločince, zbog vaših dobrih djela. kad ih promatraju, pomno hvalili Boga 'na dan pohođenja!'" (1 Petrova 2,12)

Vaš brat u Kristu,

Zvonko B. Ranogajec

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (25)

Mieczysław Malinski

UGLEDA POVOJE GDJE LEŽE

Iz godine u godinu dolazimo sa ženama na grob, susrećemo mladića zaogrnutu bijelom haljom gdje sjedi na otkotrljanom kamenu, ulazimo u grob s Petrom i Ivanom, gledamo povoje i ubrus, tražimo s Marijom Magdalenom njegovo tijelo i susre-

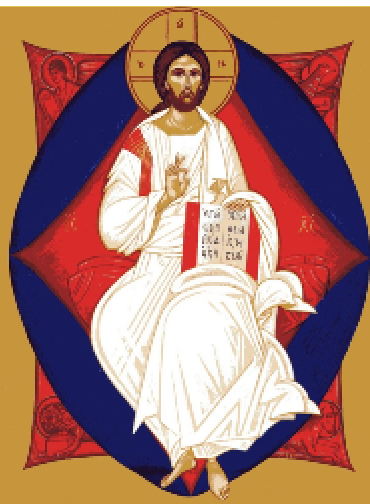
ćemo Isusa u vrtu misleći u prvi mah da je vrtlar. Tek kad nas pozove našim imenom, otkrivamo da je to on, naš Učitelj i Prijatelj, najveći na svijetu, i vraćamo se kući sretni i presenećeni istovremeno, u nedoumici, je li to san, i ne shvaćajući što sve to znači.

Iz godine u godinu zatajujemo Isu-

sa, strašnije od Petra. Iz godine u godinu ostavljamo ga na cjedilu kao učenici u Getsemaniju.

Iz godine u godinu tražimo ga u grobu kao žene, pokušavamo shvatiti što to znači: trpjeti, biti raspet i od mrtvih uskrsnuti – što to znači za Isusa i za svakog od nas.

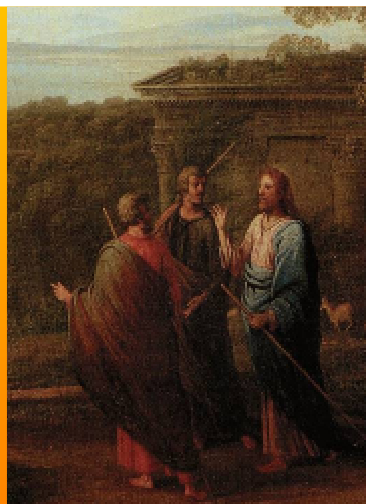
Uskrs, Iv 20, 1-9

III^a USKRSNA NEDJELJA

GODINA B

Luka 24, 35-48

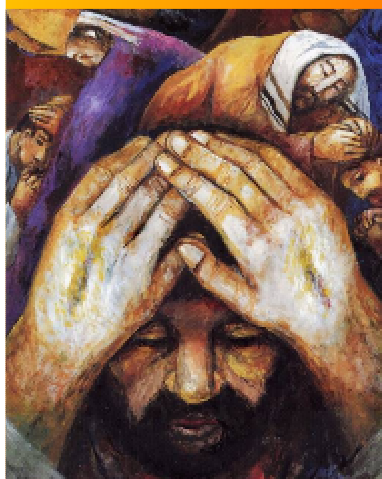
U ono vrijeme:
Učenici su
pripovijedali što
se dogodilo na
putu

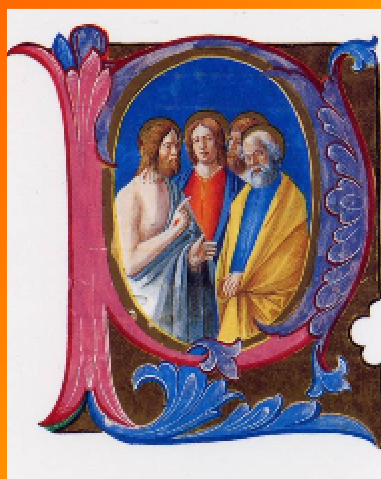
i kako ga prepoznaše u lomljenju
kruha.

Dok su oni o tom razgovarali, stane Isus
posred njih i reče im: "Mir vama!"

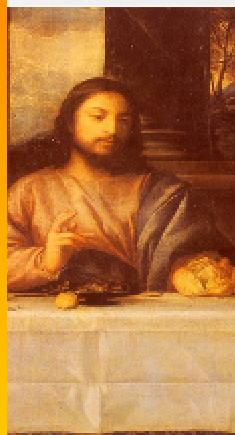
Oni, zbunjeni i
prestrašeni,
pomisliše da
vide duha. Reče
im Isus:

"Zašto se
prepadoste?
Zašto vam
sumnje
obuzimaju
srce?
Pogledajte ruke
moje i noge! Ta
ja sam!

Opipajte me i vidite jer duh tijela ni
kostiju nema kao što vidite da ja imam."
Rekavši to, pokaza im ruke i noge.

I dok oni od radosti
još nisu vjerovali,
nego se čudom
čudili, on im reče:
"Imate li ovdje što za
jelo?"

Oni mu pruže komad pečene ribe. On uzme i pred njima pojede. Nato im reče:

treba da se ispuni sve što je u Mojsijevu Zakonu, u Prorocima i Psalmima o meni napisano."

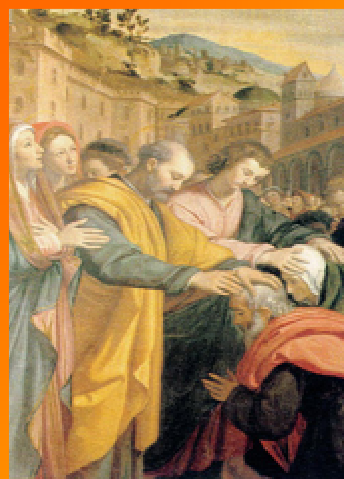
"To je ono što sam vam govorio dok sam još bio s vama:

Tada im otvori pamet da razumiju Pisma te im reče: "Ovako je pisano:

'Krist će trpjeti i treći dan ustati od mrtvih,

i u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima

počevši od Jeruzalema.'

Vi ste tomu svjedoci. I evo, ja šaljem na vas Obećanje Oca svojega. Ostanite zato u gradu dok se ne obučete u Silu odozgor."

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
 Ivekovićeve 8 51000 RIJEKA
 Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697
 E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

DOĐE MARIJA MAGDALENA NA GROB

Da li znaš, kad je Isus za te uskrsnuo? Kad si ga to tražio – kao Marija Magdalena? Kad si čekao – kao apostoli na Tiberijadskom jezeru? Kad je s tobom išao – kao s dvojicom učenika na putu u Emaus? Kad si mu se poklonio – kao Toma, koji mu reče: „Gospodin moj i Bog moj?” Kad si krenuo u Damask – kao Pavao, koji je začuo njegov glas: „Zašto me progoniš?” Kad te to upitao kao ono Petra: „Ljubiš li me?”

Da li znaš. Kad je Isus za te uskrsnuo?

Uskrs, Iv 20, 1-9

VIDJE I POVJEROVA

Da Isus nije uskrsnuo, tada bi dvojica učenika koji su se uputili u Emaus, stigli do gostionice, večerali, odspavali, ujutro stigli kući i nastavili uzgajati cvijeće i povrće. Da Isus nije uskrsnuo, tada bi učenici koji su bili s njim na posljednjoj večeri, ostali još koji dan iza zatvorenih vrata, dok se ne stiša uzbuđenje oko Isusove smrti, a onda bi se vratili u Galileju i do kraja svog života ribarili na Genezaretskom jezeru. Da Isus nije uskrsnuo, tad bi ga negdašnji hromi i gubavi, koje je on ozdravio, još neko vrijeme spominjali. Tako i mladić iz Naina, kojega je s mrtvačkih nosila vratilo u život. I oni kojima je priredio čudesnu gozbu od pet kruščića i dvije

ribice. Neko bi vrijeme Galilejom i Judejom kolala priča o dobrom učitelju iz Nazareta. Dok sve ne bi palo u zaborav. Da Isus nije uskrsnuo, potonuo bi u vrtlogu povijesti. Ne bi napisali evanđelje ni Matej, ni Marko, ni Luka, ni Ivan i ne bi bilo Pavla. Ne bi bilo Crkve.

On je za Crkvu uskrsnuo. Da ona u nj vjeruje. U njegov novi život. U njegovu pobjedu nad smrću. U njegov mir. U njegovu radost.

On je za nas uskrsnuo. Da ga ispovijedamo, da mu se obratimo, da u njemu imamo uzdanje. U njemu, našem Gospodinu i Bratu, s kojim idemo u susret vlastitom uskrsnuću.

Uskrs, Iv 20, 1-9

LITANIJE NAŠEG OCA NEBESKOG (2)

fra Petar Filić

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, usliši nas Gospodine

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, smiluj nam se.

Iz ljubavi si nas stvorio na sliku i priliku svoju

I dao si nam sve što je za spasenje potrebno.

POMOLIMO SE

fra Petar Filić

Svemogući Vječni Gospodine Bože Oče naš, mi Ti se skrušenim i poniznim srcem zaufano molimo radi Tvoje neizmjerne Očinske dobrote u ime Sina Tvoga premiloga, Gospodina našeg Isusa Krista, da nam kao predobri naš Otac, dadeš sve što nam je potrebno za dušu i tijelo, pa da bi po tome mogli uvijek, svagdje u sve-

mu Tvoju svetu, veličanstvenu, predobru, preljubaznu, brižljivu i svemožnu volju vršiti, u duhu i istini Te ljubiti i poslije smrti k Tebi u Nebo doći, gdje Ti sa Sinom svojim i Duhom Svetim živíš i kraljuješ – Bog po sve vijeke vjekova, Amen.

BOG NE POSTOJI. POSTOJI SAMO TITO!

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Ibro, malo kasnim.

Ibrahim: Ne brinite. G. Ustrajnić čuva Vam mjesto.

A: Mnogo svijeta. Veliko zanimanje. Nisam znao da je toliko ustaša u Zagreb.

Ibrahim: Svaki drugi je naš.

A: Dođoše?

Ibrahim: Kako i ne bi, kad imamo posebna gosta.

A: Švedski humaniste tvrde „Vjerojatno nema Boga“.

Ibrahim: Ne govore oni. Netko drugi.

A: U tome je dakle tajna.

Ibrahim: Jahnako.

A: U posebnom gostu?

Ibrahim: Uskrsnuo Jakov Blažević.

A: Tražeći crvenu nit?

Ibrahim: Ne znam, ali čudne se stvari zbivaju. Tko bi rekao.

* * *

Jakov Blažević: Nema Boga!

Voditelj: Baš ga nema?

Jakov Blažević: Nema. Postoji samo On. Tito. Sve je od njega. I nakon Tita Tito.

Voditelj: Ne vidi ga se!

Jakov Blažević: Vidi, vidi. Itekako. Ide iz tijela u tijelo. Malo je Josip Manolić, malo je Ivan Fumić, malo je Stjepan Hršak, malo Stjepan Mesić ...

Voditelj: Ne će biti. Stjepan Mesić je naš.

Jakov Blažević: Ni govora.

Voditelj: Ozbiljno.

Jakov Blažević: Stipa je uvijek bio naš. Samo se igra s vama ustašama. Malo zapjeva „Juru i Bobana“, a vi odmah pomislite da je vaš.

Voditelj: Onda je Tito Bog i batina.

Jakov Blažević: Tito je Bog, a Stipa je batina.

Voditelj: Strašno!

Jakov Blažević: Ne bojte se. Samo sam se šalio, To sam ja. Ja, Zdravko. Zdravko Tomac.

Voditelj: Nevjerojatno. Izgledali ste mi kao pra-

Kupite na vrijeme ovu knjigu čekajući novu preobrazbu Zdravka Tomca

vi Jakov Blažević.

Zdravko Tomac: Takav sam. Kad zatreba. No, sad više nisam, Vjerujem u Boga i molim se bl. Abjziju Stepincu. Osim ako ... Ne daj Bože!

* * *

A: Doviđenja g. Antica. Moram u uredništvo. Trebam napisati članak o obraćenju i preobraćenju Zdravka Tomca. Ta čudna crvena nit! Uvijek nam se plete pod nogama.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navрати. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

TORTA OD ORAHA

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

8 jaja, 18 dag šećera,
18 dag mljevenih oraha,
1 žličica mljevene kave,
2 rebra čokolade i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

6 žumanjaka, 20 dag šećera,
2 žlice oštrog brašna,
4 žlice šećera,
2 dl kuhane crne kave i
15 dag maslaca.

Izrada:

Izrada biskvita: Od 8 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg. Izraditi mikserom 8 žumanjaka i 18 dag šećera. Dodati 2 rebra otopljene čokolade, 1 žličicu mljevene kave i 1/2 praška za pecivo, te mikserom izmiješati. Kuhačom ili žlicom umiješati 18 dag mljevenih oraha i na kraju čvrsti snijeg od 8 bjelanjaka. Može se peći u okruglom kalupu ili tepsiji obloženom folijom, pomašćenom i pobrašnjenom u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 25-30 minuta.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada nadjeva: Mikserom izraditi 6 žumanjaka i 20 dag šećera. Dodati 2 žlice oštrog brašna. Izmiješati mikserom. Pržiti 4 žlice šećera do zlatno žute boje i na to nasuti 2 dl skuhane crne kave. Pustiti da prokuha i ostaviti da se ohladi. Zatim, istresti na smjesu od žumanjaka i sve zajedno kuhati na laganoj vatri dok se ne zgusne. Na kraju umiješati 15 dag maslaca. Kad se krema ohladi filovati tortu.

Završna obrada: Biskvit skinuti s folije. Okrugli biskvit presjeći po pola (pravokutni presjeći po dužini). Filovati s pola kreme između biskvita, a s drugom polovicom izvana.

Dobar tek!

REAL ELECTION DEMOCRACY IN CROATIA (2)

THE SITUATION

The Croatian Constitution requires that in the coming December 2009 presidential election, all of the candidates be unaffiliated with a political party. In practical terms, this entrepreneurial scenario does not exist because the multiple truly independent candidates are relegated to irrelevancy by the mainstream diatribe of the Croatian media. The result is that the two largest political parties in Croatia manipulate the media's preference. HERE NOW is the opportunity and means to drive all forms of the mainstream Croatian media to provide extensive exposure of these truly independent non-partisan candidates OR RISK THE END OF THEIR NEWS-WORTHY RELEVANCE TO THE ENTIRE CROATIAN POPULATION.

THE MEANS

Engage all of the independent non-partisan candidates in a highly acclaimed internationally recognized, supported and empowered election process during the entire time-period of July 2009 through to the formal election date established by the existing Croatian Constitution.

THE PROCESS

The independent non-partisan candidates for president voluntarily and willingly engage, and commit their personal and political integrity and future, in this domestic and international mainstream media exposure opportunity and process. The candidates will collectively be able to attract mainstream media attention regardless of the two existing insipient self-serving political power-broker structure and highly established political infrastructure machinery. Following SIX

MONTHS (July 2009 to December 2009) of this massive campaign exposure, this highly acclaimed and fully perfected Ranked-Voting "instant run-off" election process will identify and officially nominate the most ideal candidate to be elected as the new president of Croatia.

THE POLITICAL PROCESS ENTREPRENEUR

Here are the Independent non-partisan candidates that have arisen above their past previous exposure to the communist "transition" to socialist dogmatic politics and many years ago rejected their personal and professional affiliation with the concepts of socialism central-power political control of the state and of the people.

Freedom in the form understood in America is somewhat confusing within many national cultures of the world. However, "justice" for all variety of citizenry is the international prerequisite to any form of freedom. In the integrity of civil and military essentialism, "justice" is Croatian Libertas!

THE IMPLIMENTATION

The history of the current (the newest) form of Croatian election process has been monitored by the people and governments of many note-worthy countries. The substantial organization that was recognized and empowered by the international community was the OSCE www.osce.org/croatia. Headquartered in Brussels, the OSCE received much international support from such as the United States, Canadian and Australian Departments of State (all with large boisterous populations of Croatian Diaspora). These support(s) included election monitor personnel and financial aid for monitoring infrastructure of offices, transportation and communications. Here is the worthy start for recognizing, supporting and formally authenticating this Ranked-Voting election process in Croatia. This appropriate goal would be consistent with official sanctions and financial support from governments based on democracy principles from around the entire world.

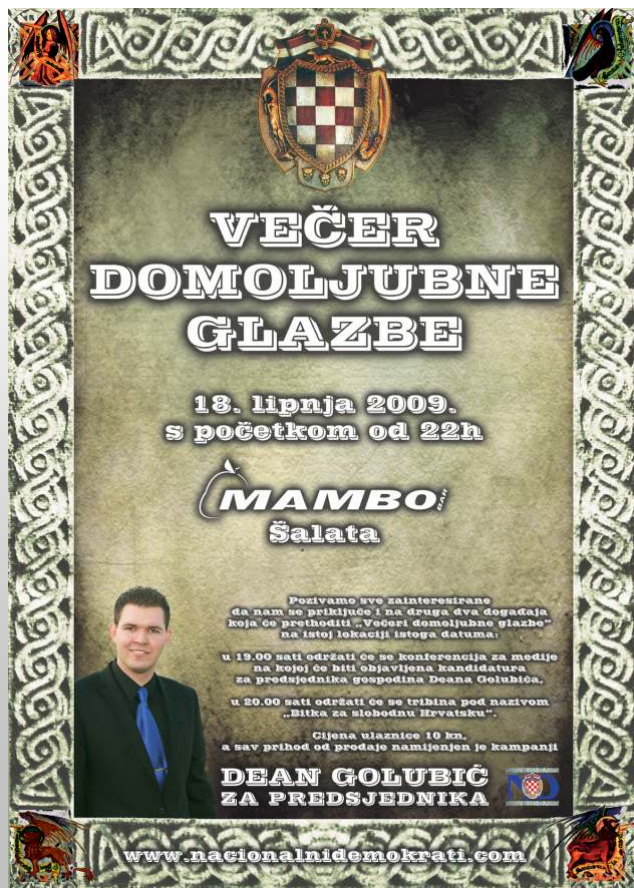
Connor Vlakancic
connorv@gmail.com

OBAVIJEST

VEČER DOMOLJUBNE GLAZBE I OBJAVA KANDIDATURE ZA PREDSJEDNIKA DEANA GOLUBIĆA 18.06. U MAMBO BARU NA ŠALATI

18. lipnja 2009. godine u Mambo baru na Šalati održat će se tri značajna događaja koja će započeti novo razdoblje u buđenju nacionalne svijesti Hrvatskoga naroda. S početkom u 19.00 sati održat će se konferencija za medije na kojoj će biti objavljena kandidatura za predsjednika gospodina Deana Golubića. U 20.00 sati održat će se tribina pod nazivom „Bitka za slobodnu Hrvatsku“ na kojoj će među govornici nastupiti: Josip Kokić, Marko Frančević, Mladen Schwartz, Dean Golubić te ostali zainteresirani.

Od 22.00 sata početi će prva u nizu „VEČERI DOMOLJUBNE GLAZBE“ na kojoj će se prvi put u Hrvatskoj puštati isključivo domoljubna glazba s ciljem buđenja nacionalne svijesti među hrvatskim narodom, a posebno među mladim generacijama. Pozivamo sve Hrvaticе i Hrvate da nam se priključe i sudjeluju u raspravama, a kasnije i na „Domoljubnoj večeri“ koja će trajati do dugo u noć.

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković